

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Yıl 8 / Sayı 90 / Haziran 1989 / 3.-DM

Kurtuluş savaşımız Türk egemenliğini sarsıyor

Botan özgürlüğe doğru...

●Botan'da Mayıs ayı sonlarında yükselen savaş şiddetlenerek sürüyor. Türk sömürgeci işgal kuvvetleri bugüne kadarki en büyük darbeleri yediler.

●Kürdistan'a yeni kuvvetler sevkeden sömürgeciler operasyonlarına hız verdiler.

●Şırnak'ta operasyon birliklerine büyük darbeler vuruldu. Sömürgeci ordu panik içinde.

●Türk devleti savaşa Genelkurmaylık düzeyinde müdahale etti. Orgeneral Torumtay Kürdistan'da.

●"Kürt intifadası" Hakkari'de patlak verdi. Hakkari halkı taşlarla sömürgeci işgal kuvvetlerinin üzerine yürüdü.

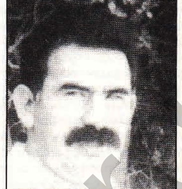
Günümüzde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinin en önemli gelişmelerini yaşıyor. Kürdistan'da ARGK birliklerinin sömürgeci işgal güçlerine karşı savaşı bugüne kadarki en yüksek boyutlarına ulaşmış bulunuyor. Bahar ayları ile birlikte başlayan ulusal kurtuluşçu atılım Yaz aylarında daha da hızlanıp güçleniyor. Mayıs ayı başlarından itibaren yaygın ve sürekli savaş boyutuna ulaşan gelişmeler günden güne artarak devam ediyor. Kürdistan geniş çaplı, yoğun ve nitelik dönüşümleri ortaya çıkarmaya gebe gelişmeleri yaşıyor.

Savaş tüm Kürdistan sathına yayılmış olmasına ve her tarafta düşmana darbe üstüne darbe vurulmasına karşılık, Botan savaşın odağı olmaya devam ediyor. Bu da **Botan'ı özgürleştirme** hedefine gerçeklik kazandırma çabasından kaynaklanıyor. Ulusal kurtuluş güçlerimiz, düşmanı adım adım Botan'dan sürme ve Botan'da bir parça özgür vatan toprağına ulaşma taktiğini başarıyla uyguluyor. Daha şimdiden Botan düşman için korkulu bir tuzağa dönüşmüş bulunuyor. Düşman her adımda yeni bir darbe yemenin, dört bir taraftan kıskaca alınmanın şokunu yaşıyor.

Botan'daki savaş Mayıs ayının

Devamı 3. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin geliştirmek istedikleri ulusal-kültürel özerklik üzerine

"Özellikle mücadelemizin tarihinde bir dönemeç olan 1988'le birlikte, özelde ABD, genelde emperyalizmin geliştirmek istediği bir yaklaşım sözkonusuydu. Veya daha önce gizlice yürütülen ama bu tarihten itibaren açıkça gündemleştirilerek hayata geçirilmek istenen ve 'Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır' biçiminde formüle edilen bir taktik sözkonusuydu..."

Orta sayfada

PKK-Davası tutuklularının açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri sonuçlandı

Batı Almanya cezaevlerinde insanlık ve hukuk dışı koşullar altında tutuklu bulunan Kürdistanlı politikacıların direnişlerine bir yenisi eklendi.

20 Mart'ta Ali Haydar Kaytan, 10 Nisan'da Hasan Hayri Güler, Selahattin Çelik, İbrahim Kadah ve Selman Arslan, Alman emperyalizminin insanlık dışı uygulamalarının kaldırılması için açlık grevine başladılar. Daha sonra tutuklu bulunan diğer devrimciler de açlık grevine katıldılar. Bir kısım tutuklunun ölüm orucu şeklinde devam ettirdiği eylem, 40. gününden sonra, belli hakların alınmasıyla sonuçlandırıldı.

Bundan önce de çeşitli defalar açlık grevi yapan Kürt politikacıların isteklerini kabul ettiğini açıklayan Federal Savcılık, daha sonra bu sözlerini yerine getirmeyerek, tutuklular üzerindeki anti-demokratik uygulamalarını devam ettirdi. Kendi yasalarını bile çiğneyen Alman Federal Savcılığı tutuklu devrimcileri tamamen birinden ve cezaevi kitlesinden tecrit ederek savunma hazırlıklarını engelledi. Tutukluların eline kitap, gazete vb. gibi yayınların ulaşmasını da engelleyen Alman emperyalistleri, anti-demokratik uygulamaları son dönemlerde daha da arttırdılar.

Tutuklu Kürt politikacılar, bu uygulamaların kaldırılması, savunma haklarının engellenmemesi için açlık grevine başladılar. Alman emperyalistleri tutuklular üzerinde uyguladığı anti-demokratik uygulamalarını eylem boyunca da devam ettirdi. Psikolojik işkencenin her türlüsünü uygulayan Alman emperyalizmi, Ali Haydar Kaytan'ı akıl hastanesine kapatma girişiminde bulundu. Yine, diğer tutuklular üzerinde benzer uygulamalara başvurdu.

Bütün bu uygulamalara karşın, tutuklular eylemlerini kararlı bir şekilde sürdürdüler. Selahattin Erdem, Meral Kıdır, Hasan Hayri Güler eylemlerini ölüm orucuna dönüştürdüler. Eylemin 40. gününde tutukluların durumu ağırlaştı ve hastaneye kaldırıldılar.

Alman emperyalistleri ilk dönemlerdeki tavırlarını bırakarak, belli konularda anlaşmaya varmaya yanaştı. Tutukluların cezaevinde sosyal faaliyetlere katılmalarının serbest bırakılması, yayın alımına izin verilmesi ve ayrıca gazetelere yazı göndermelerinin engellenmeyeceğinin açıklanması üzerine, eylem de sona erdirildi.

Ancak, tutuklular üzerindeki anti-demokratik uygulamalar tümden kaldırılmış değil. Halen mahkemeler başlatılmayarak, tutuklular üzerindeki uygulamalar sürdürülüyor. Hiçbir hukuksal gerekçeyle izah edilemeyecek bir şekilde, mahkemeleri geciktiren Federal Savcılık yeni tutuklamalara girişerek, davayı sürekli geciktirmekte ve böylece yurtsever-devrimci Kürt politikacıların tutukluluk süresini uzatmaktadır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın "Nisan Çözümlemeleri"nde yeralan aşağıdaki değerlendirmeyi, Türkiye'deki 26 Mart Mahalli Seçimleri ardından ortaya çıkan sürece ışık tutması ve güncelliğini koruması nedeniyle kamuoyuna sunmayı bir görev biliyoruz.

DÜŞMAN CEPHESİNDEKİ SON SİYASAL GELİŞMELER VE ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZ ÜZERİNDE OLASI ETKİLERİ

Özellikle düzen içi güçlerin, aralarındaki çelişkilerin çözümünde bir değeri olsa da, bir nabız yoklaması olarak ele aldıkları 26 Mart mahalli seçimlerinin sonuçları, çeşitli açılardan, 12 Eylül faşizminin düzenlenişinin büyük bir gerileme içine girdiğini ama, buna rağmen halen onun yerini tutabilecek güçlerin ortaya tam çıkamadıklarını göstermektedir. Bu anlamda siyasi düzeyde de uç veren bir bunalımın kendini açıkca ortaya koyduğu ve bu anlamda yeni bir dönemin içine girmekten bahsetmek gerektiği söylenebilir. Yürüttüğümüz ulusal kurtuluş hareketimizin ortaya çıkan bu dönemi direkt etkilemesi kadar ondan önemli oranda etkilenmesi de sözkonusu olacaktır. Denilebilir ki, bu gelişmeler yakın Türkiye tarihinin her döneminde olduğundan daha fazla mücadelemizin etkisi altında ortaya çıkan gelişmelerdir. Bunun sonuçlarını her yönüyle değerlendirip en uygun mücadele taktikleriyle karşılık vermemiz gerekmektedir. Dolayısıyla güncel durum değerlendirmesini bu yeni gelişmelerin ışığında yapmakta yarar vardır.

12 Eylül faşizmi, baş çelişki bellediği PKK önderlikli ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yürüttüğü topyekün savaşımı istediği sonuca ulaştırması şurda kalsın, Türklük tarihinde beklenmedik bir durumla karşılaşmıştır. Özellikle bütün gücüyle örtbas etmeye çalıştığı, bu temelde sonuç almak istediği bir gerçeğin çarpıcı bir biçimde, hem de savaşır bir kuvvet halinde karşısına dikilip, uzun vadeli bir savaş gücü olarak ayakta durmasıyla yüzyüze gelmiştir. Bir de bu durum ortaya çıktığında, içte ve dışta söz verdiği, uzlaştığı ne kadar kuvvet varsa hepsiyle ilişkisi bozulmuş; dolayısıyla, yaptığı büyüsü bozulmuş cadı karısının durumuna düşmüştür. Şimdi herkes soruyor: "Biz sana bu kadar kredi verdik, bu kadar

Devamı 5. sayfada

İRAN'IN DİNİ LİDERİ AYETULLAH HUMEYNİ ÖLDÜ

İran'da Şahlık'ın yıkılması ardından iktidara gelen Ayetullah Humeyni, yönetiminin 10. yılında yaşamını yitirdi. 10 yıldır, İran'ın iç ve dış politikasında söz sahibi olan Humeyni'nin ölümü İran'da ne gibi gelişmelere yol açacaktır? Daha Humeyni'nin sağlığında tartışılan bu soru, ölümü ardından artan bir yoğunlukla tartışılmaya başlandı.

Humeyni, 10 yıldır İran'ın iç ve dış politikasında esas rolü oynamış ve yönetim gücüyle, İran'ı kendi etrafında birleştirmeyi başarmıştır. Zaman zaman dışa yansıdığı gibi, İran'ın kendi yönetim gücü içerisinde başgösteren çelişkileri uzlaştırabilen bir kişiliğe sahip olan Humeyni, İran'ın yönetimini dengelemeyi de bilmiştir. Bir de Humeyni'nin Şahlık'ın yıkılması ardından iktidara gelmesi, halk ayaklanmasının önderi olarak da otoritesini güçlendirmesinde rol oynamıştır.

Humeyni'nin İran açısından ö-

Devamı 21. sayfada

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki PKK'li savaş esirlerinden Seyfettin Rüzgar ve Mehmet Eksen bildiriyor:

Devrimci-demokratik kamuoyuna, dünya ilerici insanlığına ve yurtsever halkımıza!

Cezaevlerinde direnişimizi doğuran, kazanılan haklarımızın işkence ve kanla elimizden alınmak istenmesidir

18. sayfada

Faşist Türk devletinin ikiyüzlülüğü ve Bulgaristan'daki "azınlık Türkler" meselesi

Faşist Türk devleti, Bulgaristan'daki "azınlık Türkler" meselesini son günler içerisinde yeniden alevlendirerek, kamuoyunu bu meseleyle meşgul etmeye başladı. Şovenizm duygularının yeniden şahlandırılarak, halklara karşı düşmanlığın körüklendiği son gelişmeler karşısında TC'nin çarpıttığı gerçekleri gözler önüne sermek kaçınılmaz bir görevdir. Aynı zamanda faşist Türk devletinin sahtekarlığını ve ikiyüzlülüğünü de çok açık bir şekilde ortaya koymak gerekmektedir.

Her ne kadar öteden beri, faşist Türk devleti Bulgaristan'daki "azınlık Türkler" meselesini canlı tutma-

Devamı 21. sayfada

Kurtuluş savaşımız Türk egemenliğini sarsıyor

Baştarafı 1. sayfada

son haftasından itibaren bugüne kadarki en yüksek boyutlarına ulaşmaya başladı. Eruh ve Şırnak'ı içine alan dağlık alanda başlayan savaş günden güne kızışarak ve daha geniş alanları kapsayarak devam ediyor. Cudi, Gabar, Herekol, Çırav, Şeyh Ömer dağlarında peşpeşe ve günlerce süren çarpışmalar yaşandı, yaşanıyor. Mayıs ayı sonunda yoğunlaşan çarpışmalarda ARGK güçleri sömürgeci orduya en büyük darbeleri indirdiler. Bu süreçte, 250'nin üzerinde düşman askeri öldürülürken, 4 helikopter düşürüldü ve 5 yüksek rütbeli subay ARGK gerillalarınca esir alındı. Haziran ayı boyunca devam eden çarpışmalar 22 Haziran'da Cudi Dağı'nın Mağarapınarı mevkiinde sömürgeci operasyon birliğinin pusuya düşürülerek 1'i subay 11 askerin öldürülmesiyle doruk noktasına vardı. Şimdiye kadarki çarpışmalarda düşmanın 500'ün üzerinde askeri öldürülmüş, yüzlercesi yaralanmıştır. Dağlarda yaşanan savaş şehir merkezleri ve kırsal alanda da sürüyor. Bu süreçte başta Silopi, Şırnak, Beytüşşebap olmak üzere birçok ilçe merkezinde sömürgeci zor güçlerini yerleşim alanlarına yönelik birçok eylem gerçekleştirildi, onlarca ajan cezalandırıldı ve yüzlerce korucunun silahsızlandırılması sağlandı.

Ulusal kurtuluş savaşımızdaki bu gelişme sömürgecileri panik içerisine soktu. Kürdistan'a yeni askeri güçler ve zırhlı araçlar sevkeden sömürgeciler büyük operasyonlara giriştiler. Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay, 2. Ordu Komutanı, 7. Kolordu Komutanı ve Özel Kolordu Komutanı çatışmaların sürdüğü Eruh ve Şırnak'a giderek operasyonları bizzat denetlemeye ve yönetmeye başladılar. Kürdistan'daki savaşa ilk kez Genelkurmay Başkanı'nın bizzat müdahale etmek zorunda kalması savaşın boyutlarını ve sömürgecilerin büyük paniğini ele veren bir gelişme oldu.

Çatışmalarda birçok helikopterin peşpeşe düşürülmesi, sömürgecilerin bu en çok bel bağladıkları silahlarının da işlemezliğinin ortaya çıkması onları yeni önlemler almaya götürdü. Helikopterlerin 3000 metreden aşağıda uçması yasaklanarak, kurşun geçirmez zırhlı helikopterlerin alımı için girişimler başlatıldı. Böylece sömürgeciler, ulusal kurtuluş güçlerimiz karşısındaki çaresizliklerine çare olarak bir kez daha teknolojiye bel bağladılar.

Haziran ayı ortasında çatışmaların yeniden yoğunlaşması ve Şırnak'ta sömürgeci operasyon birliklerine vurulan darbelerle sömürgecilerdeki panik daha da arttı. Siirt'in Şırnak, Eruh, Pervari; Hakkari'nin Uludere ve Mardin'in Silopi ve Cizre bölgelerinde olağanüstü önlemler alan sömürgeciler operasyonlarını genişlettiler. Alana yeni güçler sevkedildi. Geceleri yolculuk yapan araçlar konvoy halinde ve jandarma gözetiminde yolculuk etmeye başladılar. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Torumtay Diyarbakır'a giderek gelişmeleri bizzat yerinde incelemeye başladı. Gazetemizin basıma hazırlandığı dönemde çatışmalar yoğun bir şekilde devam etmekteydi.

Botan'da bu gelişmeler yaşanırken ülkemizin diğer alanlarında da mücadelemiz güçlü gelişmeler yaşamaya devam ediyordu. Sömürgecilerin özel önlemlerle savaşın dışında tutmaya çalıştığı Türkiye ile sınır illerimizde de mücadelemiz atılım kaydetti. Bu gelişme karşısında sömürgeci basın endişelerini, "PKK batıya kayıyor" sözleriyle yansıtmaktaydı. Bu durum Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yaygınlaşması gerçeğini belgelemektedir.

Diğer taraftan turistik tesislere ve askeri depolara yönelik saldırılar ihtimaline karşı sömürgeciler sınır bölgelerindeki askeri güçlerini alarma geçirdiler. E-5 Karayolu'nda önlemler aldılar ve turistik tesislere yönelik yoğun koruma tedbirleri geliştirdiler. Bu, savaşın her alanda yaşandığını ve sömürgecilerin yalnızca Kürdistan'da değil, Türkiye'de de kendilerini güvenlikte hissetmediklerini ortaya koyuyor.

Sömürgecilerin bu korkusu boşuna değildir. Çünkü gelişmeler mücadelemizin kitleler içinde derinliğine kök salarak kırsal alanlardan sonra şehirlerde de sömürgeci güçleri tehdit ettiğini ortaya koymaktadır. 14 Haziran'da Hakkari'de yaşananlar bunun açık belgesi oldu. Hakkari halkı sömürgeci işgal güçlerinin uygulamalarına karşı isyana kalkarak gösteri düzenledi, polis ve jandarma binalarına yürüdü; kolluk kuvvetleriyle çatıştı, taşlar ve sloganlarla onları köşeye sıkıştırdı. Sömürgeciliğe karşı haykırdığı sloganlar ve isyanıyla Kürdistan'daki halk ayaklanmasının fitilini ateşledi. Bu gelişme sömürgecileri en çok korkutan gelişmelerden biri oldu. Zira "Kürt intifadası" patlak vermişti ve bu ilk adım yarınki büyük patlamanın boyutlarını gözler önüne serecek nitelikteydi.

Evet, Kürdistan'da halk savaşının yüksek bir boyutlanışı yaşanıyor. ARGK'nin gürleyen intikam namlularına halkımızın intikam sloganları eşlik ediyor. Gelecek günler Kürdistan'da tüm dünyayı sarsacak gelişmelere gebe.

SÖMÜRGECİLERİN KORKULU RÜYASI ŞIRNAK'TA EYLEM ÜSTÜNE EYLEM GELİŞTİRİLİYOR

Tüm Kürdistan halkının ve ulusal kurtuluş mücadelemizin kalbi nasıl ki Botan'da atıyorsa, Botan'ın kalbi de öylesine Şırnak'ta atar. Şırnak, mücadelemizin 15 Ağustos Atılımıyla alanda gelişmesinden bu yana sömürgeciler için en büyük tuzak ve zaptedilmez alan durumunda olmuştur. Sömürgecilerle en zorlu mücadeleler burada yaşanmış ve onlara en büyük darbeler yine burada vurulmuştur. Ve hiçbir zaman Şırnak'ın mücadeledeki bu zaptedilmezliği sarsılmamıştır. Nitekim, savaşı en üst boyutlara sıçrattıkları ve önemli güç yığınağı ile Botan'ı ablukaya aldıkları dönemlerde dahi, bizzat Sömürge Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nun ağzından, Şırnak'a hakim olamadıklarını itiraf etmişlerdir.

Adeta kurtarılmış bir alan olarak ulusal kurtuluş güçlerimizi bağrına basan, besleyen, büyüten ve sömürgeci zor güçlerine tuzak üzerine tuzak kuran Şırnak, 22 Haziran günü bir kez daha sömürgeci işgal güçlerine vurduğu görkemli darbeyle adından sözettirdi.

Mayıs ayı başlarından bu yana tüm Botan'ı kapsayan ve özellikle Eruh-Şırnak alanlarında yoğunlaşan sömürgeci operasyonlar sürerken, ARGK gerillaları özel timlere, sömürgeci kolluk kuvvetlerine pusularla-baskınlarla peşpeşe darbeler vurarak sömürgeci orduyu hareket edemez ve barınamaz duruma getirmektedirler. Bir yangın gibi büyüyüp genişleyerek tüm Botan sathında özgürlüğü adım adım yerleştiren ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı büyük panikle bütün gücünü seferber ederek, bizzat Asayiş Kolordu Komutanı İsmail Selen'in komutasında operasyonlara girişen sömürgeci ordu güçleri her adım başında yeni bir darbeyle sarsılıyorlar.

Son olarak, Cudi Dağı'nda operasyona çıkan bir jandarma timine Mağarapınarı mevkiinde ARGK gerillalarınca pusu kuruldu. Bir anda neye uğradıklarını şaşırarak silahlarını dahi kullanmaya fırsat bulamadan ARGK gerillalarının atağına maruz kalan sömürgeci jandarma timinden 1'i assubay ve 10'u er olmak üzere 11 sömürgeci asker ölümle cezalandırıldı. Timin geri kalan üyelerinden ise çoğu yaralandı. İlk çatışma anında bu kadar kayıp veren sömürgecilerin kayıplarının daha sonra arttığı bildiriliyor.

ARGK gerillalarının bu başarılı vuruşundan sonra Cudi, Namaz, Kelmehmet, ve Küpeli Dağlarını tamamen kuşatmaya alan sömürgeciler alana yeni ordu birlikleri yığdılar helikopter filoları kaldırdılar ve kapsamlı bir operasyona giriştiler. Operasyon sırasında büyük panik içinde bulunan sömürgeci orduda kaybolan, firar eden, çıldıran askerlerin sayısının hızla arttığı gelen haberler arasındadır.

Bu eylemin gerçekleştiği dönemde Şırnak ve çevresindeki savaşın bir başka boyutu da Uşaklı Mezrası çevresinde yaşanıyordu. Şırnak-Uludere arasındaki dağlık bölgede, Uşaklı Mezrası civarında ARGK birlikleri ile sömürgeci birlikler arasında başlayan savaş aralıksız günlerce sürüyor ve sömürgecilere burada da ağır darbeler vuruluyordu. Çatışmalarda inisiyatifi ellerinde bulunduran ARGK gerillaları sömürgecilere darbe üstüne darbe vururken, kendileri ise usta manevra yetenekleri ile her çatışmadan ustaca sıyrılıp yeni pusular ve zaferlere hazırlanmak üzere ileriliyorlar.

Savaşın son günlerde iyice yoğunlaştığı Şırnak, eylemliliğinin zirvesini yaşıyor. Bahar Atılımının başından bu yana eylemsiz gün yaşamayan Şırnak'ta daha önceki süreçte geliştirilen eylemler ise şöyledir:

Mayıs ayı sonlarında, Cudi Dağı eteklerinde Cevizdüzü mevkiinde sömürgeci operasyon birliğine pusu kuran ARGK güçleri 5 sömürgeci askeri ölümle cezalandırıp çok sayıda askeri de yaraladılar.

Aynı dönemde, Şırnak şehir merkezinde İsmail Kuran isimli ajanın evine yönelik bir eylem gerçekleştiren gerillalarımız, maddi hasar verdirerek sömürgecilere ajanlıktan vazgeçmesi için ihtarda bulundular.

Sömürgeci ordu güçlerini topraklarımızdan söküp atmak için onların her türlü yaşam koşullarını tıkamaya yönelik eylemler gerçekleştiren ARGK birlikleri Mayıs ayı sonlarına, Ballıkaya köyünde konumlanan askerlere yiyecek taşıyan 6 traktörü yakıp yiyecekleri kamulaştırdılar. Şırnak ordu deposundan Ballıkaya karakoluna yiyecek taşıyan traktörleri Şırnak-Topköyü yol ayrımında durduran ARGK gerillaları traktörleri imha ettikten sonra şoförleri de kendileriyle birlikte götürdüler.

27 Mayıs günü Şırnak Kömür Ocakları servis otobüsüne yönelik eylem gerçekleştiren ARGK gerillaları, tüm ihtarlara rağmen, sömürgecilerle işbirliği içinde ocakta çalışmaya devam eden 3 kişiyi ağır yaraladılar. Bilindiği gibi, Şırnak Kömür Ocakları, sömürgeciler ile hain işbirlikçi Alixan Tatar'ın denetiminde bulunan ve zengin kömürleri sömürgecilere peşkeş çekilen önemli bir ekonomik zenginliğimiz. Ekonomik değerlerimizin sömürülmesini ve ajan faaliyetlerin hizmetinde kullanılmasını engellemek için bugüne kadar Şırnak Kömür Ocaklarına yönelik çok sayıda eylem gerçekleştirilmiş ve sonunda sömürgeciler geçen ay, can güvenliği bulunmadığı için ocakların kapatılmasını kararlaştırmıştı. Bu karardan sonra her ne pahasına olursa olsun çalışmaya devam etmeye kalkan işbirlikçilere yönelik gerçekleştirilen yukarıdaki eylemle ARGK otoritesinin hakim kılınmasında yeni bir adım atılmış oldu.

29 Mayıs akşamı Cudi Dağı eteğindeki Anılmış köyüne bir baskın düzenleyen ARGK gerillaları halk kitleleri ile toplantı düzenlediler, halkın da onayı ile 3 haini ölümle cezalandırdılar ve 2'si bayan 8 savaşçıyı saflarına kattılar.

İşbirlikçi-ajan Tatar ailesinden suçlarının hesabını sormak ve Şırnak'ın bağrına bir Truva Atı misali çöreklenmiş olan bu güruhu topraklarımızdan sürüp çıkarmak için yapılan eylemlere bu süreçte yenileri eklendi. Haziran ayı ortalarında bu ajan güruha ait 200 dönümlük ekili alanı ateşe veren ARGK gerillaları, 18 Haziran gecesi de aynı ailenin Balveren köyü Uşaklı mezrasında bulunan odun deposunu ateşe vererek 600 ster odunu imha ettiler. Ormanlarımızı kesip hem maddi olarak palazlanmaya ve hem de gerillalarımızın bu doğal korunağını imha etmeye çalışan işbirlikçilere böylece çok amaçlı bir darbe daha vurulmuş oldu.

Haziran ayı başlarında gerçekleştirilen bir diğer eylemde, Karayolları Bakımevi'nde üslenmiş bulunan bir sömürgeci birliğe yönelik roketatarlı ve bombalı bir saldırı gerçekleştiren ARGK gerillaları, çok sayıda askeri öldürüp, bir kısmını yaralarken ayrıca büyük maddi hasar da verdirdiler.

Aynı dönemde gerçekleştirilen bir diğer eylemde sömürgeci asimilasyon politikasına yeni bir darbe indirildi. Sarıdallı köyünde köylülerle bir toplantı gerçekleştiren ARGK gerillaları köy okulunu da yakarak imha ettiler. Eylemden sonra bir genci de saflarına katan ARGK birliği, başarıyla alandan uzaklaştı.

20 Haziran gecesi Şırnak'ın, aralarında Delazi ve Razik mezralarının da bulunduğu 4 yerleşim alanına baskın düzenleyen ARGK gerillaları buralarda halka yönelik propağanda amaçlı toplantılar düzenlediler ve 11 kişiyi saflarına kattılar. Böylece ARGK saflarına akın eden gençlere yenileri eklenmiş oldu.

21 Haziran günü Şırnak'ın Balveren köyü Uşaklı ve Beşta mezraları arasındaki dağlık kesimde AGRK gerillaları ile sömürgeci güçler arasında çatışma çıktı; çatışmada 3 sömürgeci asker yaralanırken ARGK gerillaları çatışmadan kayıp vermeden çıktılar.

Şırnak'ta sömürgeci ordu birlikleriyle yoğun bir savaş yaşanırken bir yandan da onların uzantıları adım adım temizleniyor. Çarpışmaların şiddetlenerek sürdüğü bir dönemde, 23 haziran günü sömürgecilerin ajanlarına ait bir özel otomobili tarayan ARGK gerillaları 5 ajanı ölümle cezalandırdılar.

Şırnak'a bağlı Araköy yakınlarında bir otomobili otomatik silahlarla tarayan ARGK gerillaları 5 ajanı öldürüp otomobili de tahrip ettikten sonra bu eylem alanından hiç kayıp vermeden uzaklaştılar. Eylemden sonra sömürgeciler bu alanda da operasyonlara başladılar, ancak hiçbir sonuç elde edemediler.

Alanda çarpışmalar ve sömürgeciler ile işbirlikçilerine yönelik eylemler peşpeşe devam ediyor.

Uludere ARGK gerillalarınca denetim altına alındı

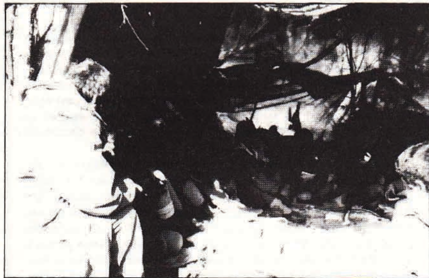
Son aylarda şehir merkezlerine peşpeşe baskınlar düzenleyerek kısa sürelerle denetim altında bulunduran ARGK gerillaları Uludere baskını ile bu eylemlerine bir yenisini eklediler.

Haziran ayı başlarında Uludere'yi basan gerillalar, Uludere Emniyet Amirliği binası ile polis lojmanlarını tarayarak ağır maddi hasarın yanısıra, çok sayıda polisi de yaraladılar. Ölüler konusunda hiçbir açıklama yapmayan sömürgeciler eylemin boyutları ve sonuçlarını gizlemek için büyük bir çaba içine girdiler. Ancak buna rağmen eylemin yarattığı güçlü yankının önüne geçemediler.

Sömürgeci zor güçlerine karşı gerçekleştirdikleri silahlı-bombalı saldırının yanısıra şehri bir süre denetim altında tutan gerillalar, gösteri yaparak birçok alanı sloganlar ve pullarla donattılar. Kitlelerin yoğun ilgisi ve desteğini kazanan eylemlerini başarıyla sonuçlandıran gerillalar, şehri birkaç saat denetim altında tuttuktan sonra geri çekildiler.

Korku ve panik içinde kıpırdayacak gücü dahi kendilerinde bulamayan sömürgeci kolluk kuvvetleri ancak ertesi gün çevre alanlardan da güç takviyesi yaparak operasyonlara giriştiler.

Beytüşşebap Jandarma Bölük Komutanlığı'na baskın

Geçtiğimiz günlerde peşpeşe gerçekleştirilen şehir baskınlarına Beytüşşebap baskını da eklendi. Sömürgecilerin tüm zor güçleri ile önemli bir kurumlaşmayı yarattıkları ve kendilerini nisbeten güvenlik içinde hissettikleri şehir merkezleri de kendileri için kızgın saca dönüşüyor. Dağlık ve kırsal alanlarda otorite ve inisiyatifi önemli oranda ele geçiren ulusal kurtuluş güçlerimiz şehirleri de düşman için birer tuzağa dönüştürmeye başladılar. Nitekim, son geliştirilen eylemlilik süreci şehir alanlarını da sömürgeciler için korkulu alanlar haline getirdi.

20 Haziran gecesi Beytüşşebap Jandarma Bölük Komutanlığı'na yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştiren ARGK birlikleri roketatarlar ve bombalarla tahrip ettikleri binayı aynı zamanda yaylım ateşine de tutarak sömürgeci ordu mensuplarına ağır darbe vurdular. Ölü ve yaralılarını gizleyen sömürgeciler, eylemden sonra tüm şehirde sokağa çıkma yasağı ilan ederek operasyonlara giriştiler. Hareket serbestileri önemli oranda ellerinden alınan ve inlerine kapanmak zorunda bırakılan sömürgeciler, ARGK gerillalarının her alanda ve her zaman eylem yapabilme gücüne erişmesiyle birlikte bu inlerinde de huzur bulamaz hale geldiler.

Şehir merkezinde gerçekleştirilen bu eylemin yanısıra Beytüşşebap'ın etrafındaki dağlık alanda da ARGK gerillaları ile sömürgeciler arasındaki savaş sürekli yeni yeni eylemlerle boyutlanıyor. Haziran ayı ortalarında, Uludere-Beytüşşebap arasındaki Tanin Tanin Geçidi'ndeki Karayolları Bakımevinde konumlanan sömürgeci birliğe yönelik bir baskın eylemi gerçekleştirilmesi ardından operasyona geçen sömürgeci güçlere yönelik de mayınlı pusular gerçekleştirildi. Tanin Tanin Geçidi'nde operasyon birliğinin geçeceği güzergaha ARGK gerillalarının döşediği mayına çarpan bir askeri cemse tümden tahrip olurken, çok sayıda asker öldü ve birçoğu da yaralandı.

Diğer taraftan Beytüşşebap'ın azılı çetebaşılarından Tahir Adıyaman'ın çetelerine yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştiren gerillalar İbrahim Adıyaman isimli çeteyi ölümle cezalandırdılar. Bu ajan ailenin ayrıca 200 baş koyunu imha edilerek maddi yönden de çökertildiler.

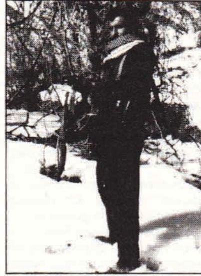
Ovacık'ta sömürgeci güçlere darbe

Mücadelemizin önemli gelişme kaydettiği alanlardan biri olan Dersim'in Ovacık ilçesi de Bahar ve Yaz atılımlarının güçlü geçtiği alanlardan birini teşkil etmekteydi. Geçtiğimiz süreçte bu alanda gerçekleştirilen iki ayrı eylemle sömürgeci kolluk kuvvetlerine önemli darbeler vuruldu.

İki eylem Atlıca, Doludibek, Garipuşağı köyleri yakınındaki dağlık alanda gerçekleştirildi. Burada operasyona girişen özel timlere karşı bir pusu eylemi gerçekleştiren ARGK güçleri pusuya düşürdükleri cemseyi imha ederken içinde bulunan 4 polisi öldürdüler. Baskında birçok asker de yaralandı.

ARGK gerillalarının güçlenen saldırıları karşısında acze düşen sömürgeciler çareyi ormanlarımızı bombalayıp yakarak gerillaların barınma koşullarını ortadan kaldırmaya çalışmakta buldular. Geçmişten beri ormanlarımızı imha faaliyetini sistemli olarak sürdüren sömürgeciler geçtiğimiz günlerde de Ovacık ve Pertek alanlarındaki ormanlarımıza napalm bombaları atarak ormanları yakmaya başladılar. Sömürgecilerin aczinin en büyük belgesi olan bu girişim, sömürgecilerin her şeyiyle Kürdistan'ı imha faaliyetinin bir örneğini daha gözler önüne serdi.

Eruh'ta savaş yoğunlaşıyor

Bahar ve Yaz atılımlarımız en çok gelişme kaydettiği alanlardan biri olan Eruh, yaşadığı yoğun eylemlilikle ulusal kurtuluş mücadelemizin en dikkat çekici alanlarından biri olmaya devam ediyor.

Mayıs ayı sonlarında başlayarak Haziran ayı boyunca da devam eden savaşın en çok yoğunlaştığı alanlardan biri de Eruh oldu. Çarpışmaların merkezlerinden biri olan Eruh'ta peşpeşe gerçekleştirilen eylemlerle sömürgeciler ve işbirlikçilere ağır darbeler vuruldu.

Mayıs ayında çarpışmaların en çok kızıştığı bir anda Şeyh Ömer Dağı'nda sömürgeci ordu birlikleri ile ARGK güçleri arasında gün boyu süren bir çarpışmada onlarca sömürgeci asker öldürüldü ve onlarcası yaralandı. Bu çarpışmada 4 ARGK savaşçısı da şehitler kervanına katıldı.

Aynı dönemde yola döşenen mayına basan bir ajan ölürken, Toptepe köyünde de 2 ajan ölümle cezalandırıldı. 20 Haziran günü ise, aynı şekilde, ARGK gerillalarınca Dönerdöver köyü civarına döşenen mayına basan 2 ajan daha öldü.

Pervari'de mücadelemiz güçleniyor

Botan alanında gelişen savaşımıza paralel olarak Pervari'de de gittikçe daha da güçlenen bir yapı ortaya çıkıyor. Bu süreçte Pervari'de de sömürgeci birliklere önemli darbeler vuruldu. 11 Haziran gecesi Pervari'nin Yapraktepe köyü Düğüncüler mezrasında bulunan geçici karakola karşı bir baskın eylemi gerçekleştiren ARGK birliği sömürgeci zor güçlerine ağır darbeler indirdi. Köyün etrafını tutarak karakola ve nöbetçi mevzilerine karşı roketatarlar ve bombalarla saldıran gerillalar çok sayıda askeri öldürdüler. Eylem sırasında çıkan çatışmada üstün bir savaş gücü ortaya koyan gerillalar hiç kayıp vermeksizin alandan uzaklaşmayı başardılar. Sömürgeciler kayıplarını sadece 1 asker ölü, 1'i de yaralı şeklinde açıkladılar.

ARGK'nin vurduğu darbelerle önemli bir dağılma süreci yaşayan köy korucularındaki kopuşlar devam ediyor. Pervari'nin Yeni Aydın, İğneli ve Ilısu köylerinde de son dönemde 25 köy korucusu ARGK birliklerince silahsızlandırıldı. Koruculardaki çözülmeyi önlemek için tehdit, baskı ve işkenceye başvuran sömürgeciler İğneli köyünde silah bırakan 10 korucuyu gözaltına alarak işkenceden geçirdiler. Ancak tüm bu tehditler de korucuların silah bırakmasının önüne geçememekte ve silah bırakan korucuların sayısı hızla artmaktadır.

Diğer taraftan yine İğneli köyünde su deposu inşaatında çalışan 30 işçi, "can güvenlikleri olmadığı" gerekçesiyle işi bıraktılar. Bu örnek de sömürgecilerin Kürdistan'daki ekonomik, siyasi, askeri tüm planlarının çıkmazla yüzyüze geldiğini; halkımızın gözünü boyamak amacıyla başvurduğu girişimlerinin sonuç alamayacağını bir kez daha göstermektedir.

Cizre'de ajan kurum ve kişilere yönelik eylemler artıyor

Kendi çağdışı sömürgeciliğini yaşatabilmek uğruna ülkemizi bir ajanlar yatağı haline getirmek için elinden gelen her şeyi yapan sömürgecilerin ajan faaliyetlerini boşa çıkarmaya yönelik eylemler giderek hız kazanıyor. Bu faaliyetlerin en çok yoğunlaştığı alanlardan biri olan Cizre'de Haziran ayı ortasında peşpeşe iki eylemle ajan kişi ve kurumlara darbe indirildi.

İki eylem Cizre-Silopi karayolu üzerindeki bir konaklama tesisine yönelik olarak gerçekleştirildi. Ajanların üslendiği ve faaliyetlerinde kullandığı bir alan olan konaklama tesisine gelerek kimlik kontrolü yapmak iseteyen gerillalar, engellenmeye çalışılmaları üzerine ateş ederek düşmana işbirlikçilik yapan 2 kişiyi öldürdüler, 3'ünü ise yaraladılar.

Aynı akşam Cizre merkezindeki Milli İstihbarat Teşkilatı binasına yönelik olarak da bir bombalama eylemi gerçekleştirildi. Eylemde MİT binası hasar gördü. Halkımızın ajanlara yönelik kin ve nefretini olduğu kadar, bu kurum ve çalışanlarının hesap vermekten kurtulamayacaklarını da ortaya koyan eylemler halk üzerinde büyük etki yaratırken sömürgeciler ve işbirlikçilerini ise paniğe boğdu.

24 Haziran günü Cizre'nin Kurtuluş köyüne yönelik olarak düzenlenen bir eylemde ise, ARGK gerillaları köy halkını bir araya toplayarak propaganda yaptılar. Daha sonra Türkiye Elektrik Kurumu'na ait trafo ve malzemeleri tahrip ederek sömürgecilere ağır maddi hasar verdiren gerillalar eylem yerinden başarıyla ayrıldılar.

İdil'de çetecilik çöküyor

Son aylarda köy korucularını silahsızlandırma faaliyetlerinde ortaya çıkan hızlanma etkisini İdil'de de gösterdi. 1987'lerden bu yana köy koruculuğuna indirilen darbelerin etkisiyle önemli gerileme gösteren köy koruculuğu sisteminde son eylemlerle, birlikte daha da büyük gedikler açıldı. Köy koruculuğunu tasfiye hareketinin bir parçası olarak, İdil'de de 15 korucunun silahı kamulaştırıldı.

Bu ihanet güruhunu kaynağından kurutmayı hedefleyen ARGK gerillaları, koruculuğu örgütleyen bir köy ağasını da ölümle cezalandırdılar. Gerçekleştirilen bu eylemle koruculuğun son kalıntıları da büyük sarsıntı geçirmeye başladı.

Nizip'te ajanlara darbe

Ulusal kurtuluş mücadelemizin son aylarda atılım kaydettiği alanlardan biri de Nizip'tir. Kürdistan proletaryasının en önemli merkezlerinden biri olan Nizip, cunta öncesi dönemde mücadelemizin sesinin en çok yankılandığı alanlardan biriydi. Uzun bir aradan sonra yine Nizip'te ulusal kurtuluşçu namlular ses vermeye başladı. Mayıs ayı içinde Nizip'te bir kahvehaneye baskın düzenleyen ARGK gerillaları biri Belkıs Mahallesi Muhtarı, bir diğeri cami hocası olan 3 ajanı ölümle cezalandırdılar. Eylemde 7 kişi de yaralandı.

Şehir merkezindeki kahvehaneyi basan gerillalar, kahvehanede bulunanlara yönelik ulusal kurtuluşçu propaganda yapıp ajanların suçlarını açıkladıktan sonra, infazı gerçekleştirdiler. Sözkonusu ajanlar cunta öncesi ve sonrasında yaptıkları ihbarlarla halka büyük acılar çektirmiş, tehditle halkı maddi olarak da haraca bağlamışlardı. Geliştirilen eylemle bu halk düşmanlarının cezalandırılması halk kitlelerinde derin etkiler yarattı; suçluların cezasız kalmayacağı bir kez daha netleşmiş oldu.

Silopi'de bir ajan ölümle cezalandırıldı

Sömürgecilere ajanlık yaparak halkımızın bağımsızlık ve özgürlük davasını satan ajanlardan biri daha Silopi'de ölümle cezalandırıldı. 17 Haziran akşamı bir kahvehaneden çıkan iki ajana yönelik cezalandırma eylemi gerçekleştiren ARGK gerillaları bir ajanı öldürdüler, birini de yaraladılar.

Yurtsever-ilerici kamuoyuna

1989, KÜRDİSTAN'DA ÖZEL SAVAŞIN FELÇ YILI OLACAKTIR!

Düşmanın PKK'yi imha etmeye yönelik faaliyetlerini ayyuka çıkardığı 1988 yılı, Partimiz açısından, sadece düşmanın bu hesaplarının boşa çıkarıldığı değil, direnişin daha çok yükseltildiği, safların sağlamlaştırıldığı ve 1989 yılını kesin kazandıracak önemli ve kapsamlı hazırlıkların yapıldığı bir süreç olarak yaşandı. '89 Bahar Atılımı sürecine girilirken ülke genelinde atılan adımlar bunun en somut müjdesi ve kanıtı olmuştur. Silopi baskınıyla iletilen mesaj, Dersim Cephesinde olumlu yankısını buldu. Başından beri TC'nin mücadelemizi Güney'e hapsederek tecrite alma ve bunun için ne gerekiyorsa onu yapma biçimindeki politikalarının bir sonucu olarak, Dersim'deki gelişmeler, devrimci intikam eylemlerimiz ısrarla kamuoyuna yansıtılmıyor. Hele özel savaşın daha sistemli uygulandığı 1987'den itibaren bu uygulama daha katı ve sistemli bir hal aldı. Buna bir de devrimci basını güçlendirme ve haberleşme sistemini geliştirme noktasındaki eksikliklerimiz eklenince, Parti basını ve dolayısıyla ulusal kurtuluşçu kitlemiz, bölgedeki gelişmeleri zamanında, doğru ve yeterli bir biçimde öğrenememektedir. Ancak buna rağmen yaşanan pratik süreç, ülke genelinde olduğu gibi, Dersim eyaletinde de önemli atılımlara tanıklık etmektedir ve edecektir.

Düşmanın içten ve dıştan yöneltiği saldırılara rağmen, sağlamlaşan örgüt yapısı, yüksek bir moral güç ve ataklık ruhuyla 1989 bahar sürecine adım atan gerilla birliğimiz, bu yılı özel savaşı felce uğratma süreci haline getirme kararlılığındadır. Başta silahlı mücadele, silahlı eylem olmak üzere taktik çalışmanın tüm sahalarında doğru bir çalışma tarzını uygulama iddiasıyla başlatılan bu sürecin ilk adımları olumlu ve etkili sonuçlar yaratmıştır. Nisan ayı atılımı olarak yaşanan dönem içerisinde gerilla birliğimizce şu eylemler yapılmıştır.

1- 13 Mart 1989 günü Ovacık-Dersim Karayolu üzerinde bulunan Wenk köprüsüne pusuya gelen bir düşman birliğine, ARGK gerillalarınca saldırı düzenlenmiştir. Olayda 4 düşman askerinin öldüğü öğrenilmiştir.

2- 26 Mart 1989'da (yerel seçim günü) Dersim-Ovacık yolu kesilmiş; üzerinde **"Yaşasın Newroz!" "Yaşasın Başkan APO!" "Yaşasın Zindan Direnişimiz!"** sloganlarının yazılı olduğu bombalı bir pankart asılmış ve mayın döşenmiştir. Eylem nedeniyle ulaşım uzun bir süre durmuştur.

3- 29 Mart 1989'da Ovacık ilçesine bağlı Yenisöğüt köyündeki ajan Kazım Kandil, gerilla birliğimizin köye yaptığı baskında ele geçirilerek ölümle cezalandırılmıştır.

4- 1 Nisan 1989 günü Dersim-Ovacık yolu yeniden ulaşıma kapatılmıştır. Araçlar durdurularak yolcularla toplantı yapılmış ve araçlara pullamalar yapılarak ilçe merkezine gönderilmiştir. Pullarla şehre giren araçları, halk coşku ve sevinçle izlemiştir.

5- 2 Nisan 1989 günü Dersim merkezine bağlı Teşnik Modern Telefon Santralı bombalanıp yakılarak tahrip edilmiştir. Devlet milyonlarca lira zarara uğratılmıştır.

6- 5 Nisan 1989 günü Mazgirt-Xiran Vadisinde bir gerilla grubumuzla kalabalık sayıdaki düşman kuvveti arasında çıkan ve gündüz sekiz saat süren silahlı çatışmada 2 düşman askeri öldürülmüş ve çok sayıda yaralı verdirilmiştir. Verdikleri kaybın yarattığı panikten ötürü ormana giremeyen düşman, helikopterlerle ormana benzin dökerek yakmış, ancak sonuç alamamıştır.

7- 6 Nisan 1989 günü Dersim'e bağlı Geyiksuyu (Deşt)-Sin köyünde işbirlikçi ajan Hıdır Yıldırım ölümle cezalandırılmış, evi ise yakılarak imha edilmiştir. Aile olarak iliklerine kadar ajanlaşmış bu yapının tasfiye edilmesi kitlede büyük bir coşku ve rahatlama yaratmıştır.

8- 26 Nisan 1989 günü Dersim'in Çalkısan köyünde konumlanan düşman birliğine bir gerilla grubumuzca saldırı düzenlenmiştir. Kayıplarını gizleyen düşman sadece 1 askerin yaralandığını itiraf etmiştir. Aynı gece hemen yakınında bulunan bir mezradaki hain, devrimci katili Ali Bıra Ergün'ün evi yakılarak imha edilmiştir.

9- 29 Nisan 1989 günü Dersim-Çiçekli Nahiyesi Zargavit mıntıkasında bir düşman birliği pusuya düşürülmüştür. Gerilla birliğimizin etkin saldırısı sonucu 9 düşman askeri öldürülmüş ve bir o kadar da yaralı verdirilmiştir. Eylemin 1 Mayıs'ın öngününde ve ciddi tedbirlerin alındığı bir ortamda gerçekleşmesi, halkta bayram sevincini doruğa çıkarırken, düşmanı da çıldırtmıştır. Bundan dolayı Zargavit ormanları ve Dinan Vadisi günlerce havan topları, roketlerle bombalanmış ve taranmıştır. Bu olay; düşmanın gerilla taktiği karşısında ne kadar yenik düştüğünü ve teknik imkanlarına sığınmaktan başka bir şey yapamayacağını ortaya koymuştur.

10- 1 Mayıs 1989 günü Elazığ-Dersim Karayolu, Göktepe ve Peri mıntıkasında iki ayrı noktada yakılarak ulaşıma kapatılmış; **"Yaşasın PKK-ERNK!" "Yaşasın Başkan APO!" "Yaşasın 1 Mayıs ve Halk Komiteleri!"** sloganlarıyla yaygın bir yazılama yapılmıştır. Ayrıca değişik zamanlarda Elazığ ve Hozat merkezlerinde pullamalar yapılmıştır.

11- 9 Mayıs 1989 günü Dersim'e bağlı Varoniç köyünde bulunan düşman birliğine pusu kuran gerilla birliğimiz, 3 düşman askerini öldürmüştür. Olay, düşman tarafından gizlenmek istenmişse de başarılamamıştır. Eylem nedeniyle sürdürülen operasyonlar sonuçsuz kaldığı gibi, düşmanı maddi ve moral, güç açısından önemli zayiatlara uğratmıştır. Ayrıca bazı gözetleme noktalarına yerleştirilen mayın ve tuzaklar düşmanın harekat serbestliğini, önemli oranda sınırlandırmakta ve psikolojik yıkımını derinleştirmektedir.

12-Düşmanla çeşitli biçimlerde işbirliği içerisinde olan birçok unsur, gerilla gruplarımızca kaçırılmış, yargılanma sonucu para ve sürgün cezalarına çarptırılarak serbest bırakılmıştır. Bu arada tüm bölgede devletin uyguladığı orman kesimi büyük oranda durdurulmuştur. Devlet, kararı boşa çıkarmak için, köylüye daha fazla pay vereceğini belirtmesine rağmen, halk ERNK'nin kararını uygulamakta ısrarlıdır.

Son olarak alınan haberlere göre, birçok mıntıkada gerilla gruplarımız yeni eylemler gerçekleştirmişlerdir. Yükseliş devam edecektir.

Yaygın karakol sistemi, özel harekat timleri ile en gelişkin teknik imkanlarını harekete geçiren düşman, yeni darbeler almaktan kurtulamıyor. Muazzam güç dengesizliğine rağmen, gerillanın çalışma ve isabetli vuruş tarzı düşmanın özel savaşını felce uğratacak bir özelliktedir. Düşmanımızın en güçlü göründüğü anda bile muazzam zayıflıklar taşıdığı, her eylem şahsında daha net gün ışığına çıkmaktadır. Halkımızın daha bilinçli ve artan desteği sayesinde düşmanın daha ciddi darbelere maruz kalacağı ve nihai zaferin daha da yakınlaşacağı kesindir. Bu sonuca ulaşmak için özellikle yurtsever gençlerimizin ARGK saflarına katılmaları, savaşmaları; halkımızın milislik görevlerini zaman kaybetmeden üstlenmesi ve yerine getirmesi tarihi ve vazgeçilmez bir yurtseverlik görevidir.

ARGK Kuzey Eyalet Komutanlığı
15 Mayıs 1989

ERNK Dersim Bölge Komitesi imzasıyla Dersim'de dağıtılan ve gazetemize de ulaştırılan bildiriyi yayınlıyoruz.

YURTSEVER HALKIMIZ!

Gizli Kelle Avcılığına Dikkat!

Faşist Türk sömürgeciliğine karşı gelişen ulusal bağımsızlık ve özgürlük savaşımız her düzeyde yoğunlaşan şiddetli çarpışmalarla gelişmeye devam etmektedir. Bugün artık doğruluğunu, haklılığını ve yenilmezliğini tüm dünyaya kabul ettiren ulusal kurtuluş savaşımız, Türk sömürgecilerini ve işbirlikçilerini çılgına çevirmiştir. Bundan dolayı TC, her türden işbirlikçileriyle elele vererek ve en alçakça yöntemlere başvurarak mücadelemizi ve öncülerini ortadan kaldırmanın yoğun bir çabası içerisindedir.

Bilindiği gibi, özellikle 1987 yılından itibaren en gelişkin düzeyde uygulamaya konulan "özel savaş"ın en temel amacı, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşını ve öncülerini imha etmektir. Bunun için düşman her türlü yöntemi uygulamaktadır ve uygulamaya devam edecektir. Başta asker, polis gibi vurucu faşist gücü vasıtasıyla geliştirdiği yoğun baskı, operasyon, sindirme ve katletme yöntemi gelse de, bunun dışında daha başka yöntemlerle halkımızı ve mücadelemizi içerden parçalamak, zayıf düşürmek ve imha etmek istediği de bilinmelidir. Bugüne kadar yaşanan birçok acı olayda görüldüğü gibi, bundan sonra da düşmanın en çok başvuracağı yöntemlerden birisi, gizli kelle avcıları vasıtasıyla devrimci öncüleri ortadan kaldırma yoludur. Özellikle son bir yıldır tüm Kürdistan'da olduğu gibi, Dersim'de de gizli kelle avcılarını örgütlemek için, düşmanın tüm olanaklarını seferber ettiği açıktır ve bu durumdan halkımız önemli oranda haberdardır. Düşman örgüt içerisine gönderdiği bazı ajanları vasıtasıyla devrimcilerin kellesini vurdurtma yoluna gideceği gibi, halk içerisinde de bazı kişiliksiz, uşak, onurunu beş meteliğe satan insanları satın alarak, onlar vasıtasıyla devrimcilerin kellesini vurdurtma peşindedir. Daha şimdiden, bazı hainlerin böyle bir göreve soyundukları ve bunun çalışması içerisinde oldukları tespit edilmiştir.

Diğer yandan son zamanlarda bölgemizde düşmanın ve işbirlikçilerinin yaygınlaştırdıkları propagandalar, düşmanın yeni bazı katliamlara girişeceğinin işaretidir. "İşte falan dağda bu kadar ceset var, falan noktada bu kadar ceset var. Bunları, Apocular öldürüp oralara gömmüşler, yakında açığa çıkaracağız" gibi yaygaralar düşmanın önümüzdeki süreçte gizli bazı katliamlara girişeceğinin açık kanıtıdır. Ne yapacaktır? Yarın dağda gördüğü yurtsever köylüleri kurşunlayacak ve gizlice toprağa gömecektir. Tutukladığı insanlarımızdan bilgi alamadı mı işkencede katledecek ve bugünden propagandasını yaptığı dağlara gömecektir. Ondan sonra çıkarıp, "Bakın biz demedik mi bu kadar ceset çıkacak! Alın size. Bunları, Apocular vurmuş" diyerek kendi çirkef yüzlerini gizlemeye çalışacaklardır. Daha dün Siirt Belediye Çöplüğü'ndeki toplu mezarda katledilen 65 yurtseverin cesedi açığa çıkarıldı. Bunları yapanların, Türk sömürgeci cellatları olduğunu bilmeyen var mı?

Yurtseverler, ilericiler, devrimciler ve demokratlar!

Düşmanın bu oyunlarına karşı dikkatli olun. İçimizden ya da dışımızdan hainler, kelle avcıları çıkacaktır. 1938'de Şahin Ağaların, Alişerlerin ve daha nicelerinin, günümüzde birçok devrimci, yiğit halk evladının kellesini vuranlardan hesap soruyoruz ve bundan sonra da intikam almaya devam edeceğiz. Hangi biçimlerde olursa olsun, bu gaflet içerisinde olanlar, devrimin adaletine sığınıp, hesap vermelidirler. Halkımız, düşmanın ve kelle avcılarının bundan sonra da yurtsever insanlarımızı gizlice katletme yoluna başvuracaklarını unutmamalıdır. Bunun için; **ormanlarda, dağda, bir köyden bir köye ya da bir şehire giderken yalnız dolaşmayın. Toplu hareket edin.** Kelle avcılarını açığa çıkarmak ve cezasını vermek için gerilla birliklerimizle daha sıkı bir dayanışma içerisine girin. Düşmanın propaganda ve oyunlarına kanmayın. PKK önderliğinde ve ERNK-ARGK saflarında daha çok birleşin ve örgütlenin. Düşmanın oyunları ancak böyle boşa çıkarılabilir. Zafer ancak böyle kazanılabilir!

—Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği ve işbirlikçi-hain takımı!
—Kelle avcılarına ölüm!
—Yaşasın gerilla savaşımız ve halk ordumuz ARGK!
—Yaşasın Önderimiz PKK ve Cephemiz ERNK!

Mart 1989
ERNK Dersim Bölge Komitesi

Mücadelemiz Pazarcık alanında da kök salıyor

Kürdistan'ın Türkiye ile sınır teşkil eden kesiminde yer alan ve bu nedenle sömürgecilerin de üzerinde önemle durarak bir tampon bölge durumuna getirmek istedikleri Pazarcık ve çevresi Bahar ve Yaz atılımlarımızın önemli zemin bulduğu bir alan oldu. Birçok müdahale gerçekleştirilmeye çalışılarak ulusal kurtuluş savaşımıza açılmak istenen Pazarcık ve çevresi, müdahale gruplarının erkenden şehit düşmeleri veya ortaya çıkan kaçkınlık örnekleri nedeniyle son zamanlara kadar oldukça durgun bir yapıda kalmıştı. Ancak, 1988 ortalarında gerçekleştirilen yeni bir müdahalenin başarılı olarak alanda yer edinmesi bu alanda da ulusal kurtuluşçu çalışmaların adım adım geliştirilmesi sonucunu yarattı. Ve bu çalışmalar geçtiğimiz aydan itibaren ürünlerini vermeye başladı.

Elbistan alanında bir ajan muhtarın cezalandırılması ardından Mayıs ayı ortalarında da Pazarcık'ın Çiçekalan köyü eski muhtarı Yusuf Dilek ajan faaliyetleri nedeniyle ölümle cezalandırıldı. Eylem alanda büyük yankı uyandırarak ulusal kurtuluşçu umutları yeniden canlandırdı.

Bu eylemin ardından Göktepe köyü muhtarı ve korucularına yönelik bir eylem girişiminde bulunan ARGK gerillaları ile korucular arasında çatışma çıktı. Sömürgeci askerlerin de müdahalesi ile boyutlanan çatışmayı bir süre devam ettiren gerillalar daha sonra hiçbir kayıp vermeksizin geri çekildiler. Sömürgeciler kendi kayıplarını kamuoyundan gizlediler.

Alanda kitle faaliyetlerini de geliştiren ARGK gerillaları aralarında Bahçe köyünün de bulunduğu birçok köyde bildiri dağıtma ve pullama eylemlerini geliştirdiler. Bütün bu faaliyetler alan kitlelerinin uzun yıllar süren durgunluktan sıyrılması ve ulusal kurtuluşçu bilinçle tanıştırılmasında önemli rol oynamaktadır.

Çukurca'da sömürgeci asimilasyona yeni bir darbe

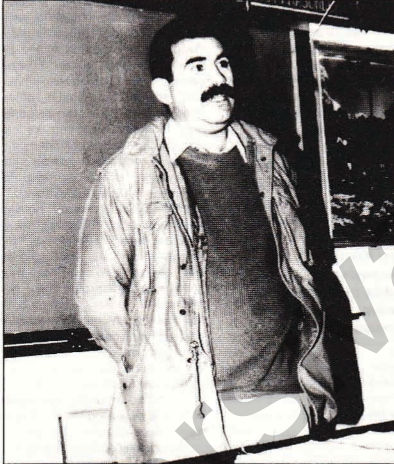
Kürdistan çapında sömürgeciliğin asimilasyon politikası ve kurumlarına karşı gerçekleştirilen tasfiye harekatı sürüyor. Beyin yıkama merkezlerini bir bir yıkan ARGK gerillaları son olarak 10 Haziran günü Çukurca'nın Çınarlı köyünü basarak köy okulunu içindeki evraklarla birlikte ateşe verdiler. Okulun tamamen yanması ile birlikte, Kürdistan'ın genç dimağlarının saptırılması faaliyetine bir darbe daha vurulmuş oldu.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın "Nisan Çözümlemeleri"nde yeralan aşağıdaki değerlendirmeyi, Türkiye'deki 26 Mart Mahalli Seçimleri ardından ortaya çıkan sürece ışık tutması ve güncelliğini koruması nedeniyle kamuoyuna sunmayı bir görev biliyoruz

DÜŞMAN CEPHESİNDEKİ SON SİYASAL GELİŞMELER VE ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZ ÜZERİNDE OLASI ETKİLERİ

Baştarafı 1. sayfada

destek verdik. Bize vaadettiklerini niye gerçekleştirmedin? Kaldı ki, karşındaki 'bir avuç eşkiya terörist' dediğin bir ulusal kurtuluş gücüdür. Bu imha politikasıyla, bu sahtekarlıkla hiç de başarı şansın olmadığı halde, sen ne diye bu sahtekarca, yalancı, çağdışı politikada ısrar ediyorsun?" Özelde somut olarak böylesi bir durum sözkonusudur. Rejimin sıkışıklığı, Evren-Özal kliğinin en son içine girdiği durum, mahalli seçimlerdeki aşılma durumu bunun en somut ifadesidir. Bugün karşısına çıkan güçler daha dün alkışlıyorlardı, bir an önce başarılı olsun diye her türlü krediyi veriyorlardı. Bunu Amerika'sı, Avrupa'sı, AT'si veriyordu. Ama bugün, "Bize vaadettiğini, vaadettiğin zamanda yerine getiremedin" diye hesap soruyorlar. Özal öyle bir sihirbaz ki, usta sihirbazlıklar yaptı; toplumu biraz öyle uyutmak istedi ama, bugün oyunun sonuna geldiği gibi, herkes de onu cadı kazanında nasıl kaynatacağını düşünüyor. Çok ilginç bir noktadır! Aslında Özal, mahalli seçimlerin sabahında istifa edip kaçacaktı! Ama yukarıdan, "Savaş meydanındasın, istifa, kaçma anlamına **gelir**. Ki, bundan baş düşmanımız yarar görecektir. Basın toplantısına güle oynaya çıkacaksın; '92'ye kadar varım, çekilmeyeceğim, istifa etmeyeceğim, **var mı diyeceğiniz'** diye konuşacaksın" şeklinde emir geldi. Bu aslında basına da yansımış; "bazı güçlerin bir yöntemidir" şeklinde yorumlar yapılıyor. "Bazı güçler" dedikleri aslında özel savaş, istihbarat ve ordu güçleridir. Bu güçlerin Özal'a talimatı şudur: "Savaştasın, savaştaki komutan istifa etmez, savaşın kızgın anında son noktada kellen gidinceye kadar da varım diyeceksin!" Özal'ın kedi gibi bir adam olduğu biliniyor, neden bu **kadar cesur davrandı? Tabii Demirel "Dönek", İnönü "Demokrasi düşmanı, diktatör, nasıl başta kalmak istiyor" şeklinde izah ediyor**lar. Aslında bunlar hedef şaşırtmak istiyorlar. Bilerek mi veya bilmeyerek mi söylüyorlar; bu, pek o kadar önemli değildir. Biraz dürüst olsalardı şunu çok iyi görürlerdi ki, bunlara böyle "durun" diyenler Özal'ın kendi hanedanı değildir. Ama her şeyi hanedana yüklemek istiyorlar. Oysa aslında hanedan bir sihirbazlık kurumudur ve onu Türk faşizmi icat etmiştir. Özal'ın öyle gücü yoktur. Ama askerlerin çirkinliğini, faşistliğini, işkenceciliğini örtbas etmek için bütün günahlar bir keçiye yüklenecektir. O keçi de Özal hanedanı oldu. İşte, Turgut, Korkut, Bozkurt, Ahmet Semra, şu-bu denilerek güya hanedan oluşturulmuş! Gerçekte ise döküntü bir aile. Malatya koşullarındaki bir tefeci, hatta düşkün ailenin birdenbire hanedan durumuna gelmesi neye benziyor? Eğer Roma çağında olsaydık, bunlar bir imparatorluğu ele geçirseydi belki bir "hanedan oldu" diyebilirdik. Tarihte böyle şeyler çıkmıştır. Hatırladığım kadarıyla Çemişgezek'te de böyle bir hanedan ortaya çıkmış. Ama bu, kölelik çağında böyledir. Cumhuriyet çağında, burjuvazinin bu kadar kurumlaştığı, devlete bu kadar hakim olduğu, kralların çoktan beri yerini yasalara terkettiği bir devlet içinde Özal'ın hanedanlık kurması sahtekarlıktan öteye bir şey değildir. Ve daha çok da aşağı tabakanın asıl düşmanı görmesini engellemek için, hedef saptırmak için, askerlerin o kirli diktatörlüğünü, faşistliğini gözardı etmek için, "vur abalıya" misalinden veya günah keçisini ortaya çıkarmak için ortaya saldıkları bir uşaktan öteye biri değildir. Özal Malatya bezirgan kafasıyla yoğrulmuştur. Biraz daha irdelenirse, özelliği şudur: Bu adam büyüme hırsıyla sonuna kadar dolu ama, çok çarpık. Ailesini birleştirerek oluşturdukları tablo da aslında tam da oranın döküntüsü. Yani birbirinden beter. Bunlar o durumlarıyla aslında bir yerde Türk kapitalizminin **kel başına iyi bir mehrem olarak konulmuşlardır. Şimdi her şey bu hanedana yüklenmek isteniyor**; sanki yenilen Özal'mış gibi. Hayır, yenilen aslında Özal değil; Evren-Özal kliğidir; geliştirilmek istenilen 12 Eylül faşizmidir, uluslararası emperyalist sistemin Türkiye'de yükselen son derece hoyrat, şovenist, kaniçici, tekelci kapilizmidir, **onun dayattığı faşizmdir.** Bu çok önemlidir. Ama Demirel, İnönü, Ecevit bunları böyle açıkça ortaya koyarlar mı? Açık ki, koymazlar! Onlar her şeyi Özal'ın o hanedanına yüklerler. Bu temelde bir sürü kitap yazdıkları gibi, basın da bununla kaplanmış! Bunu olduğu gibi yarın da sürdürecekler. Bu çok tehlikeli bir saptırmadır. Faşizmin kendini gizlemek için çok usta bir oyunudur. 12 Eylül faşizmi, özellikle kendini sanki yenilmemiş **gibi, sanki orduya hiçbir şey** olmamış gibi lanse ediyor; Özal hanedanını figüran olarak kullanıp ateş hattında yenilen sanki oymuş gibi, bir imaj yaratıyor. Böylece sahte bir yenilgi tablosu geliştiriyor.

Evet, yenilen vardır ve bu sembolik olarak Özal hanedanlığıdır. Ama gerçekte yenilen, 12 Eylül faşist hamlesidir; 12 Eylül'ün topluma dayattığı, esas olarak da ulusal kurtuluşçu çıkışımıza, Hareketimize karşı yürüttükleri özel savaştır. Tam başarıya gitmeyen, tam sonuç almayan bu savaşımın, karşı-devrimci savaşımın ta kendisidir. Yenilen şimdi daha da somutlaştırırsak; mahalli seçimlerin bir gösterge olarak ortaya koyduğu, aslında bütün sonuçlar değildir. Ama herkesin bu temelde bazı tahliller geliştirdiğini gördüğümüz için biz de bu değerlendirmeleri yapıyoruz. Yoksa, savaşın durumuna ilişkin biz çok çeşitli değerlendirmeler yapmışızdır. Yine geleneklere uyalım basından **biz de sonuçları değerlendirirken** diyoruz ki; 12 Eylül faşizminin topyekün savaşımı artık bir kritik döneme geldi ve artık bu dönemeçte o, bu topyekün savaşını sürdüremeyeceği gibi, önemli oranda da kendini yenilmiş ve bu temelde de artık toplum tarafından desteklenemez durumda görmüştür. Dolayısıyla, ya geri çekilecek veya yenilgisini kabul edecektir. %20'lere inen oylar aslında halkın ortaya çıkardığı bir protestosudur. Bu açıdan da bu oran hızla, belki de sıfıra doğru gidebilecektir. 12 Eylül faşizminin, dayattığı savaşımın zoruyla oy oranını %90'lara çıkartarak kendisini onaylatması ve '83'lerde de kısmen zorla, kısmen de sahtekarlık ve demagojiyle bunu yeniden halka onaylatmasının ardından bu oranın 1989'da %22'ye düşmesi —ki altı ay içinde daha da aşılacaktır— onun on yıllık tüm icaraatının onaylanmaması olarak değerlendirilmelidir. Rejim, 12 Eylül'ün karşısındaki güçleri tamamen muhalif güçler olarak düşünmeli ve bu muhalefeti de tamamen 12 Eylül'ün düzenlenişine karşı bir muhalefet olarak değerlendirmelidir. Ortaya çıkan sonuç, on yıldır yürütülen savaşın çok ağır faturasının toplumun bütün kesimlerine en acımasız bir külfetle bindirilmesine halkın bir tepkisidir. Bu yürütülen savaşıma karşı toplumun **gözünü yeni yeni açması, "Bu savaşın yürütülmesinde benim hiçbir çıkarım yoktur. Ben mahvoluyorum"** demesi anlamına gelir. Daha bugünden, sahtekarca da olsa Türk-İş, 650 bin emekçiyi kastederek "bıçak-kemiğe dayandı. İstediğimizi kesin vermezseniz, emekçiler üretimi durduracak" diyor. Aslında bu, şu demektir: "On yıldır bizden aldıklarınızı artık vereceksiniz" veya bir anlamda, "On yıldır yürütülen özel savaşıma bizim verdiğimiz pirimler yeterlidir!" Gerçekten Türkiye emekçileri, dünyanın hiçbir işçi sınıfında, emekçisinde görülmediği kadar bir ücret gerilemesine uğramışlardır. Kendi yaşamlarını maddi olarak yeniden üretecek bir durumdan çıkmışlardır. Ve bu özel savaşımın hatırına bu duruma gelmişlerdir. İşte daha şimdiden, en başta da bu emekçilerin dürüst olmayan sözcülerinin de dile getirdiği gibi, "Üretim duracaktır, dediklerimizi vereceksiniz" demeleri bir protestodur. Yerine gelip gelmemesi ayrı bir meseledir ama, mühim olan bir dönüm noktasına gelinmiş olmasıdır. Demirel'ler, İnönü'ler, "Toplum sizi istemiyor, gidin" diyor. Onların da tam söylemedikleri gerçek aslında şudur: "On yıldır bizim kerhen, zorla, şöyle-böyle size verdiğimiz destekle siz toplumu içinden çıkılamaz bir duruma getirdiniz. Çekilin gidin, başka güçler devreye girsin". Amerika ve Avrupa bile, "Size bu kadar kredi verdik, borç verdik" diyor ki zaten Türkiye'yi de bunlar ipoteklendirdiler, onu tarihin en büyük bağımlılığına sürüklediler. Bu, çok önemli bir bilançodur. Buna rağmen artık, "Sizi toplum istemiyor" denildiğine göre, kendilerinin de bunları zorla yürütmesi sözkonusu değildir. Onların da desteği zaten tümden kesilmiş durumdadır. Geriye tören kalıyor. Bu 12 Eylül faşizminin bir anlamda, bir biçimi, bir düzenlenişi tabii; faşizmin tek kuvveti bunlar değil. Türk kapitalizminin yaratmak istediği faşizmin, Turancılıktan tutalım SHP içindekine kadar, Doğru Yol'dan tutalım Refah Partisi'ne kadar hepsinde tohumları vardır. Birisi kurur, diğeri filizlenir. Ama mühim olan; burda orduya dayalı, devlet kuvvetlerine dayalı ve on yıldır tam hakim resmi güç olan faşizmin kurumasıdır, aşılmasıdır, yenilmesidir. Şüphesiz bu, ortaya yeni bir durumun çıkması anlamına da gelecektir.

"...Herkes on yıllık 12 Eylül faşist rejimine verdiklerini geri isteyecektir. Elli milyon dolarlık borç sahipleri var; onlar borçlarını, faizleri ile birlikte geri isteyecektir. 30 trilyonluk iç borç var, onları da isteyeceklerdir. Bir de ücret sahipleri mutlak anlamda ücretlerin artmasını isteyeceklerdir; hem de enflasyonla aşılanın çok üstünde. On yıldır verdiklerinin karşılığını memurlar, köylüler isteyecektir. Rejimin bunlara verecek bir şeyi var mıdır? Devletin hazinesi (ki hazine yok, çünkü borçludur) para bastırarak verebilir mi? O, iflası daha da geliştirir; o zaman enflasyon tırmanır, ücretler daha da düşer. Bu daha büyük bir isyana yol açar..."

Şu açık ki, özellikle bizi ilgilendiren yönüyle, bizim için ölüm-kalım savaşımı olan bu özel savaşa karşı biz böyle ayakta kalmakla ve hatta kendimizi daha iyi savaşabilir bir konuma getirmekle, önemli bir aşamayı geride bırakmış oluyoruz. **Savaşı biz bahsettiğimiz çerçe**vede yürütmekle birlikte, aslında istediğimiz gibi yürütemediğimizi, ama yenilmediğimizi de söyledik. Her ne kadar yenilgili kişiliği defalarca Partiye dayatan, yenilgili kişilikle yaşayanlar çok olduysa da, çizgi olarak ve esas ana hatlarda uygulama olarak, Parti hareketimiz ve onun öncülüğündeki Kürdistan ulusal kurtuluşu yenilmemiş; bilakis, TC'nin büyük özelliğini, onun o çok kısa süreli savaşa yaklaşımını ve çarpışma tarzını geride bırakmakla, savaş deneyimi kazanmış ve yepyeni bir dönemin ortaya çıkmasına da yol açmıştır. Özellikle düşman açısından ortaya çıkan durum; şimdiye kadarki savaşa yaklaşım üslubuyla, PKK'yi ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş direnişini yenemeyeceğini kanıtlamıştır. Bu ne demek**tir? İmha veya göçertme ile, bin** yıldan beri almış olduğu sonuçları PKK önderlikli bir direnişe karşı sürdüremeyeceği kanıtlanmış dudurumdadır. Hem de on yıl gibi muazzam bir zaman süreci içinde **ve savaşı topyekünleştirerek yürüt**mesine karşın, sürdürememiştir. Buna rağmen, bizim güç kaybetmemiz ve yenik çıkmamız şurda kalsın, daha fazla güç toparlamamız ve birçok alanda yenmesiyle eş anlamlı gelişmeleri yaşamamız sözkonusudur. Tam da düşmanın "bittiler" dediği noktada bir çıkış gerçekleştirip, onu gittikçe derinleştirmemiz, kesintisiz sürdürmemiz ve her bakımdan daha iyi savaşabilir bir konuma gelmemiz sözkonusudur.

Yine burada önemli olan, düşmanın klasik tarzda, yani karşısındakine hayat hakkı tanımama tarzındaki bir savaşımı —ki halen Kıbrıs'ta uyguluyor. Başka birçok alanlarda emekçilerine karşı da uyguluyor— artık bize karşı sürdüremeyeceğini sanıyorum kavramıştır. Bundan böyle Türk düşünce, siyasal ve bütünüyle ulusal yaşamında yeni bir dönemin gelişmesinden de bahsedebileceğiz. Sağcısından solcusuna, faşistinden demokratına kadar tüm Türk ulusal yapısı Kürt ulusal gerçeği karşısında yeni bir düşünce ve davranış gereğine inanmak zorunda kalmıştır. Sınıf diktatörlüğünü içte yine eski tarzda sürdürme iddiasında güçlü ve başarılı olmasına karşın; bütün dış politikalarında, bize karşı yürüttüğü politikanın ilk defa yetmez, sonuç getiremez olduğunu, geleneksel olarak benzer kuvvetlere karşı yürüttüğü ve elde ettiği başarıyı bize karşı da elde etmekten çok uzak bir konuma düştüğünü görmekteyiz. Bu durum onda köklü bir kendini gözden geçirme zorunluluğunu ortaya çıkarmaktadır. Çok kötü ve hem de uzun vadeli bir savaşımla sonuç alaması ona mutlaka gerçekleri görme zorunluluğunu dayatmıştır. Bu gerçekleri görmemesi halinde kör bir savaşı sürdürecektir ki, kör bir savaşı sürdürmekle de toptan iflas edecek ve ne içten, ne de dıştan savaşı sürdürme olanaklarına sahip olamayacak; destek bulamayacak; dolayısıyla, stratejik bir yenilgi alması sözkonusu olacaktır. Şimdi yaptığı aslında, stratejik bir yenilgi, topyekün bir yenilgiyi yaşamamak için kendisini gözden geçirmedir. Gözden geçirme işine biraz başlamışlardır. Kürt sorununu kabul etmekten tutalım, bazı sahte çözümleri şimdiden allayıp pullayıp gündeme sürmelerine ka-

dar kolay elbirliğiyle sürekli geliştiriliyor. Yani emperyalist destekçilerin de yardımı ile, hem bir yanda kendilerini yeniden gözden geçiriyor ve hem de savaşı daha değişik biçimlerde sürdürmeye çalışıyorlar. Ama mühim olan, burada bir yaklaşımın ve bir tarzın yenilmesidir.

Yeni tarz ne olabilir? Türk sisteminde eski katı inkarcılık ve bastırmacılık aynı hızda olmayacaktır. İster 12 Eylül faşizminin yetmezliğinin aşılması ve sonrasında ortaya çıkan yeni gelişmeler, ister hem yeni ve hem de eskinin elele vererek kendini restore etmesi; nasıl gelişim seyri gösterirse göstersin, onlar eskisi gibi bu işleri yalınkat idare edemeyeceklerdir. Dolayısıyla ağır sorunlarla karşı karşıyadırlar. Diplomasisinden tutalım ekonomik sistemlerine kadar, bütün sistem büyük sorunlarla karşı karşıyadır. Yerel seçimler bu sorunların boyutlarını ortaya çıkarmıştır. Krizin her düzeyde olduğu, bir nebze olsun açıklık kazanmıştır. Bu fazla bir şey değildir, güç değiştirme veya dengeleri alt-üst etme değildir; ama gerçeği açığa çıkarmıştır.

Bunlar yeni bir sisteme nasıl ulaşacaklardır? Bu, öyle kolay değildir. Bu, içine girdikleri yeni bunalım dönemine —ideolojik alandan tutalım, ekonomik alana kadar— ne bir anda düşmüşlerdir ve ne de bir anda çıkış bulabilmişlerdir. Bu, yıllarca sürebilecek yeni bir bunalım dönemidir; hem de daha derin ve çok boyutlu bir bunalım dönemidir. Özal; dış borçları elli milyon dolara, iç borçları otuz trilyon liraya tırmandırdı. Ama bunalımı aşamadığı gibi, Türkiye insanını topraklarıyla birlikte dışarıya ipotek etti, içeriye ipotek etti. Sonuç, daha derin bir bunalım oldu. Buna "büyük enkaz" diyorlar; "12 Eylül faşizminin enkazı" diyorlar. Ne İnönü kaldırabilir, ne de Demirel. "Nasıl kaldıracakları belli değilmiş" diyorlar. Bir de bu noktada şunu söylüyorlar: "Gitmeye gidecekler ama, peki yeni gelecek olanlar acaba gemiyi yürütebilirler mi? Daha doğrusu bu enkazı sürükleyebilirler mi?" Büyük çıkmaz buradadır. Şimdi palyatif tedbirlerle belki işi birkaç yıl daha idare edebilirler. Hatta bir-iki dönem daha mevcut ordu bile yürütebilir. Ordunun yönetme gücü daha tükenmemiştir. Yeni darbe bir yönetim gücü olabilir. Ama bunlar gerçekten çıkmazı daha da derinleştirmekten öteye gidemeyeceklerdir. 12 Eylül dönemi zaten bunu böyle kanıtlamıştır. İşte bunalımın çok boyutlu olması, bütün toplumu içine çekmesi —ki 12 Mart öncesinden ve 12 Eylül öncesinden çok daha derindir— bu anlamdadır. Şimdi bazı noktalarda uç vermiştir; mahalli seçimler buna açıklık kazandırmıştır. Kuvvetler çatışmaktadır. Herkes on yıllık 12 Eylül faşist rejimine verdiklerini geri isteyecektir. Elli milyon dolarlık borç sahipleri var; onlar borçlarını, faizleri ile birlikte geri isteyecektir. 30 trilyonluk iç borç var, onları da isteyeceklerdir. Bir de ücret sahipleri mutlak anlamda ücretlerin artmasını isteyeceklerdir; hem de enflasyonla aşılanın çok üstünde. On yıldır verdiklerinin karşılığını memurlar, köylüler isteyecektir. Rejimin bunlara verecek bir şeyi var mıdır? Devletin hazinesi (ki hazine yok, çünkü borçludur) para bastırarak verebilir mi? O, iflası daha da geliştirir; o zaman enflasyon tırmanır, ücretler daha da düşer. Bu daha büyük bir isyana yol açar. Çıkmaz burada, tükenmişlik burada; borçlanacağı kadar borçlanmış, toplumdan iliklerine kadar emmiş, zulüm ve işkence ile idare edeceği kadar idare etmiş! Ne asma ile, kesme ile ne de başka türlü emme ile, ne borçlanmayla içinden çıkılamaz bir durum sözkonusudur. Bu nedenle, bunalımın derinliği ve içinden çıkma şansının azlığı sözkonusudur. İçinden çıkma şansının azlığı hangi temelde sözkonusudur? Tekelci kapitalizme dayanarak, özellikle 12 Eylül faşizminin palazlandırıp, adeta taze bir kanla güçlendirmek istediği o holdingleşen kapitalistler vasıtasıyla Türkiye'yi yönetmesi olanaksızdır. Ama yine de yanlız bunlar devletin ve toplumun resmi hakim gücüdürler. Öyle kolay kolay bırakmayacaklar yönetimi. Şimdi her ne kadar Evren-Özal kliği veya 12 Eylül faşizmi —ki bunların sonuna kadar destekledikleri bir rejimdi— baştaysa da, uluslararası tekelci ve işbirlikçi kapitalizmin en vurguncu, en talancı tekelci kesimlerinin bütün çabalarına rağmen, işkenceye rağmen, bunların ciddi düşüşünü önleyemediler. Ki bunlar onun için Özal'a, "Sen komutansın, ileri cephede savaşıyorsun, öyle istifa ediyorum deme" diye emir verdiler. Adam zavallı; zaten Semra Özal, Ahmet Özal ağlıyorlarmış, —basın da yazıyor— "Ne olur çekilelim" diyorlarmış. Şimdi bizim içimizde de öyle bazı sahte savaşçılar olabilir. Bazıları öyle ağlamışlardır da. Çekilmek demek, ölüm demektir. Komutan kaçarsa, birlikleri de arkadan vurur. Nitekim, Güney Kürdistan'da böyle komutanlar çok çıkmıştır, çoğu cezalandırılmıştır da. Bazıları bugün her ne kadar TC'nin çanağında yalanıyorlarsa da, haindirler. Yani savaş cephesini terk edeni ihanetle yargılayıp öldürürler. İşte bugün Özal'ın durumu da bu. Onun için gülümsüyor, "Çekilmek yok" diyormuş. Bu tamamen bir taktik numaradır. Böyle taktik tavırlar, çokça görülür. Onunki de odur. Önemli olan, bu rejimi on yılda görülmemiş hunharlıkla, sömürüyle sürdüren güçlerin "kal" talimatına uymasıdır. Ki bu konuda aynı akşam Sabancı'nın demecini dinledik; "Sürdürecektir. Anayasaya göre 92'ye kadar başta kalabilir" diyordu. O da emri almıştır ve vermiştir. Almada ve vermede etkilidir. Bunlar, "Bu hükümeti sürdürsün" diyorlar; fakat önemli bir kuvvet kaybına uğradığını ve meşrulyetini yitirdiğini de biliyorlar.

Şimdi yerine yenisini oluşturmaya çalışacaklar. Yenisi kim olabilir? Bunu ortaya çıkarmak öyle kolay değildir. Eğer bu kesim iktidarı sürdürmek isterse, bunalımın çıkmazı açıkça ortadadır ve çözüm yoktur. Muhtemelen yakın bir dönemde aşılacak, yerine şimdi yenisini hazırlayacaklar. Yenisi Demirel mi olacak, İnönü mü? İnönü-Baykal ehlileştiriliyor; Demirel, sağın lideri olabilir mi sorusuna cevap aranıyor. Olmasa da yeni bir sağ parti kurulur. Ne de olsa, sağın oy oranı %55'tir. Bu arayışlar çok yoğun. Aynı sınıf temelinde, yeni elbise giydirilerek hükümet değiştirilmek isteniliyor. Lakin gerek Demirel, gerekse de İnönü'yü ortaya çıkaran halkın muhalefetidir, tekellerin kendileri değil. Onlara göre, Özal-Evren işi 2000 yılına kadar götürmeliydi. Türkiye bir Güney Kore, bir Japonya olmalıydı. Onların programı budur. Özal'ın da son umudu istikrardır; "Eğer istikrar sürerse bir Güney Kore, Japonya olabiliriz" demiştir ve en ileri tekelciler, holdingciler de bunu destekliyorlar. Her bir sefer yaptığında 300 kişi uçakta yanındaydı. Onlar kendi egemenliklerine bu kadar güçle yaklaşmışlardı. Bunu da 2000 yılına kadar uzatıp, ondan sonra da, "İşte bir sistem olduk" diyerek bunu oturtup egemen kılma biçiminde bir planlama ve tasarruf durumları sözkonusuydu. Şimdi birdenbire bu kesildi. Bunlar büyük bir sarsıntıyı yaşıyorlar. Açılan gediği tamir etmeye çalışacaklar. Tamir etmek için ise önce, "İnönü-Baykal'ı kendimize daha çok çekip bir-iki yıl için kullanalım" diyecekler. Aynen Ecevit'i 78'de kullandıkları gibi bunları da bir-iki yıl kullanacaklar, tükendikten sonra da atacaklar. Eğer bunlar olursa olur, olmazsa yeni sağ parti denenir. Ne de olsa oy oranı %55'tir. Muhalefetin canı çıktı, halkın canı çıktı. Halk, 12 Eylül faşizmini başından atmak için yapılması gerekeni yaptı. Ama kendi sözcüleri olmadığı için "ehveni-şer" olarak bunlara oy verdi. Yani karşısında demokratik bir halk seçeneği olmadığı için, böyle bir halk önderi olmadığı için bunlara oy verdi; yoksa bunları desteklediği için değil. Ama bunlar da faşizmin işbirlikçileridir. Faşizmin eski uygulayıcıları ve yeni adaylarıdırlar. Böyle olunca da halk "ehveni-şer"ci bir yaklaşım içinde eskiyi aştı ki, bu olumlu bir yaklaşımdır. Bunları ise, şimdi deneyecek. Aslında deneyecek yanları da pek yoktur. Bunlar yeni gelişmelere ne kadar karşılık verebilirler? Bir yandan halkın beklentilerine bakacaklar, bir yandan sermayenin beklentilerine; yani 12 Eylül ve en şoven, en çapulcu tekelcilerin çıkarları ile halkın çıkarlarını dengelemeye çalışacaklar. Uluslararası sermayenin çıkarlarıyla halkın çıkarlarını birlikte götürme yolunda cambazlıklara girişecekler. Şimdi bunun hesapları Türkiye'nin gündemindedir. Erken seçim denilen olay, bunu çözüme götürmede bir yöntemdir. Büyük ihtimalle bu yöntemi deneyecekler, bu yöntemle sonuç almak isteyecekler. Bu temelde yeni bir askeri darbe sözkonusu olamaz. Orduya dayalı yönetim 12 Eylül'den daha fazla başarısızlığa uğrayacaktır. ki, bu en son dayanacakları bir güçtür. Onu şimdilik kullanmaya ne zamanları ve ne de olanakları vardır. Dolayısıyla erken seçimle —ki özellikle erken seçime kadar da anlaşmaya çalışacaklardır— ya yeni sağın Demirel önderliğindeki iktidarını hazırlayacaklar, ya İnönü-Baykal iktidarını hazırlamaya çalışacaklar. Ama mutlak olan bir şey varsa, o da çok çeşitli hesapların yapılacağı ve yeni dengelerin oluşturulmaya çalışılacağıdır. Çok dikkatli davranıyorlar. Halkın beklentilerini bir patlamaya dönüştürmeden, ölmeyecek kadar ağzına birkaç damla damlatmak; bu anlamda değer bölüşümünü biraz yeniden gözden geçirmek, bölüşüm olayını —ki bu daha çok SHP'nin formülüdür— gözden geçirip bir daha düzeltmek yoluna gidilecektir. Aslında Demirel daha iddiasızdır; vereceği fazla bir şey yoktur. Ancak SHP'nin de vereceği fazla bir şey yoktur. Çünkü ortada değer diye bir şey bırakılmamıştır. Geçen son yıl büyük bir vurgun dönemidir. Vurgun dönemi, dengeleri alt-üst etmiştir. Kimden ne alınacaktır? Almak için devrim gerekir; devrim de SHP ve Demirel'le olmaz; aksine onlar kendilerini devrimi engelleme pozisyonunda görmekteler. Dolayısıyla bunların durumu da öyle köklü bir çözüm değil; devrimci patlamayı önlemek içindir. Halkın, muhalefetin zayıflığını onlar da biliyor. Mecburen kendilerine oy verdiklerini de biliyorlar. Halkın bu çaresizliğini kullanarak rejimin ömrünü uzatabilecekleri kadar uzatmayı deneyecekler. Baskı ve işkenceyi mutlaka biraz yumuşatacaklardır; ama kesinlikle devrimci patlamayı önleme ereğine bağlı olarak bunu yapacaklardır. Yoksa demokrat oldukları için, bunalımdan köklü çıkışa aday bir güç oldukları için değil.

"...Özal şahsında toplum, devlet ve Türkiye bazı yeni özellikler kazanmıştır. Ana hatlarıyla belirtilirse; Özal Türkiye'yi daha fazla emperyalist sisteme bağlamıştır. Özellikle ABD emperyalizmine daha fazla bağımlı kılarken Avrupa emperyalizminin de desteğini önemli oranda almış ve onlara da yaranmada oldukça ileri gitmeye çalışmıştır. Aynı biçimde Türkiye'yi Ortadoğu'nun gerici yönetimlerine daha fazla bağlamaya çalışmıştır. Türkiye'yi ülke olarak, tabii ki onun sömürgesi Kürdistan'ı da, bu odaklara bağlarken, bu paylaşımda zenginliklerini, olanaklarını oldukça peşkeş çekmiş; bir işbirlikçi-tekelci kapitalist kesimi hem yaratmış, hem de onları geliştirmiştir..."

Çok katı bir biçimde uygulanan rejimin ekonomik, sosyal, kültürel, politik yaklaşımlarının yerine yenilerini oturtmaya çalışacaklardır. Özde bir dönüşümden ziyade biçimde bazı değişiklikleri deneyeceklerdir. Bu değişikliklerin amacı, son tahlilde, bu bunalım döneminde büyük bir devrimci patlamayı önlemeye yöneliktir. Ve bunun için zamanlama çok önemlidir. Daha çok zorla sürdürülen politikaların yerine, "acaba bazı tavizlerle toplumu ne kadar oyalayabiliriz?" mantığına dayalı olarak politika geliştireceklerdir. Bu geliştirme işi ne kadar başarılı olabilecektir? Bir defa bunalım çok köklü olduğu için, çok derin olduğu için bazı küçük düzeltmelerden öteye gitmeyeceklerdir. Bunlardan bir devrim kuvveti, devrimci bir çözüm bekleyemeyeceğimize göre, bunların bunalımı çözmedeki rolleri, sadece bunalımın ömrünü uzatmak olacaktır. Bunalımın ömrü uzatıldı mı, bu ortamda beslenecek iki kuvvet çıkacaktır: Yeni temelde faşist karşı-devrimci kuvvet ve halkı kurtuluşa götürecek devrimci kuvvet. Mevcut olan düzenlenmiş kuvvet, savaşmış bir kuvvet olarak önemli oranda yıpranmış, yenilmiş ve geri çekilirken, halkın ise, biraz da tepkiyle, henüz zor bela bunlara karşı öfkesini dile getirmekten öteye giden bir kuvveti yaratmadığı gözönüne getirilirse; görülecektir ki, devlete veya topluma dayalı gerici bazı kuvvetlerin tezgahlanışı gündemdedir.

MHP yeniden örgütlendi ve bazı kritik bölgelerde belediye başkanlığını aldı. Ve hatta eskisinden daha güçlü bir biçimde hızla örgütlenen bir güçtür. Refah Partisi de dine dayanarak taban bulan bir güçtür. Bunların Kürdistan'da özellikle ta 1980'lerden beri MİT raporuna dayalı olarak, bir gerici kuvvet halinde örgütlendirilmek istendiğini biliyoruz. Faşist işbirlikçiler, özellikle Kürdistan'daki ulusal uyanışa karşı örgütlendirileceklerdir. Bir MİT raporu da bu temeldedir. Dini, Kürdistan'da faşizmin örgütlendirilmesinde kullanma çabası vardır. Türkçülük Kürdistan'da zor örgütlenir ama dincilik rahat örgütlendirilir. Aşırı Türkçülük daha çok Türk azınlığın olduğu Kürdistan kesimlerinde örgütlenebilir. Ama din daha çok zemin bulmaya elverişlidir. Dolayısıyla, Refah Partisi'nin daha çok oy alması anlaşılırdır. Onlar da eski tarzda faşistleşmeyi biraz geliştireceklerdir. Kemalist SHP, o eskiden oluşturduğu cumhuriyetçi veya Türk işbirlikçiliğini biraz daha semirtecek; bize kayışı önlemek için de, "Kürt diline, Kürt kültürüne serbestlik" adı altında sözümona biraz izin de tanıyarak kendisine bağlamaya çalışacaktır. En az şansı olanlardan Demirel'in Partisi ise klasik Türk burjuvazisinin partisidir. İktidarı klasik yaklaşımlar içinde sürdürmeye çalışacaktır ama, ordu dahil bütün faşist kesimlerle de işbirliği yapacaktır. Şüphesiz ordu içinde yeni faşist darbeler planlanacaktır. Zaten ordu emir-komuta zincirine göre her an darbe yapabilecek kadar bu işe hazır ve nazırdır. Fakat Türkiye'nin içinde bulunduğu duruma göre müdahale yapmasının yararı bir iken, zararı ondur. İradesi dışında bu yolda tutulmuştur. Demek ki, özellikle SHP'ye veya DYP'ye dayalı hükümetler geliştirilirken —koalisyonlar da olabilir—, bu arada iki tane önemli kuvvet için için gelişecektir. Bunalımı bu sefer daha katmerli olacak, ister sivil-toplumsal kökenli olsun, ister devlet-ordu kökenli olsun, ister karmaşık biçimde olsun, böylesi bir faşist kuvvet yeniden geliştirilecektir. İktidara her an darbe ile veya seçimle, veya ikisiyle böyle faşist bir kuvvet konabilecektir. Zira, Türkiye pratiğine seçim darbe kadar fazla anlam ifade etmez. Generaller de seçim düzenler, görüntüye aldanmamak gerekir. Ama mühim olan böylesi bir kuvvetin gelişeceğidir. Türk tekelci, holdingci kapitalizminin en çapulcu, en şoven, en kanicici kesimlerin iktidarı sonuna kadar götürme, iktidardan vazgeçmeme eğilimine bağlı olarak bunlar, bu sınıf temelinde ortaya çıkacak ve bunlar kesinlikle acımasız bir savaşımı görmeden ve bu savaşımda yenilmeden toplumun üzerindeki egemenlikten vazgeçmeyecek, bir sömürücü güç olmaktan çıkamayacaklardır.

Madem Özal dönemi sonun başlangıcındadır, o halde sorunu biraz daha derinleştirmekte yarar vardır. Bu olguyu biraz daha derinliğine ele almaya bir de şu nedenle ihtiyaç vardır: Basın tam bir demagojik yaklaşımla yaklaşıp, bu adamın gerçekliğini, ne olduğu, nasıl ortaya çıktığı gibi sonuçlarını gerçekçi yansıtmıyor. Biz yaptığımız birkaç konuşmada buna değindik. Ve en azından ana hatlarıyla tanımını yapmaya çalıştık. Şimdi dönem sona ererken soruna biraz daha gerçekçi yaklaşabiliriz. Özal şahsında toplum, devlet ve Türkiye bazı yeni özellikler kazanmıştır. Ana hatlarıyla belirtilirse; Özal Türkiye'yi daha fazla emperyalist sisteme bağlamıştır. Özellikle ABD emperyalizmine daha fazla bağımlı kılarken Avrupa emperyalizminin de desteğini önemli oranda almış ve onlara da yaranmada oldukça ileri gitmeye çalışmıştır. Aynı biçimde Türkiye'yi Ortadoğu'nun gerici yönetimlerine daha fazla bağlamaya çalışmıştır. Türkiye'yi ülke olarak, tabii ki onun sömürgesi Kürdistan'ı da, bu odaklara bağlarken, bu paylaşımda zenginliklerini, olanaklarını oldukça peşkeş çekmiş; bir işbirlikçi-tekelci kapitalist kesimi hem yaratmış, hem de onları geliştirmiştir. Lakin dış mihraklar, bundan önemli oranda yarar görmüşlerdir. Bu arada kendi hanedanını da biraz şişirmiştir.

Özellikle turizm sektörü adı altında Türkiye'nin bütün güzelliklerini, yaşama olanaklarını, bu odaklara ve sermaye sahiplerine peşkeş çekmiştir. Yine, insan gücünü görülmemiş bir biçimde bu odakların hizmetine sunmuştur. Adeta, "üzerinde azami sömürüyü birlikte geliştirelim" dercesine Türkiye emekçilerini her tarafa savurmuştur. Diğer yeraltı-yerüstü

zenginliklerini yine bu temelde yağmalattırmıştır, ülke halkına ise gerçekten çok az vermiştir. O **borçlarla, ülke halkının geleceğini ipotek etmiştir. Ücretlerini çok ileri** düzeyde düşürmüş, dolayısıyla eski yaşam statülerini ellerinden almıştır. Ve gerçekten tarihin en önemli bir evresinde, Anadolu halklarının tarihini böylesine dışa **satma, yağmalattırma ve kişi**liksizleştirme dönemine tanık olunmuştur. Türkiye halkı her zamankinden daha fazla bu dönemde şekilsiz, kimliksiz, uydu bir halk durumuna getirilmiştir. Özellikle karşı-devrimin pasifikasyon yöntemleri Türkiye insanını oldukça küçültmüş, kendisinin ekonomik-demokratik haklarına sahip çıkamaz, örgütlenemez, mücadele edemez duruma getirmiştir. Bir de buna faşist, şoven, gerici ideolojilerin beyin yıkama faaliyetlerinin sürekli hakim kılınması eklenince, onu dünyada çok az rastlanan o 12 Eylül faşizmine boyun eğen, hatta onu savunan bir konuma da uzun süre itmiştir. Kim ne derse desin kişiler-kişilik, bu geçen on yılda muazzam yitirilmeyle karşı karşıya gelmiş, her bakımdan düşmüştür; ideolojik, siyasal, ekonomik yönden birçok şey kaybetmiştir. Şimdi yeni yeni biraz uyanıyorlar. Çok öfkelidirler ama, on yıl boyunca düşürüldükçe düşürülmüş, her türlü oyunun kurbanı olmuş, her türlü değerlerine el atılmıştır. Halk, "vatan-millet tehlikededir, kurtarmak gerekiyor" yaklaşımı içinde buna biraz da mecbur edilmiştir. Şimdi halk açısından durum, çok değişiktir, fakat iş işten geçmiştir. Halk öfkeli, saldırmak istiyor ama, örgütü yok, önderi yok, tecrübesi yok; kimsesiz çocuklar gibi, yarım-yamalak adamlar gibi, yarı felçli **durumdadır. Biraz kendine geli**yor ama, yumruk sıkacak durumda değildir. Türk-İş'in tavırlarında, benzer çeşitli sol grupların tavırlarında, hatta SHP'nin tavrında bunu görmek zor değildir.

Bunların en somut bir ifadesi yine Türk devletinin durumunda ortaya çıkar. Türk devleti, bu dönemde adeta devlet olmaktan çıkmıştır. Her zamankinden daha fazla vurguncunun, talancının, holdingcinin ve de generallerin bir aleti durumundadır. Devletin eskiden o sınıflardan biraz kopuk (tam değil tabii) sınırlı özerkliği tamamen silinmiş, en gerici, en çapulcu çıkar grupları tarafından parsellenmiştir. Buna dıştan emperyalizmin daha fazla pay sahibi olması da eklenmiştir. Devlet, bu temelde, halk üzerindeki itibarını, meşruiyetini çok önemli ölçüde yitirmiştir. "Devlet baba", "kutsal devlet", "ordu-millet" felsefesi, her zamankinden daha fazla bu dönemde maskesini çıkarmış, kimin bir aracı **olduğunu, kime hizmet ettiğini** ortaya koymuştur. Halk tarihte ilk defa olarak çıkar ayrılığını sezebilme durumuna gelmiştir. Efsane "ordu-millet", "devlet baba" safsatası yıkılmış, en azından çözülmeye uğramıştır.

Bütün bunlar 12 Eylül faşizminin ortaya çıkardığı yeniliklerdir. Özal olayı veya Evren-Özal dönemi değerlendirilirken konuya işte bu gerçekler ışığında yaklaşmak gerekiyor. Bunlar kesinlikle topluma bir faşist sistemi dayatmak istediler. Fakat bu ne Mussolini, ne de Hitler'e benzemeyen, bir nevi şahsına münhasır bir sistemdir. Ağababalığını, akıl hocalığını ABD emperyalizmi yapmıştır. NATO-Brüksel çevresi de buna dahildir. Generallere bu konuda inisiyatif tanıdılar. Generaller, asayişi sağlamakla mükellef kılınırken, yani baskı, işkence, toplumu yıldırma görevini üstlenirken, Özal'a da verilen rol; emperyalist tekellerin çıkarlarıyla yeni yetme Türk tekelci burjuvazisinin çıkarını en iyi şahsında temsil edecek adam olmaydı. Bunu biraz eğittiler ve gerçekten bu anlamda iyi yetiştirilmiştir. Emperyalizmin köpekliğini iyi yapmak için, kulağını sahibinin sesine iyi diken ve efendisi ne söylerse onu hemen anlayan birisidir. Demirel, bu konuda o kadar "anlayışlı" değildir. Fakat Özal, "akıllı"dır. Ve özellikle askerlerin buyruklarını harfi harfine çok iyi anlayıp uygulayan birisidir. Aynı şekilde, Türkiye'yi zorluğa sokabilecek durumları da iyi bilen Özal, emperyalizm ve ordunun çıkarlarının gereklerini iyi **temsil etme kabiliyetinde olduğunu göstermiştir.**

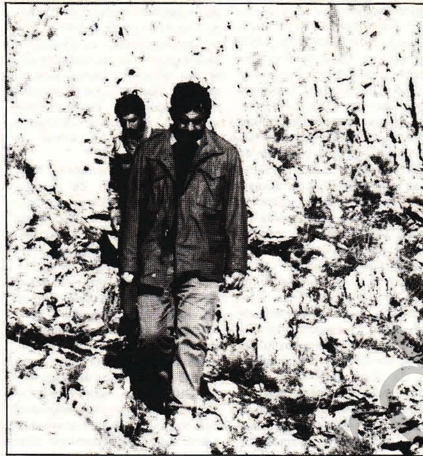
Şimdi daha da somutlaştırırsak; Özal'ın bir bürokrat olarak bütün hüneri şudur: Emperyalizmin güç odakları; ordu, bölgesel gericilik, Türkiye'nin içindeki en

"...Gerçekten de Özal'ın öyle seçimle başa gelme durumu yoktur. Partilerin başına getirilenler, generallerin tepeden hazırladığı sahte partilerde —bu partilerin burjuva liberalizmiyle bile ilişkisi yoktur— yine generallerin tayin ettiği bazı görevlilerdi. Bunlar; Sunalp, Calp ve Özal'dı. Ki Özal için ta Amerika'dan gelip, 'Bu bizim has adamımızdır, bu da girsin' dediler. Bu, basına da yansımıştır ve doğrudur. Dolayısıyla bir demokratik seçimle Özal başa gelmemiştir; tersine, tayin yoluyla böyle bir göreve atanmıştır..."

çapulcu, en gözükara kapitalist vurguncular, hepsinin çıkarlarını "en iyi bir biçimde ben görürüm, alternatifi ben oluştururum" diyor, ona sahip çıkıyor ve oraya bir Özal olgusu, "Özal dönemi", "Başkanlığı", "hanedanlığı" çıkıyor.

Aslında Demirel bu kadar uyanık değildir. Mesela Demirel, zaman zaman orduyla takışıyor. Herhalde öyle olmasaydı kendisine karşı bu darbeler yapılmazdı. Yine ABD'ye karşı belki Özal kadar duyarlı değildir. Yine Ortadoğu rejimlerine karşı hakeza öyledir. **Zaten bunun içindir ki, bu biraz can** sıktı ve "Sen yerine otur! Bize daha iyi laf anlayan, söz dinleyen birisi lazım" dediler.

Özal, iyi bir uşaktır ve iyi bir uydu kişiliği vardır. Bu çevreleri en iyi o anlayabiliyor. Tabii bunu yetişme tarzına da bağlayabiliriz. Özal, çok silik bir aileden geliyor. Çıkarları neyi gerektiriyorsa, hemen ona dönüşüm yapıyorlar. Örneğin, anasının da alevilikten dönme olduğunu söylüyorlar. Bu o kadar önemli değil, ama ailenin oluşumuna bir örnek teşkil etmesi açısından **buna değiniyoruz. Yine bir kardeşi** var; ABD'de bir mezhebin maddi ve siyasi gücünü kavramış, hemen gelir gelmez Nakşibendiciliğe özeniyor. Bunu hem siyasi hem de parasal kaynak olarak değerlendiriyor. Parayla siyaset arasındaki ilişkiyi öğrenmişler; din-para-siyaset arasındaki ilişkiyi iyi görmüşler. Velhasıl çağdışı ve çağiçi ne kadar çapulcu, soyguncu yaklaşımlar, eğilimler varsa bu aile —biraz da **okumuşlukları var— onlara ulaşmak** doğrultusunda yol katediyor. Türkiye'de böylesi yeni yetme burjuvalar, bürokratlar var. İşte bu yeni yetme burjuva bürokratların en iştahlısı, gözü doymazlarından birisi de Özal'dır; yükselme hırsı var, para vurmak istiyor, sermayedar olmak istiyor ve bütün bunlar için de mevkii gerekiyor. Bu konularda midesi alabildiğine çok şeyi yutabilecek cinstendir. Dikkat edilirse bu, daha önceki politikacılardan farklı bir tip oluyor. Demirel de dahil, daha öncekilerinin biraz kendi-

lerine has ve kolay kolay yontul**mayan, dönüştürülmeyen özellikleri** vardır. Bunun öyle yontulmayacak, dönüştürülmeyecek hiçbir özelliği yoktur. Gerekirse —ki görülmüştür— "Ben devrim yaptım" diyor; "Sovyetlerle en iyi ilişkiyi ben kurdum", "TKP'yi çağırdım" diyor ve TKP ile de uzlaşmayı göze alıyor. Hatta "Kürtçülük" yapıyor! İşte, **Nurettin Yılmaz vb.'ni alıyor, bunla**ra da "Kürtçü" diyor ve bunlarla uzlaşıyor. Aslında bütün bunlar sahtekarlıktır fakat Özal'ın midesi de geniştir.

Bütün bunlar on yıldır dönemin nasıl tezgahlandığını da ortaya çıkarıyor. Hemen şunu ekleyelim: Özal bu kadar yetenekli midir? Hayır! Yetenekli değildir; ama uşaklığı iyi ezberlediğini gösteriyor. Toplumun faşist bir cendereye sıkıştırılmasında iyi bir alet olacağını gösteriyor. Bunları birçok yönden Amerika emperyalizmi eğitmiştir. Biliyorsunuz, ABD'de filmcilik sanayii gelişmiştir. Reagan da bir aktördü ve toplumu o aktörlüğüyle önemli oranda etkiledi. Bu, tesadüf değildir. Özal'ı da bu konuda biraz eğitmişlerdir. Biraz izledik: Bu aileyi eğitirken, üzerinde oldukça durmuşlar. Her şeye, "Bu, Özal'ın, Semra'nın marifetidir" dememek gerekiyor. Toplumun karşısına nasıl çıkacaklarını bunlara, harfi harfine ezberletmişlerdir. Yoksa öyle kendiliğinden ortaya çıkan bir aile değildir. Bunlar, Amerika'nın gerçekten iyi makyajlayıp piyasaya sürdüğü figüranlardır. "Yerine göre dini kullanmayı, muhafazakar olmayı bileceksiniz, fakat diğer yandan liberal olacaksınız, özel-mülkiyetçi olacaksınız" diye ne kadar ders varsa hepsini vermişlerdir. Bunlar da bunu maymuncasına taklit etme durumunda kalmışlar. kesinlikle bunlara öyle bireysel, liberal burjuva özgürlükçüleri dememek gerekir. Çünkü, öyle bir durumları yoktur. Bunları en silik, en şahsiyetsiz bir aile olarak da almak gerekiyor. Zaten tekelci sermaye için böylesi aile gereklidir. Biraz kişiliği olan birisi, 12 Eylül faşizmine herhalde bu kadar hizmet etmezdi. En iyi hizmeti —özellikle de ekonomik **alanda— vermesi için, leb deme**den leblebiyi anlarcasına buyrukları anlaması için böylesine kişiliksizlere ihtiyaç vardı. İşte bütün **bunlar tepede başbakanlık düze**yinde Özal, ve bir köyde köy koruculuğuna kadar böyle örgütlendiler. Devletin içinde böyle şahsiyetsiz kişiler devlet adamı oldu. Ve bunları da "Yeni kadrolar üretiyoruz" diye lanse ettiler. Yeni kadrolar köyde nasıl köy korucuları olarak somutlaşmışsa, tepede de devlet adamları biçiminde somutlaşmıştır. Elbette faşizmden de bundan başkası beklenemezdi. Faşizm, toplumun en döküntü, bukalemun gibi kılık değiştiren, çıkarcı kesimlerinin kadrolaştırılması, toplumun başında örgütlendirilmesidir de. Ve olan da budur. Şüphesiz daha kapsamlı olarak değerlendirilecek bir konudur ama, anahatlarıyla faşist rejimin özü budur.

Türk toplumunun asker ve sivil —sivil de denemez buna aslında— yanaşmanın işbirlikçiliğiyle geldikleri noktayı bugün çok iyi görüyoruz. Yerel seçimler bu rejimi tamamen lanetlemiştir. Gerçekten toplum adeta tecavüze uğramış olmanın öfkesiyle bunlara yönelmek istiyor. Bu, çok önemlidir. Aslında bunlar her düzeyde toplumun namusuyla oynadılar, aldattılar. Şimdi toplum ayağa kalkmıştır ve "Başımıza ne geldi?" diye sormaktadır. Ordu-asker ve arkasından emperyalizm ve de içteki üçkağıtçıların tümü milyarlar vurdu, şimdi çoğu piyasadan tüymek durumundadır. Bunu toplumun başına bunlar getirdi; her şeyini elinden aldılar. Yerel seçimlerde halk biraz oylarıyla bunu gösterdi. Evren'in **de bundan çıkardığı sonuç; "Bir an önce kaybolayım" şeklindedir.** Çok iyi biliyor ki, toplum artık kendilerini istemiyor.

12 Eylül faşizmi böyle bir savaşımı neden yürüttü ve neye karşı yürüttü? Türk rejimi böyle bir toplumu biçimlendirirken, özellikle Hareketimizin yenilgisine tam gitmek için bunu yaptı. Ancak süreyi aşırı uzattılar. 1990 veya 1992'lere kadar süreyi biraz daha uzatmak istiyorlar. Bununla da daha fazla batacaklar. Batacakları da açıktır. Toplumun zaten geldiği düzey, kesinlikle bunları kabul edemez bir düzeydir. Demirel bile, "Halk sizi istemiyor, patlama mı istiyorsunuz? Çekilin" diyor. Bunlar ise, "Biz savaşı sonuna kadar götürelim" diyorlar. Biraz da savaşın mantığı böyledir. Şimdi Türkiye burjuvazisi de —özellikle de orta kesim— bu konuda biraz kendine gelme durumundadır. Ki hemen söyleyelim; orta kesim bunlara başlangıçta oldukça alet oldu. Başlangıçta Ankara, İstanbul seçimlerinden belli oldu ki, orta sınıf bunları destekledi. Yerel seçimlerde ise, **birdenbire desteğini çekti. Aslında** aldatılmışlığını gördü, fakat iş işten geçmişti. Bunlar bastırıyor; "Hükümet böyle gidemez! Erken seçim şart!" diyorlar ama durum uluslararası, bölgesel ve Türkiye'nin stratejik konumuna göre ayarlanmıştır. Özal çoktan kaçmaya hazır. Nitekim seçim sonuçlarının hemen arkasından Özal, bu yönlü eğilimini yansıttı, ama hemen akşam emir geldi: "Yok savaşı öyle bırakıp kaçamazsın. Biz organize bir kuvvetiz. Sen, boş ver. İstenmiyorsan, mühim değil, biz seni zorla da tutarız. Zaten özünde de diktatörlük vardır. Sen seçimle başa gelmedin ki" dendi.

Gerçekten de Özal'ın öyle seçimle başa gelme durumu yoktur. Partilerin başına getirilenler, generallerin tepeden hazırladığı sahte **partilerde —bu partilerin** burjuva liberalizmiyle bile ilişkisi yoktur— yine generallerin tayin ettiği bazı görevlilerdi. Bunlar; Sunalp, Calp ve Özal'dı. Ki Özal için ta Amerika'dan gelip, "Bu bizim has adamımızdır, bu da girsin" dediler. Bu, basına da yansımıştır ve doğrudur. Dolayısıyla bir demokratik seçimle Özal başa gelmemiştir; tersine, tayin yoluyla böyle bir göreve atanmıştır. Ama "seçim" adı altında halk uyutulmuştur. Bu, tipik bir emperyalist oyundur, geri bırakılan bağımlı ülkelerde sergiledikleri oyundu. Bu, Türkiye'de daha fazla pervasızca sergilenmiştir. Ama bu istenmezliği halkın yine de bir hoşnutsuzluğu olarak değerlendirilmelidir.

Şimdi bunlar, bu noktada muhtemelen bir ayarlama yapacaklardır. Topluma dayatılan faşist, karşı-devrimci savaşımın fazla hayırlı olmadığını, toplumu bu kadar cendereye sokmanın sonuçlarının patlamalara dönüşebileceğini, daha çok da bizim yürüttüğümüz savaşımın bir on yılı yediği gibi, bir on yıl daha yiyebileceğini ve yine de **sonuç alamayacaklarını kavramışlardır. Bu nedenle de ABD'nin** ikide bir Kürt meselesine el atması tesadüfi değildir. ABD el atarken, rejimin temel baş ağrısı olduğumuzu biliyor. Burada o katı-inkarcı politikanın tehlikeli olduğunu biliyor ve bazı reformların devreye sokulmasını istiyor. Zaten bunu basına epey yansıttı. Avrupa ülkeleri de bunu eskiden beri istiyorlar; **"Bu katı inkarcı politikayla, dünya** çapında biz nasıl zorlandığımızı biliyoruz. Sen karşında büyük bir devrimi alevlendiriyorsun, senin **bu politikan büyük bir devrime yolaçabilecektir" diyorlar. İşte PKK'nin önderlik ettiği olay da budur. Bunu açık belirtiyor ve "O halde burada bir politika değişikliğine ihtiyaç vardır" diyorlar.**

Halkın dilini bile yasaklamaya gidecek kadar gaddar, burjuva mantığında bile yeri olmayan bir baskı türüne, NATO'nun itirazına rağmen sürdürülen bir baskı türüne karşı NATO Sekreteri Wörner bile şunu belirtti: "Sizinle tarihte ortak askerlik hatıralarımız var. Birlikte savaştık, sizi sever, sayarız; ama kör bir yoldasınız, çıkmaz bir yoldasınız değişmelisiniz. PKK'nin terörizmine, bağımsızlık hedefine biz de karşıyız. Ama bunu akıllıca yapalım. Kültür özerkliği politikası ile tehlikeyi durdurabiliriz." Bu dünya kamuoyuna açıkça yansıtıldı. "Askerler bu konuda çok sert ama Özal yumuşak, ağzına da doladığı kültür özerkliği düşünülebilir" diyorlar. Bütün bunlar sahtedir ama, **mühim olan devrimin gelişmesidir.** Devrimin gelişmesiyle birlikte baskı politikasının zararlı olmaya başladığı görülerek, iyi niyet ve reform amacıyla değil ama devrimin gelişmesini engellemenin bir yolu ola-

rak, politika değişikliğini hedefliyorlar. İşte içine girdikleri bir durum da budur. ABD Türkiye'de istikrarsızlığın temel kaynağının **"Doğu problemi", "Kürt problemi"** olduğunu ve onun da bizim tarafımızdan bir devrime dönüştürüldüğünü çok iyi biliyor. Bunu bildiği için de Talabani vasıtasıyla bizleri etkilemeye çalıştı. "Bazı reformlar üzerinde durulabilir" diyerek Kürt meselesine müdahale etti. Bu müdahale halen devam ediyor; ABD'ye bazı Kürt örgütlerini çağırıp görüşme yapabiliyorlar. Olasıdır ki, bunu biraz daha geliştirmek isteyecekler. Türkiye'yi de buna er-geç razı edeceklerdir. O bildiğimiz reformcu arayışlar, sağdan-soldan bu konuda ajan-işbirlikçi örgütlemeleri toparlama arayışı içinde olmaları bunun ürünüdür. Temelde Türkiye'deki işbirlikçi rejimin istikrarsızlığını bir devrimle sonuçlandırmamak için yöneldikleri yeni yaklaşımlardır. Tutar mı, tutmaz mı; bu, ayrı bir meseledir. Bizim iddiamız şudur: Biz, bütün bunlardan devrimi daha da güçlü çıkaracağız. Nasıl ki, katı inkar-imha politikasından devrimi bugüne kadar geliştirebildiysek, sahte reformist yaklaşımlardan da devrimi daha fazla yararlandıracağız. İşte yeni gelişmelerin bir boyutu da budur.

Eski tür Türk tarzı ile başkaldırıları, direnmeleri ezmenin PKK gerçeği karşısında tutunamadığının ve sonuç alamayacağının; bunun yerine yeni yaklaşımın geliştirilmesi gerektiğinin mücadelemiz karşısında ayan-beyan ortaya çıkmasıyla birlikte Türkiye'de yeni arayışlar dönemi başlıyor. Ve bu sürece gerçekten hazırlıksız yakalandılar. Evren-Özal'ın örgütlendirmek istediği toplum yapısı tutmadı ve aşılıyor. Fakat yeni bir iktidar **alternatifi de oluşturmuş değiller. Bu nedenle de Özal'a, "Sen yeni iktidar odaklarını biz ortaya çıkarıncaya kadar işbaşında kalacaksın. Kesinti yoktur, cephe komutanısın. Öyle cepheyi bırakıp geriye çekilmek düşünülemez" diyorlar. Özal'ı bu anlamda tutuyorlar, fakat önemli bir aşınmayla yüzyüzedirler. Cepheler hep fire veriyor. Toplum bunları hızla bırakıyor. Neredeyse ordusuz generallere dönüşecekler; ordunun toplumdan kopuşu, ekonomik-politikanın toplumu tümüyle karşısına alışı sözkonusudur.**

Bu konuda çok sıkışıktırlar. Bunalım bütün düzeylerde yepyeni bir aşamaya gelmiştir. Onun için de diyoruz ki; bu önemli bir dönemeçtir. Böylesi bir dönemece girildiğinde yapılması gereken işler vardır. Karşı-devrim, yeni darbelerden tutalım, yeni faşist hareketlere kadar birçok seçeneği hazırlamak ister. Devrimciler de böylesi dönemlerde devrim seçeneğini hazır**lamaya çalışırlar. Devrimle karşı**devrim veya yeni bir faşist seçenek toplum tarafından kabul edilir bir durum da değildir. Aslında zayıf eğilimlidir. Bundan ziyade daha çok gerici yaklaşımlar üzerinde durulması sözkonusudur. ANAP temelinde zoraki oluşturulan ve "dört görüşün birliği" dedikleri faşist bütünlük parçalanıyor. Bu kesindir. Yeni faşist bir birliğin oluşturulması için bunların bütününü sağ bir **parti içinde birleştirme senaryosu** vardır, ancak bu kolay gerçekleşeceğe benzemiyor. Demirel'in bunu tek başına sağlaması da biraz zor gözüküyor. Yani kısacası, yakın bir dönemde uzun vadeli sağ veya faşist bir seçeneğin yeniden topluma dayatılması kolay değildir.

Sosyal demokrat seçenek ise, aslında aynı politikaların sürdürücülüğünü kabul etmesine rağmen, yine de o kadar tam olgunlaşmış değildir. Muhtemelen tekelciler 78'lerde nasıl Ecevit'i kullandılarsa, aynı tarzda İnönü-Baykal'ı da kullanmaya çalışacaklardır. Yine bu arada Demirel'i kullanmayı deneyebilirler. Ama bunlar gerçekten geçici, belki de bir dönem için kullanılacak —seçenek de demeyelim— hükümet biçimleri olarak **düşünülebilir. Türkiye'deki bunalım** bu hükümetler altında kesinlikle aşılmayacağı gibi, daha da derinleşecektir. Demirel de gelse, İnönü de gelse bunalım daha da kızışacaktır. Karşı-devrim, faşist seçeneği ordu içinde, devletin bütün kurumlarında, faşist MHP'nin devamı Milliyetçi Çalışma Partisi'nde ve diğer bir sürü yeni oluşumda geliştirmek için çaba sarfediyor. **Özel savaş kurumu, bunların hepsinde dallı-budaklı örgütlüdür. Hemen burada şunu da belirtelim ki; karşı-devrim son tahlilde MHP'nin içinde geliştirilmedi, özel savaşın kurmayları tarafından geliştirildi. Özel Harp Dairesi denilen olay, bir taraftan MHP'yi harekete geçirdi, yeni bir ad altında örgütlemeye başladı, diğer bir taraftan da bir kolunu dinci akımlar içinde, Refah Partisi içinde örgütlendirdi. Eğer hatırlanırsa, Demirel döneminde İhsan Sabri Çağlayangil bir ara şöyle diyordu: "Altımızı oymuşlar da haberimiz yok!" Kontr-gerilla diye de tabir edilen Özel Harp Dairesi zaten Ecevitlere nefes aldırmadı. Ürkütmek için birkaç defa suikast denemesi de yaptılar. Dizginleri hep ellerinde tutmak için isteseler bir günde bile bitirirler. Ancak bu böyledir diye bunlar açık yüzleriyle ortaya çıkmazlar; "Biz, Özel Harp Dairesiyiz, geldik Türkiye'yi yönetmeye!" diyemezler. Bunu Kürdistan'da özel olağanüstü yönetimle yapıyorlar.** Ama bütün Türkiye'de yapmazlar. Türkiye'de bunu yapmaları için birçok dengelerin alt-üst olması gerekir. O biçimde Türkiye yönetilemez. Bunu daha çok gizli yaparlar, çünkü kontr-gerilla, Özel Harp Dairesi gizli bir örgüttür. Gizliliği gayrimeşruluğundan ötürüdür. Devlet içindedir ama, yine de gizlidir. Gizli olmasa toplumun büyük tepkisini toplayacaktır. Onun için de bu Daire, faşizmi çeşitli biçimlerde örgütlendirmeye çalışacaktır. Ordu içinden tutalım emniyet dairelerine, işadamlarının içinden tutalım üniversite gençliğine, din kurumlarından tutalım aşırı Türkçü kurumlara kadar hepsinin içine kendi adamlarını yerleştirecek, gerektiğinde ordu darbesi, gerektiğinde seçim oyunlarıyla, koalisyonlarla bir faşist seçeneği hep canlı tutmak isteyecektir. Diğer yandan ara iktidarları da denemeye çalışacaktır. Türkiye kapitalizmi mevcut sözcüleri geçici olarak deneyecektir. Örneğin, sosyal-demokratlar —sahte sosyal-demokratlar diyelim— devrimi frenlerlerse, solu tamamen etkileri altında eritirlerse iktidar olabilirler. Hatta böyle bir görev için iktidar olabilirler. Bu da küçümsenemez bir tehlikedir. Bir Dev-Yol pratiği bunu erkenden göstermiştir. Bugün tümü SHP içinde erimiştir. TKP hakeza erimiştir, diğerleri de erimeye dünden razıdırlar. Örneğin, provokatörler bizi de bu aygıt içinde eritmeye çalıştılar. Başarmış olsalardı, belki biraz zaman alırdı ama, son tahlilde, PKK'yi de "ılımlılık" adı altında Avrupa'da ve zindanlarda eritip, dağlarda çökerttikten sonra kalan artıkları SHP içinde eritip düzenin iyi bir aleti haline getirebileceklerdi. Bunu denediler, bu yöntemi kendi pratiğimizde çok iyi gördük.

Demek ki, sosyal-demokratlara bir eritme görevi verilmiş durumdadır. Eğer başarırlarsa iktidarda daha fazla kalabilirler. Fakat Türkiye şartlarında başarmaları çok zor olduğu için ve bunlardan **daha çok devrim yararlanacağı için —nitekim biz yararlandık— bunlar daha da gerici, tutucu hallere girebiliyorlar ve de zayıflıyorlar. İşte bu durumlarda Demirel'i ve bunları biraz kullanacaklardır. Eğer birisi sağı iyi temsil ederse ve diğeri de solu biraz eriterek yürütmeye çalışırsa sermaye bunlara tahammül eder. Ama, yok Demirel döneminde muhalefet daha artarsa, sağın parçalanmışlığı devam ederse onu ikinci plana itebilirler. Sol, sosyal-demokratlar bu görevlerini yerine getirmezlerse, onlar da aşılır; bu dönemde geriye yine iki seçenek kalıyor. Karşı-devrimci faşist seçenekle, devrimci halk seçeneği. Bu durum 1970'lerde vardı, 1980'lere yaklaşırken de vardı.**

1970'lerde devrimcilik biraz vardı ama, faşizm de örgütleniyordu. 12 Mart'ta bir adım attılar. 1970-80 arasında devrimci dalga bütün noksanlıklarına, yanlışlıklarına rağmen gelişim gösterdi. 12 Eylül faşizmi çok daha planlı, tertipli bir biçimde duruma hakim oldu. İçine girilen yeni dönem de —ki, bir istikrarsızlık dönemidir— istikrarsızlığın her düzeyde daha da genişlemesi dönemidir. Devrimcilik biraz gelişecektir. Hatta giderek daha niteliksel bir adım atacaktır. SHP, bunu fazla önleyecek durumda değildir. Yine Demirel de öyle bir burjuva demokrat seçenek olarak Türkiye gündeminde uzun vadeli tutunamaz, ama hem SHP'-

"...Bunu kabul etmeyeceklerini biliyorduk ama, özellikle, 'PKK silahtan başka bir şey düşünmez, politik yöntemlere itibar etmez' iddiasını boşa çıkarmak için açıklama yaptık. Ama onlar kamuoyuna yansıtma cesaretini bile gösteremediler.

O sıralarda ortaya çıkan provokatör, 'Bağımsızlıktan taviz veriliyor' diye sözümona veryansın etti. Halbuki bunlar, her şeyleriyle kırk bin kere düşmana bağlıdırlar; bağımsızlık düşüncesinin zerresi ruhlarında yoktur. Fakat, bu soruna ustaca yaklaştığımızı, ufak bir uzlaşma arayışı içine girdiklerinde bizim bunu nasıl kullanacağımızı anladılar. Bunun için hemen tümü derhal çekilerek o bildiğimiz numaraların içine girdiler..."

ye ve hem de Demirel'e, Hıristiyan demokratlarla sosyal-demokratlar gibi Avrupa türü bir muhalefet yaptırmak istiyorlar. Türkiye koşulları bunu fazla kaldıramaz. Dolayısıyla, yine 12 Eylül faşizmine benzer bir deneyim diyeceğiz, çünkü onun gölgesi bile daha gitmemiş ki, yenisi denensin. Zaten on yıl denenmiş, yeni bir darbe, askerlerin güdümünde sivil klikler —en azından 12 Eylül faşizmi tipinde— mümkün gözükmüyor. Bundan sonra yapılan hazırlıklar biraz daha derinden olacaktır. Fakat yine de belirtmek gerekir ki; faşizmin çok sayıda denemesi olmasına rağmen, toplumu tam kontrol altına almaktan da uzaktır. Daha çok da Haraketimizin ortaya çıkmasıyla birlikte halkı kontrol altına alması daha da güçleşmiştir. Son yirmi yıldır devrimci çıkışlara büyük bir faşist dayatma sözkonusu olmasına rağmen, tam sonuç alamadı. Bu çok önemlidir. Devrim, tam ezilmedi. Özellikle PKK'nin devrim bayrağını devralmasıyla birlikte apayrı bir durum ortaya çıktı. Kürdistan birdenbire bir direnme merkezine dönmüştü. Kürdistan, günümüzde devrimin geliştiği bir saha oluyor. Bu, ne demektir? Eski karşı-devrimci tedbirlerin önemli oranda boşa çıkması demektir. Gerek orduya dayalı olsun, gerek MHP'ye dayalı olsun, çeşitli faşist klikler, hatta sağ muhafazakarlar, sahte sosyal-demokratlar, Kemalizmin bütün türevleri sonuç alamıyor. Dolayısıyla en gerçekçi olasılık devrimle karşı-devrimin içiçe gelişme gerçeğidir. Orta burjuvazi, özellikle SHP gibi örgütler eliyle biraz pay almaya çalışacaktır. Burjuva "demokratlığı" yine Demirel örneğinde biraz yaşamak isteyecektir. Ama bunların kalıcı, sürekli alternatif olma durumları sözkonusu olamaz. Eğer Türkiye için özellikle devrimci seçenek illegal-legal planda güçlendirilirse, —Türkiye siyasal savaşımında, iktidar savaşımında çok önemli bir konumdur— devrimci seçeneğin her zamankinden daha fazla güç kazanması zor değildir. Daha şimdiden bunun belirtileri vardır.

Bu yeni kargaşa döneminde, istikrarsızlık döneminde bizim de daha şimdiden büyük bir atılıma yöneldiğimiz biliniyor. PKK hamlesinin gelişim halinde olduğu, günümüzde bu kadar karşı-devrimci savaşımı, özel savaşımı yaşamasına rağmen kendi devrimci savaşımını sürekli kıldığı, geliştirebildiği ortaya çıkmıştır. Elbette böyle bir istikrarsızlık döneminde çok çeşitli klikler dolaşma durumunda kalacaklardır. Unutmayalım ki, bunlar on yıl bize karşı yekvücut savaştılar. Emekçileri bile kuyrukçu yaptılar. İşte bu yeni dönemde bütün bunlar alt-üst oluyor. Bu, mücadelemiz açısından çok önemli bir husustur. Bu dönemde herkes sorunlarının çözümünü dayatacaktır. Orta sınıf kesimi, SHP, Türk-İş daha şimdiden "üretim duracak" diyorlar. Bu ne demektir? Eski dengelerin altüst olması yepyeni bir durumun ortaya çıkması; halk güçlerinin birlik-bütünlük edebiyatından çıkarlarının fazla olmadığını görmeleri, TC'nin bize karşı kullandığı, özellikle çok tehlikeli birliğin aşılması demektir. Unutmayalım ki, on yıldır toplumun ezeni de, ezileni de dış dayanakları ile birlikte yekvücut oldular; dinden tutalım en şoven milliyetçiliğe, ahlaksızlaştırmadan tutalım en muhafazakar yaklaşımlara kadar hepsini bu iş için kullandılar. Ellerinde ne kadar silah varsa, hepsini toplumun çeşitli kesimlerine dayattılar. Bu önemli bir siyasal durum gelişmesidir. En çok korktukları şey, bu istikrar gider, birlik-bütünlük dağılırsa, o zaman kimin sonuç alacağıdır. Kendilerine göre, başkaları umutlanmamalıdır, kendileri yine temel sorunlarda ittifak halinde hareket etmektedirler. Lafta bu mümkündür, ancak toplumun ilgisi parçalanıp on yıldır bir araya getirdikleri ve bir amaca doğru götürdükleri kesimler birbirlerine girince hak arar duruma geçince, kolay kolay beraber hareket edemeyeceklerdir. Daha şimdiden ortaya çıkan yeni ve önemli siyasi durum budur. Bu daha da kızışacaktır; dolayısıyla, bize karşı kurulan birliğin ideolojik-siyasi temelde zayıflaması, dağılması, mücadelemizin oldukça geniş temellerde güçlenmesine yol açacaktır. Ki, bu konuda Parti, çizgisi ve uygulaması ile kendini kanıtlamış, çok önemli desteklere sahip olmuştur. Nitekim '80'lerin başında PKK'ye az çok itibar eden halkın ezici bir çoğunluğu PKK'yi esas alıyor; PKK'nin o zamanki deneyimi yok denecek kadar azdır ama, şimdi çok güçlü bir deneyimi vardır. Geçmişte dış ilişkisi yoktu, şimdi geniş dış ilişkiler vardır. Geçmişte kırk türlü sol bize karşı savaşıyordu, günümüzde sol adına ortaya çıkanların tümü Partimize yakınen müttefik olmak durumundadırlar. Bütün bunlar, PKK'nin on yılda sağladığı önemli kazanımlar olarak ortaya çıkıyor.

Bu yeni dönemde eğer Parti taktiğimiz doğru hayata geçirilirse düşman cephesi giderek aşınacaktır. Düşman kendini daha toparlamadan biz birçok alana, gerillanın korunması ve geliştirilmesi temelinde siyasi müdahale yaparsak; sömürgeci rejimden daha fazla otoriter güç haline geleceğiz. Sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'nin siyasal yapısı ve iktidar savaşımı üzerinde de çok ileri düzeyde bir ağırlık gücümüz olacaktır. Bu ne demektir? Devrimin bu dönemde çok güçlü gelişme şansına sahip olması demektir. Dolayısıyla devrimci seçeneğin şansı her zamankinden daha fazladır. Özellikle Türkiye emekçi seçeneğinin bir legal platformunu; bir demokratik cephe platformunun, demokratik bir halk birliğinin yaratılmasına önem vermek durumundayız. Zaten bu yönlü noksanlık vardır ve bu noksanlığın giderilmesi siyasi savaşımı hızlandıracaktır.

Ülkemiz zemininde özellikle gerilla cephesini güçlendiriyoruz. Gerillanın çok daha geniş kesimleri siyasi mücadeleye çekmesi ve aktif savaştırması sözkonusudur. Demokratik bir halk birliğinin yaratılması, devrimci-demokratik halk seçeneğini daha cesur, devrimci faaliyetlerin içine itebilecektir. Zaten 12 Eylül faşizminin en büyük korkusu buydu. Bunu önlemek için tüm gücünü seferber etti ve savaşı da bu kadar uzatabildi. İçine girilen yeni dönemde bu olanak artık elinden gitmiş bulunmaktadır. Sömürgeci rejimin temsilcileri bunun etkisiyle derinden derine korku içindedirler. Eğer devrimci seçenek bu temelde kendini iyi hazırlamışsa, yani bir yandan karşı-devrimin her türlü faşist seçeneklerine, 12 Eylül'ün kalıntılarına, —ki biz bunları önemli oranda aştık, ama hala var, kalıntıları güçlü— sahte sosyal demokrat seçeneklere karşı kendimizi iyi hazırlarsak, ne karşı-devrimin terörüne, ne de sosyal demokratların sahtekarlıklarına aldanmazsak —reformculuğu önemli oranda dayatabilirler—, reformculuğu da devrimin hizmetinde iyi kullanırsak, görülecektir ki, iktidar savaşımızda devrimci seçeneğin şansı daha fazla olacaktır. Devrimci seçeneğin iktidar üzerindeki ağırlığı, hakimiyeti kesinlikle artacaktır. Nihai zafere kadar gidebilir mi? Onun için kahin olmaya gerek yoktur. Onu, günlük devrimci pratiğin peşpeşe başarılı gelişmesi belirler. Ama şansının yüksek olduğu da tartışma götürmez bir biçimde karşımızdadır. Karşı-devrimci faşist seçeneğin tam zafer kazanma şansı yoktur. Aslında baştan beri Türkiye'de Güney Kore faşist modelini denediler ama, başaramadılar. Bütün ordu müdahalesiyle başarılamayan bu seçeneğin önümüzdeki dönemde başarılması zor gözükmektedir. Bunlar, iktidar savaşımlarını bırakmayacaklardır. Daha çok tutunmaya, daha fazla mevzi kaybetmemeye, güçlü bir devrimin gelişimini engellemeye, mümkünse bazı uzlaşmalarla ömürlerini uzatmaya çalışacaklardır. Tam hakimiyet sağlayabilmeleri için en başta ulusal kurtuluş savaşımızın ezilmesi gerekiyor. Mücadelemizin ezilmesinin olanaksızlığı ortaya çıktığına göre, reformlara daha da ağırlık tanımaları, dolayısıyla Türkiye'nin de yakın gündeminde faşist seçeneğin tam zaferinden ziyade bazı reformlarla durumu kurtarmak çabası önem kazanacaktır. Bu konuda kararsızlık içindedirler. Çünkü reformcu yaklaşımların hep devrime hizmet edeceğini düşünü-

yorlar. Bu açıdan da üzerimizdeki ağırlık daha fazla arttırılacak ve "biz reformları vermeye hazırız, komünist partisine yasallık tanıyacağız; Kürt meselesinin serbestçe tartışılmasına, kültürel özerkliğe, hatta otonomiye bile evet diyeceğiz. Fakat Demoklesin kılıcı gibi başımızda duran bu PKK belası olmasa bunlar mümkündür" diyecekler. İşte o zaman bizim, bu gelişmeler karşısında Partimizin varlığını çok iyi korumamız, geliştirmemiz, olası reformist gelişmelere çok ustaca yaklaşmamız gerekir. Çünkü PKK, zor gelişen bir harekettir. Yoğun zorluklar içinde demokratik savaşımı sürdürüyor ve faşizme karşı direnebiliyor. Dolayısıyla onun taktik, stratejik düzeydeki bütün yaklaşımlarında adım adım kazanmayı çok iyi bilmek, değerleri korumayı çok iyi sağlamak; ne çok sert, ne de kuyrukçu yaklaşmak önem arzeder. Yani reformlara karşı, hem "bütünüyle karşıyız, ezer-geçeriz" diyen anlayış ve hem de "varız, çok doğrudur, yıprandık, bize bir reform şansı çıkmıştır, hemen yapışalım, ruhumuza kadar kendimizi reformculuğa batıralım" diyen anlayış tehlikelidir. Mücadelemizi zorlayabilecek her iki tehlikeli anlayış da ortaya çıkabilir. Zaten kuyrukçu yaklaşımlar, küçük-burjuva reformistlerinde mutlak anlamda hakimdir. Küçük-burjuva reformistleri bir kültürel özerkliğe her şeylerini verebilecek yapıdadırlar, hatta bir af çıkıp, "serbest gelin" deseler, bir gazete çıkarsalar, serbest bir-iki türkü söyleseler örgütlerini de, her şeylerini de çoktan dağıtmaya hazırdırlar. Otonomiyi doğru dürüst savunabilecek güçleri bile yoktur. Bunlar reformist yaklaşımlara alet oluyor ve peşisıra birçok devrimci değeri de eritmenin pervasızlığını, tehlikesini yaşatırlar. Bunlar için bu tehlike daha büyük bir olasılık olarak vardır.

Partimiz saflarında, Partimizin ideolojik-politik düzeyi gözönüne getirildiğinde PKK'yi reformist bir güce dönüştürme şansı çok azdır. Yalnız, bu Partimiz üzerinde bunun denemesini hiç yapmazlar anlamına gelmez. Tersine, Avrupa üzerinden yoğun denemeler yaptılar. Özellikle "demokratik, ılımlı PKK'-yi" yaratma savaşımının bir parçası olarak ortaya çıkan son alçak provokatörün pratiğinde görülen olay, çok planlı bir biçimde Partimizi bir islahatçı örgüt durumuna dönüştürmek çabasıdır. SHP içinde de "Doğu'lu parlamenterler" adı altında ortaya çıkanların özel olarak bu işlere hazırlandıklarını bilmek gerekiyor. PKK'yi düzen içine çekmekte SHP'yi iyi bir alet olarak düşündüler ve bunun için de onlarla çeşitli bağlar içinde olanları PKK'nin içine sızdırarak, PKK'nin çizgi düzeyindeki devrimciliğini aşındıran, "görüş farklılıklarımız vardır, sorunlar vardır, PKK'ye evet Önderliğine hayır, PKK biraz daha yumuşamalıdır" tarzındaki sahtekarlıkları geliştirmek istediler. Fakat bilindiği gibi, önemli oranda teşhir-tecrit ve tasfiye oldular. Belki yeni denemeler ortaya çıkarabilirler ama, ona karşı da Partimiz son derece hazırlıklıdır. Özellikle yaşamış olduğu yüksek tecrübeden ötürü bu tip gelişmeleri daha belirti halindeyken görüp mahkum etmesi işten bile değildir.

Sekter yaklaşım —ki bu, bizi daha çok tehdit ediyor— kitle ilişkilerinde, özellikle de birçok eğitim-örgütlenme faaliyetlerinde etkisini sürdürmektedir. Mücadeleyi halka bağlamama, yeni örgüt biçimleriyle zenginleştirmeme, dar bir grup halinde kalma, bu politikayla fazla ilişkiyi geliştirememe; geliştirilen ilişkilere cevap veren bir devrimciliğe, bir politik esnekliğe ulaşma ma biçiminde karşımıza çıkıyor. Halbuki, politik yönden alabildiğine esnek olmalıyız. İdeolojik katılık kesinlikle politik dar görüşlülüğe dönüşmemelidir. Her türlü kuruma-kuruluşa girebilmeli, burjuva partilerinden tutalım tabanlarına kadar her tarafa girmeyi becermeliyiz. Türkiye devleti bazı reformlarını dayattı; o reformlar içine hemen sızmalı ve o reformlarla bağlantılar kurulabilmelidir. Bağlantıların kurulması demek; "reformlar içinde yutulacağım" anlamına gelmez. Tersine "o reformcu yaklaşımları devrimin hizmetinde kullanılmasını bileceğim" demektir. Bu konuda Lenin'in çok iyi bir yaklaşımı vardır. Bunlarla uzlaşmada ustadır. Lenin döneminde içine girilen uzlaşmacılık doğrudur, fakat tehlikesi de vardır. Tehlikesi de "kullanayım" derken kullanılma durumuna düşmedir. Eğer bu tehlikeye karşı çok uyanık davranılırsa, reformcu bir yaklaşım geliştiğinde; gider bizzat ilişki de kurarız, görüşmeler de yaparız, hatta bu yılları da alabilir. Unutmayalım ki, böyle bir uzlaşma zeminini biz de yakalarsak bundan devrimi yararlandırırız. Bu hususta bir gazeteci görüş sormak istediğinde biz; "Sizinkiler böylesi gerçekleri tartışmaya varlarsa, buna hazırız" dedik. Çünkü, biz kendimize güveniriz. Kendisi bir gafildi. Nitekim daha sonra görüldü; "Siz silahtan ve terörizmden başka bir şey tanımıyorsunuz" denildi. Hayır, ne alakası var! Sizin ordunuz dursun, biz de silahları kullanmayalım, buna hazırız dedik. Bunu kabul etmeyeceklerini biliyorduk ama, özellikle, "PKK silahtan başka bir şey düşünmez, politik yöntemlere itibar etmez" iddiasını boşa çıkarmak için açıklama yaptık. Ama onlar kamuoyuna yansıtma cesaretini bile gösteremediler.

O sıralarda ortaya çıkan provokatör, "Bağımsızlıktan taviz veriliyor" diye sözümona veryansın etti. Halbuki bunlar, her şeyleriyle kırk bin kere düşmana bağlıdırlar; bağımsızlık düşüncesinin zerresi ruhlarında yoktur. Fakat, bu soruna ustaca yaklaştığımızı, ufak bir uzlaşma arayışı içine girdiklerinde bizim bunu nasıl kullanacağımızı anladılar. Bunun için hemen tümü derhal çekilerek o bildiğimiz numaraların içine girdiler.

Politik görüşme yöntemini veya politik esnekliği iyi kullanmak önemlidir. Yarın çok çeşitli uluslararası güçlerle özellikle Sovyetler'den tutalım ABD'sine, AT'sinden tutalım diğer çeşitli güç odaklarına ve birtakım basit küçük gruplara kadar görüşmeler olur, uzlaşmalar olur. Görüşme yoktur ilkesi yanlıştır; görüşme vardır ama, görüşme boyun eğmek değildir, görüşme kullanılma değildir. Ben şu anda en yaramaz yaratıkla da ilişkiye girsem kendimi fazla ezdirmem, tersine güçlü çıkmanın yolunu bulurum. Burada yaptığım görüşmede hedef, örgütünü ve anlayışını güçlü çıkarmaktır. Günümüzün devrim dünyasında bu, halen geçerliliğini koruyan bir ilkedir. Salt devrim teorisi tek başına yeterli değildir. Sürekli ilişkisizlikle, salt askeri yöntemlerle dünya kapitalizminin devrilemeyeceğini, Sovyet deneyimi, 20 yıldır büyük uğraş vermesine rağmen, ortaya koymuş ve uzlaşmaya girmiştir. Ama büyük bir uzlaşma dalgasına kapılmıştır. Bu uzlaşma sosyalizme ne getirecek, ne götürecektir? Elbette bu uzlaşmanın hem vereceği ve hem de götüreceği çok şeyler vardır. Uzlaşmaları Lenin de kullanmıştır, Kruşçev de kullanmıştır. Birisi sosyalizmi kurmuş, birisi sosyalizmden çok taviz vermiştir. Günümüzde ise Gorbaçov uzlaşmalar dönemini yaşatıyor. İçine girilen dönemde reel sosyalizmin birçok gariplikleri de olabilir, devrimin yargılanması da söz konusu olabilir. Bütün bunlara bakıp, hiç uzlaşma olmamalı demekten ziyade, uzlaşmalardan devrimin nasıl yararlandırılabileceğini ortaya koymak daha çok önem taşıyor. Dolayısıyla önümüzdeki dönemde ulusal sorunda, hatta demokrasi sorununda olası bir yumuşamaya girdiklerinde, durumu çok iyi kullanmak, görüşme yöntemlerine, siyasi yöntemlere oldukça ağırlık vermek kaçınılmaz bir zorunluluktur. Ama bütün bunları yaparken de, örneğin bir silahlı devrimci savaşımızı daha da güçlendirmek, nicelik ve niteliğini geliştirmek, bunun için de adeta elinin uzanabildiği her yerde devrimi tamamen dengeli yararlandırmak, büyük bir ustalıkla ilişkileri

"...Dünya son derece politik bir dünyadır. Son derece acımasızdır. Politikada çıkarların dilinden başka hiçbir dil konuşturulmaz. Bütün bunlara da boşver derseniz, boşverme birçok şeyi bitirir. İlişkilerde ne kadar sabırlı olmak, ne kadar sonuca doğru gitmek, nerede kesmek gerektiği konularında kesinlikle büyük yanılgılar içinde olanlarımız çoktur ve karşı taraf güçlü olduğu için de kaybetme durumumuz vardır. Onun için diyoruz ki; politik yöntemde çok usta olmak gerekiyor. Biraz 'PKK'lileştik' diye, 'her bakımdan geliştik' diye kendi kendimizi aldatmamak gerekir. Parti tecrübemizi ve yine bu konularda çok sayıda politik mücadele deneyimimizi inceleyip sonuç çıkarmak önem taşır. Yüzyıllardan beri devrim ile reformların birbirleri ile savaşımı vardır..."

geliştirmek önem taşır. Bu, bizde daha somut olarak kendi kitlelerimizin örgütlendirilmesine yönelik de böyledir.

Kendi kitlemizin siyasal cephesini geliştirmeden askeri gerilla cephesini tam olarak geliştiremeyiz. Kitleler içinde cephe çalışması demek, uzlaşmacı yaklaşımı ustaca uygulamak demektir. Çok çeşitli unsurları, aileleri, kabileleri dönemin çıkarları etrafında uzlaştırmasını bilmek demektir. Bu konuda çok usta olmak, bilinçli hareketin sahibi olmasını bilmek demektir. Herkese öncü çalışmasını dayatmak doğru değildir; doğru olan, cephe çalışmasını toplumumuzun her kesimine dayatmaktır. Bu, yapılması gereken, önümüzde duran temel görevlerimizden birisi durumundadır. Bu anlamda cephe çalışması demek, az sayıda insanın kadrolaşmasıyla halkın cephesel örgütlenmesinin farkını görüp, uygulamasını bilmek demektir. Hele hele ordu inşasının daha da farklı bir olay olduğunu bilerek rolünü ona göre oynatmak demektir. Biz kendi halkımız içinde bile doğru dürüst uzlaşmaları yürütemezsek, yarın TC hükümetleri ile bir görüşmeyi yönetmede teslimiyete kadar gitmek işten bile olmayacaktır. Hele bu kültürle, Kemalizmden bu kadar etkilenmiş yapılarla bu son daha da kaçınılmaz olur. Onun için de bu konuda oldukça hassas davranmaya çalışıyoruz. İşte, Partimiz saflarından bazıları gittiler, sözümona bazı ağalarla, ilkel milliyetçilerle ilişki kurdular. Ve sözümona bunlar Partimizi temsil edenlerdi. İlişki adı altında neredeyse bütün Partiyi peşkeş çekeceklerdi. Üstelik bunu iyi niyetlerine göre, sözde "daha fazla Parti çizgisine sahip çıkıyoruz" adı altında yaptılar. Sözümona ağalardan yararlanacaklardı. Ama o ağalar onları kullandı. Ve çoğu militanımızı mahvettiler. Bu, şu anlama geliyor: Basit uzlaşmalardan bile yararlanmasını bilmeyenler çok önemli konularda vatanı satarlar. Bizim direkt müdahalemiz olmasaydı, PKK'nin yerine çoktan yeller eserdi. Ki bazı provokatörler bunu belirtiyorlardı da. Eğer biz bulunduğumuz zeminde işleri biraz kontrol etmeseydik, çoğu KDP ile birlikte Türkiye'ye teslim edilmişti. Nitekim o dönemlerde 5-10 kişi Türkiye'ye teslim edildi. Müdahalemiz olmasaydı; öldürülenler öldürülecek ve geriye kalanlar Türkiye'ye teslim edilecekti. İşte o zaman da bütün Parti teslim edilmiş olacaktı. Biz bu durumları birkaç yıl öncesinden görüp uyarmamıza rağmen, sözümona bizden yetki alanlar sanki otoriteleri ellerinden alınmış gibi, Partiye karşı diklenmeye başladılar. Oysa ki en güzide değerlerimizi emirlerine verdik. Fakat adamlar önderlik nedir, politika nedir bilmiyorlar. Adeta kendine sevdalının biri, tam bir amatör veya önderlik sanatında sürekli yemeye, içmeye aşina edilmiş bir çocuk, şımarık bir çocuk gibi saflarımızı toz duman etmeye çalıştılar. Ancak zor bela bunların yakasından tutarak, gerçekler budur dedik. O zamanlar müdahale etmemiş olsaydık, bunların çoğu şimdi TC'nin malı olmuştu veya durdurulmuştu. Bizim teoride çok güçlü dediğimiz arkadaşlar maalesef pratikte bırakalım basit bir politik ilişkinin kurulmasını, bizim kurup da emirlerine verdiğimiz ilişkileri dahi idare etmesini beceremiyorlar. Bu konuda bunalımlarımız az değildir ve gerçekten bir politik görüşmeler hususunda bile insan, bu yapıya sahip özellikleri taşıyan arkadaşları görevlendirmekten çekiniyor. Çünkü kaç gün ayakta kalabilecekleri belli değildir.

Dünya son derece politik bir dünyadır. Son derece acımasızdır. Politikada çıkarların dilinden başka hiçbir dil konuşturulmaz. Bütün bunlara da boşver derseniz, boşverme birçok şeyi bitirir. İlişkilerde ne kadar sabırlı olmak, ne kadar sonuca doğru gitmek, nerede kesmek gerektiği konularında kesinlikle büyük yanılgılar içinde olanlarımız çoktur ve karşı taraf güçlü olduğu için de kaybetme durumumuz vardır. Onun için diyoruz ki; politik yöntemde çok usta olmak gerekiyor. Biraz "PKK'lileştik" diye, "her bakımdan geliştik" diye kendi kendimizi aldatmamak gerekir. Parti tecrübemizi ve yine bu konularda çok sayıda politik mücadele deneyimimizi inceleyip sonuç çıkarmak önem taşır. Yüzyıllardan beri devrim ile reformların birbirleri ile savaşımı vardır. Onları incelemek, gerek halk kitlelerini örgütlemede ve gerekse de halk saflarındaki çelişkileri gidermede; özellikle de düşmanla olan çelişkilerin çözümünde, politikanın gücünü konuşturmada ve yetkinleşmede öneme haizdir. Bunun için de bütün militan yapımız bu konudaki darlıklarını aşıp birçok sorunun çözümüne cevap teşkil eden yaklaşımların sahibi olmak zorundadır. Ama unutmayalım ki, Parti içinde doğru dürüst bir eğitimi bile icra edemeyenlerimiz vardır. Yine genel kitlemiz içinde birçok ilişkiyi idare etmeyi bir yana, kaçırtma durumunda kalanlarımız vardır. Bunlar kabul edilemez büyük eksikliklerdir. O halde böylesi bir konumla olası bir düşman sızmasına karşı kendimizi bile koruyamazsınız. Bu yetmezlikler yüzünden en değme kadrolarımızı yitirdik. Düşmanın teşhis edilmemesi bilinen kayıplarımızın ortaya çıkmasına yol açıyor. Bu kişi belli bir zaafı yaşadığı içindir; savaşırken dahi düşmanını iyi teşhis edemiyor; derli toplu olsa, Kemalizmin her türlü belirtilerine karşı kendini daha sağlam bir pozisyonda-mevzide tutsa, bu yetersizliklerden kaynaklanan nedenler sonucu kayıplarımız olmaz. Provokatör ögeler birçok ögemizin kulağına eğildiklerinde, hemen alet oluyorlar. Neden? Kişiliklerini tam politikleştirmemişler de ondan. Düşmanı tanıyamadıklarından dolayı rahatlıkla alet oluyorlar.

O halde çıkarılacak sonuç; özellikle önümüzdeki dönemde gelişecek siyasal savaşımda, siyasal savaşım kuralını çok ustaca kullanabilen yetkinliğe ulaşmaktır. Birtakım genel doğrularla savaşımın iyi idare edilemeyeceğini ve biraz silahın kullanılmasıyla da devrimci savaşımın tam yetkinlikle geliştirilemeyeceğini bilerek, Partinin ideolojik-politik-askeri savaşım silahlarını halk içinde, düşmana karşı, dostlar arasında ustaca kullanmayı önemli bir yetkinleşme çabası olarak değerlendirmek bütün militan yapımız için vazgeçilmezdir. Bu konuda biz ittifaklar sorunu üzerinde epey kapsamlı durmaya çalıştık.

Önümüzdeki dönemde pratik konuda daha fazla yapıcı olmak; ne eski sekterizmi uygulama durumuna düşmek —ki bu çok daha fazla zarar verir— ne de kuyrukçu yaklaşımlara düşmek kesinlikle yaşanmamalıdır. Çünkü bu, hiç kimseye bir şey kazandırmaz; tersine, kendinizle birlikte Partiye de birçok şey kaybettirirsiniz. Bu durumlara düşmemenin yolu; Parti tecrübesini her zamankinden daha iyi özümsemek ve yine güncel somut durumları objektif olarak çok iyi değerlendirmek ve bunun ışığında bütün görevlere sarılmaktır. Bugün biz, yaptığımız bu değerlendirmelere, sosyalist sistemden tutalım emperyalist sisteme, Türk düzeninden tutalım Ortadoğu düzenine kadar kimlerle nasıl bir mücadele ve uzlaşma içine girmemiz gerektiğini tayin etmeye çalışıyoruz. Yine kayıplarımızı asgariye indirmek; bunun için en uygun örgüte, en uygun eylem biçimlerine ulaşmak, bunlar üzerinde uzman kesilmek için küçümsenmeycek çabalar içindeyiz. İşte taktik önderliğin esas olarak buna yönelik az çok yapmakla mükellef olduğu yapabilecek duruma da sahip olması gereken görevler üzerinde duruyoruz. İşte şimdiye kadar bir türlü tutturamadığımız, gereklerine göre kendimizi hazırlayamadığımız görevlerden bahsediyoruz. Bu görevlerimiz esas olarak, döneme göre örgüt ve eylem geliştirme, bütün yönleriyle buna sahip çıkma görevlerimizdir. Bunlara daha bir yetkinlikle yaklaşmak, ileri düzeyde bazı taktik adımlar atmak öneme haizdir. Bu taktik adımlar, ulusal kurtuluş savaşımıza karşı dayatılması olası bir reform tedbirine yaklaşımda, uluslararası alanda, Türkiye somutunda, özellikle Türkiye'-nin devrimci demokratik güçleriyle ilişkilerde olabilir. Bu da taktik bir adımdır. Örneğin; Türkiye'de sosyal-demokratlar yönetime gelir ve, "Gelin ne derdiniz varsa görüşelim" denirse nasıl davranılacaktır? Militan yapımız, şimdiden sorun üzerine düşünebilmelidir. Ne "öcüdürler, yılandırlar, semtine uğramayalım" demek, ama ne de böyle bir durum çıktı diye, umut ışığı olarak görüp kendini kaptırmak gerekir. Hayır! Bütünüyle dengeleri gözönüne getirerek, hareketin stratejisini yararlandıracak tarzda yaklaşılacaktır.

İşte bu anlamda PKK önderliği

Devamı 23. sayfada

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ, FEDERAL ALMAN DEVLETİNİN SALDIRILARI VE PKK DAVASI

Kürdistan her şeyiyle çağın gerisine atılıp, tarihten silinmek istenen bir ülkeydi. Sömürgeci devletler ve emperyalizm bu konuda hemfikirdiler. Türk sömürgecilerinin Kuzey-Batı Kürdistan üzerinde uyguladığı sömürgecilik sonucunda ulusal-inkarcılık gelişip Kürt halkı tarihten silinmenin eşiğine gelip dayanmıştı. Kürt halkının yaşayıp yaşamayacağı tartışılır hale gelmişti. Halkın kendisi bile varlığını tartışır bir durumu yaşıyordu. Genel kanı, Kürt halkının bu çeperden kurtulamayıp, tarihin külleri arasında yok olacağı şeklindeydi. Türk sömürgecileri ise, Kürt meselesinin kendi açılarından kapandığını iyiden iyiye düşünmeye başlamışlardı.

Kürdistan'ın yok edilmek ve karanlıklara mahkum edilmek istendiği bir dönemde PKK önderliğinde Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için çağdaş bir doğuş gerçekleştirildi. PKK'nin doğuşu, Kürdistan'ın karanlıklara mahkum edilen talihini değiştirerek, halkımızın yeniden doğuşunu gerçekleştirdi.

PKK'nin daha ilk tohumlarının atıldığı ve bağımsız Kürdistan'a yeni yeni örgütlenmeye başlandığı dönemde, Türk sömürgeciliğinin çok yönlü saldırıları ve komploları da gelişmeye başladı. 18 Mayıs 1977'de Haki KARER'in katledilmesi bu saldırılarının en büyüğü ve hareketi tümden imhayı hedefleyenidir. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı geliştikçe, TC'nin saldırılarının da artış gösterdiği bilinmektedir. Bu saldırılar, 12 Eylül faşist darbesiyle doruğuna vardırılarak, çok geniş boyutlu bir karşı-devrim hareketi geliştirilmeye başlandı.

PKK'nin uluslararası alana açılması ve bu çok yönlü karşı-devrimci saldırıyı boşa çıkarması, saldırı ve komploların boyutunun genişlemesini de birlikte getirdi. PKK'nin yurt dışında yaptığı hazırlıkları ülkeye taşırması, Türk sömürgeciliğinin bölge gericiliğiyle elele vererek saldırılarını yoğunlaştırmasına yol açtı. 1983 Mayıs'ında faşist Türk ordu birliklerinin Güney Kürdistan'a girmesi PKK'nin hazırlıklarını ülkeye taşırmasına karşı geliştirilen ilk ciddi karşı-devrimci saldırıdır. PKK'nin bu saldırıyı boşa çıkararak, ülkeye güçlerini taşırdığı bilinmektedir. Türk sömürgeciliğinin bölge gericiliğiyle elele vererek geliştirdiği karşı-devrimci saldırıların boşa çıkarılması ve PKK'nin gelişip, güçlenmesi karşısında devreye emperyalist güçler girmeye başladı.

15 Ağustos 1984 Atılımının gerçekleştirilmesinin hemen ardından, emperyalist güçler, TC'nin bu meselenin altından tek başına kalkamayacağını daha iyi görmeye başladılar. Yine, PKK'nin geliştirdiği bağımsızlık çizgisi, emperyalist güçlerin otonomi, dil-kültür özerkliği temelinde hazırladıkları işbirlikçilerinin çabalarının da boşa çıkmasına yol açtı. PKK'nin geliştirdiği silahlı direniş mücadelesi, bu çevrelerin tutunma koşullarını tümden ortadan kaldırdı.

Bu gelişmeler, emperyalistleri büyük bir tedirginlik içerisine sokarken, aleyhlerine gelişme gösteren ulusal kurtuluş mücadelemizi boğmak için de faşist Türk devletine daha açıktan destek sunmaya başladılar. TC ile ekonomik, askeri ve diplomatik ilişkilerini arttıran emperyalist güçler, ulusal kurtuluş mücadelemize açıktan saldırarak

IV. BÖLÜM

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞININ GELİŞİMİ VE EMPERYALİZMİN ARTAN SALDIRILARI

faşist Türk devletini korumaya çalıştılar.

12 Eylül askeri-faşist cuntasının başı Kenan Evren yönetime el koyduğu ilk günden itibaren, Avrupa emperyalist güçlerine çağrıda bulunarak, kendi deyimiyle, "Dost ülkelere sığınarak, Türk devleti aleyhine faaliyet gösterenlerin" engellenmesini istedi. Avrupa emperyalist güçleri, başlangıçta sol güçleri eritme ve tasfiye etmeye yöneldiler. Bazı güçler üzerinde bu politikalarını başarıyla da uyguladıkları bilinmektedir.

İsveç, Kürt küçük-burjuva reformist güçlerini eritme politikasını başarı ile uygularken, Alman emperyalizmi Dev-Yol gibi hareketlerin tasfiyesini gerçekleştirdi. Yine, Partimiz PKK'nin tasfiyeye uğratılması için yoğun çaba harcandığı bilinmektedir. İsveç ve Alman emperyalist devletlerinin başını çektiği tasfiye girişimlerine, diğer emperyalist güçler de katılmakta gecikmediler.

1983 yılı baharında emperyalistlerin artan çabasına, "Demokratik PKK" sloganıyla tasfiyeci-provokatörlerin de destek olması, geliştirilmek istenen komplonun boyutlarını göstermektedir. "Demokratik PKK" sloganıyla, bağımsızlıkçı ve direnişçi özünden boşaltılmış bir PKK yaratılarak, tasfiye süreci tamamlanmak isteniyordu. "Demokratik PKK" yaratma çabalarının, Partimiz PKK'nin hazırlıklarını ülkeye taşırarak, yeni bir atılım dönemini yaratmaya çalıştığı bir döneme denk gelmesi, komploların boyutunu da göstermektedir.

15 Ağustos Atılımıyla birlikte, bu çabalarda da bir artış meydana geldi. 15 Ağustos Atılımı, Avrupa'daki Kürdistanlı emekçileri de derinden etkilemiş; onların ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katılımını hızlandırmıştır. Partimiz PKK, emperyalizmin karşı-devrimci saldırılarını da bu gelişmeyle birlikte boşa çıkarmıştır. PKK'nin Avrupa zeminini bir tasfiye, yok olma zemini olmaktan çıkarıp, direnişin yaşatıldığı bir alan haline getirerek; bu alandan ulusal kurtuluş mücadelemizi beslemesi, emperyalizmin oyunlarını da boşa çıkardı. PKK'nin sağladığı bu gelişme, emperyalist çevrelerin alttan alta geliştirmek istedikleri "Demokratik PKK" çabalarının yerle bir olmasını da sağladı.

1984 yılına gelindiğinde, böyle çok yönlü gelişmeleri yaşayan Hareketimiz bölgede devrimci gelişmelerin yeni bir merkezi olarak da etkinliğini kurmaya başladı. Bu durum, faşist Türk sömürgeciliğinin yanısıra, emperyalist çevreleri de daha acil tedbirler almak zorunda bıraktı. Avrupa emperyalistlerinin PKK'yi tasfiye çabaları ve TC'nin ulusal kurtuluş mücadelemizi şiddet kullanarak ezme girişimleri 15 Ağustos Atılımı ile birlikte boşa çıkarıldı. Avrupa emperyalistleri, ortaya çıkan yeni duruma göre, yeni yönelimler tespit etmeye başladılar. PKK'nin direnişçi özünü boşa çıkarmak ve reformizme çekmek için büyük bir çaba harcamaya başladılar.

Emperyalist ülkeler arasında ilk açık saldırıya başlayan İsveç oldu. İsveç emperyalizmi öteden beri yapılan işbölümü gereği Kürdistan'daki gelişmelerle yakından ilgileniyor ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda sorunu bitirmek için çaba harcıyordu. Yine, bu amaçla İsveç emperyalizminin küçük-burjuva reformistlerine kucak açarak, bunları palazlandırdığı bilinmektedir. İsveç'in saldırı cephesinin en önünde yer alması da uzun yılları alan bu hazırlıkların sahibi olmasından ileri geliyor.

İsveç emperyalizmi, PKK sempatizanı Kürt yurtseverlerini tutuklayarak, bu yurtseverlerin bağımsızlık mücadelesine sundukları desteği kesmelerini istedi. Tehdit ve şantajla dayatılan bu istek, yurtseverlerin, PKK'nin önderlik ettiği bağımsızlık ve özgürlük çizgisinden taviz vermemeleriyle boşa çıkarıldı.

İsveç emperyalizminin saldırıları bununla da bitmedi. Bir dizi komplo ve saldırıya daha girişildi. 1985 yılı Şubat sonunda Olof Palme'nin bir cinayete kurban edilmesi, emperyalizmin mücadelemize karşı yöneltiği en ciddi bir karşı-devrimci komploydu. Olof Palme katledilerek, olaya Partimiz PKK'nin adı bulaştırılmak istendi. Aslında bu komplonun ardında, faşist Türk sömürgecileri ve tüm emperyalist güçler vardı. Olof Palme'nin katledilme planını MİT-SÄPO-CIA geliştirip uygulamış da olsa bu komplonun tezgahlanmasında ve Partimiz PKK'nin adının bu cinayete bulaştırılmasında bütün emperyalist güçler hemfikirdiler. Bu konuda kendi aralarında bir anlaşmaya vardıkları bugünkü gelişmelerden daha iyi görülmektedir.

Olof Palme'nin katledilmesiyle, Partimiz PKK "terörist" olarak lanse edilip, dünya kamuoyu nezdinde teşhir ve tecrit edilmek isteniyordu. Böylece de Partimiz PKK'nin başlattığı ulusal kurtuluş savaşı dünya kamuoyu nezdinde lekelenerek, Hareketimizin dışa açılması, nefes borularını daha da genişletmesi önlenip dar bir alana hapsedilmesi başarılmak isteniyordu.

Olof Palme'nin katliamını sıradan bir olay olarak görmemek gerekir. Olof Palme, özellikle de silahsızlanma çabaları ve III. Dünya ülkelerine sağladığı destekle, emperyalizm açısından da bir sorun oluşturuyordu. İşte, emperyalist çevreler, bir yandan Olof Palme'yi bir engel olarak ortadan kaldırmayı amaçlarken, diğer yandan ise olayı Partimiz PKK'nin üzerine yıkarak, Partimizin teşhirini hedefliyorlardı. Böylece bir taşla iki kuş vuracaklardı.

Olof Palme cinayetinin Partimiz üzerine atılması, emperyalizmin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı ne tür komplolara girişebileceğini de gösteren bir örnektir. Bu olay aynı zamanda, faşist Türk devleti ve bölge gericiliğinin yanısıra, emperyalizmin de direkt olarak devreye girdiğinin açığa vurulmasıdır. Emperyalist çevreler o güne kadar, daha çok faşist Türk cuntasına destek olarak, kimi zaman da baskı uygulayarak, ulusal kurtuluş savaşımızı bastırmaya yöneldiler. Ancak ne TC'nin bastırma hareketi ne de bunların şeker-kamçı politikaları sonuç vermeyince, emperyalist devletler açıktan komplo ve saldırılara girişmeye başladılar. İşte, Olof Palme'nin katledilmesi de böylesi bir ortamda gündeme geldi.

Olof Palme'nin katledilmesi ve bu cinayete Partimiz PKK'nin adının bulaştırılması çabaları boşa çıkarıldı. Partimizin kararlı direnişi ve dünya ilerici kamuoyunun olayın üzerine gitmesi, ortaya atılan iddiaların asılsızlığını da ortaya çıkardı. Uzun bir aradan sonra, İsveç hükümeti, bir İsveç'liyi Olof Palme'yi öldürmek suçundan tutukladı. Yapılan açıklamalarda İsveçli'nin cinayeti işlediği hakkındaki kuşkuların kesinlik derecesinde olduğu da belirtildi. Türk MİT'i, SAPO ve diğer emperyalist çevrelerin cinayeti ısrarla PKK'ye yükleme çabaları da, PKK'nin olaya karışmadığının kesin bir şekilde anlaşılması ve açığa çıkmasıyla birlikte, boşa çıkarıldı.

Partimize karşı geliştirilen saldırılar, bu cinayetle de son bulmadı. Aynı dönemde Avrupa emperyalist çevreleri birçok alanda saldırılarını devam ettirdiler. Kürt yurtsever emekçilerinin evleri basılarak, kendileri tutuklanarak, ulusal kurtuluş savaşımıza kitle akışının önüne geçmeye çalıştılar. Almanya, Hollanda, İsveç ve Fransa'da Kürdistanlı yurtseverlere yönelik olarak geliştirilen saldırılar bu çabaların bir sonucu olarak gündeme geldi.

Aynı dönemde Kürt küçük-burjuva reformistlerinin ve sosyal-şoven, tasfiyeci güçlerin saldırılarında da büyük bir artış meydana geldi. Partimize karşı birlikte kuran bu çevreler her alanda saldırmaya ve çeşitli provokasyonlar geliştirmeye başladılar. Emperyalizmden de aldıkları destekle bu güçler ulusal kurtuluş savaşımıza karşı en alçakça saldırıları geliştirdiler.

Faşist Türk sömürgeciliğinin, emperyalizmin, reformist, tasfiyeci ve sosyal şoven güçlerin aynı dönemde yoğunlaşan saldırıları, Partimizin sağladığı gelişmeleri boğmayı hedefleyen çabalardır. Hep bir elden Partimizin tasfiye edilmesi için bu güçler çaba harcadılar.

Bu saldırıların boşa çıkması, Partimiz PKK'nin gerek ülke içerisinde ve gerekse de ülke dışında direniş çizgisini güçlendirmesi, emperyalizmi daha acil tedbirler almaya itti. İsveç'in komplolarının boşa çıkması ve bu devletin teşhir olması sıranın diğer emperyalist devletlere geçmesine yol açtı. İsveç bir anlamda üstlendiği rolü oynamaya çalıştı; ama bunda başarılı olamayarak, teşhir oldu. Bu bakımdan, İsveç emperyalizminin dünya kamuoyu nezdinde inanırlılığı kalmadı. Yine, İsveç, Kürt emekçilerinin sayısal olarak az bulunduğu bir alan, İsveç'in başarılı olması halinde bile mücadelemize vuracağı öyle pek ciddi bir darbe sözkonusu değildi.

Bu duruma rağmen İsveç'in saldırıları diğer emperyalist güçler açısından da bir tecrübe olarak kullanıldı. Özellikle de Alman emperyalizminin bu konudaki yaklaşımının altını çizmek gerekir. Bir anlamda, İsveç emperyalizmi, diğer emperyalist ülkelere ulusal kurtuluş savaşımıza saldırılarda öncülük ederek, yol göstericilik yaptı. Almanya'nın İsveç'in peşisıra devreye girmesi de bunun bir kanıtıdır. İsveç emperyalizminin TC'yle artan ekonomik ilişkileri çerçevesinde, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı saldırıya geçtiği bilinmektedir. Bugün TC ile en yoğun ekonomik, askeri ve siyasi ilişki içerisinde olan Federal Almanya'dır. Buna ek olarak, Federal Almanya'nın tarihten gelen emelleriyle, güncel olarak Kürdistan üzerinde uygulamak istediği politikaları birleştirdiğimizde, FAC'ın saldırıda İsveç'i geride bırakacağı kendiliğinden anlaşılır.

FAC'ın ulusal kurtuluş gerçeğimize karşı tutumu

Bundan önceki bölümlerde FAC-TC ilişkilerine tarihi boyutlarıyla geniş olarak değindik. Her iki devleti birbirine yakınlaştıran nedenleri ve bugün ulusal kurtuluş mücadelemize karşı aynı cephede birleşmiş olmalarına yol açan gelişmeleri irdeledik. Yapılan değerlendirmelerden de anlaşılacağı gibi, FAC bugün her bakımdan faşist Türk devletinin bir koruyucusu olarak ortaya çıkmıştır. TC'nin varlığını tehdit eden her türlü gelişme karşısında FAC yükümlendiği rolün de bir gereği olarak, TC'ye en geniş desteği sunmaktadır. Bu bakımdan, TC'nin yanında ulusal kurtuluş mücadelemize karşı en geniş saldırıyı gerçekleştirecek olan da Almanya'dır. Almanya'nın konumu her bakımdan TC'yle en sıkı bir ilişkiye girmeyi zorunlu kılıyor.

Federal Almanya Cumhuriyeti'nin emperyalizmin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı takındığı tutumun, en başta gelen uygulayıcısı olması da bir tesadüf değildir. Yoksa Almanya hükümetinin tutumunu gerekçelendirmek istediği birkaç olay değildir.

FAC, 12 Eylül faşist askeri darbesi ardından, TC ile ilişkilerini yoğunlaştırmakla kalmayıp, TC'nin yaşatılması için de yoğun çaba sarfetmiştir. FAC'ın başlangıçta kapılarını sola sonuna kadar açmış olması da, TC'ye sunduğu desteğin bir ürünüdür. TC'nin kılıcından arta kalanları da FAC, uyguladığı şeker politikasıyla eritip, tamamen solu tüketmek istiyordu. Nitekim bu çabalarında önemli başarı da sağladı. Dev-Yol, TKP vb. güçlerin içerisine düşürüldüğü durum tam bir tasfiye ve erime oldu. Bu bakımdan da FAC, TC'nin kamçı politikasını şeker politikası ile tamamlayan bir devlet olarak ortaya çıktı.

FAC bu tutumunu, en son ulusal kurtuluş mücadelemize karşı açık saldırıya kadar vardırdı. FAC, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı hazırlıklarını çok önceden başlatmış, ancak bunun kapsamlı bir şekilde yürütülmesini 1987 yılı yazına kadar sarkıtmıştır. İsveç emperyalizminin saldırıya geçtiği bir dönemde Alman emperyalizmi de saldırı için ortam kollamış ve bu yönlü hazırlıklarını geliştirmiştir.

Yurtsever Kürdistanlı emekçiler üzerinde sürekli bir baskı uygulayan FAC, bunları ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çıkarmaya, kendisi ile işbirliği içerisine girmeye zorlamıştır. Bu politikasında başarılı olamayınca da Komkar gibi işbirlikçilerini devreye koyarak provokasyonlarını yoğunlaştırmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı içten içe düşmanlığı geliştiren Alman hükümeti, Türk hükümetiyle ortak saldırılar gerçekleştirmiştir.

TC'nin, "Ülkenizde bölücülerin Türkiye aleyhine faaliyet yürütmesine engel olun" çağrısına cevap vermekte gecikmemiştir.

15 Ağustos Atılımının 2. yıldönümünde, faşist TC'nin uçakları Güney Kürdistan'ı bombalarken, Federal Alman polisi ile Hamburg Türk Konsolosu ortak bir komplo tezgahlayarak, mücadelemizi lekelemeye çalıştılar. Hamburg Türk Konsolosluğuna karşı suikast düzenleyeceği gerekçesi ile bir Kürt yurtseveri tutuklandı. Tamamıyla senaryo olan tutuklamanın 15 Ağustos Atılımının yıldönümüne ve faşist Türk savaş uçaklarının Güney Kürdistan'ı bombaladığı güne denk getirilmesi, olayın arkasında ne gibi bir senaryo olduğunu göstermektedir. Bu provokasyonla Partimiz PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşını "terörist" gösterme iddialarına meşruluk kazandırılmaya çalışılırken, aynı zamanda TC'nin saldırısı da haklıymış imajı yaratılarak desteklenmek istendi.

Federal Alman polisinin bu komploda birincil derecede rol üstlenmiş olması, FAC'ın ulusal kurtuluş mücadelemize karşı takınacağı tavrın ne olacağını da gösteren bir durumdur. FAC, bu komplodan sonra saldırılarını daha da boyutlandırmaya başladı. Her ne kadar günlerce basının manşetlerinde yer verilen bu senaryo fiyaskoyla sonuçlanmış da olsa, FAC yeni komplolara girişmek için hep zemin kolladı.

Kürdistan'da mücadele boyutlandıkça, TC'ye paralel olarak özellikle de FAC'ın açık olarak saldırılara girişmesi daha da gün yüzüne çıktı. 1986 yılında gerçekleştirilen PKK III. Kongresi gerek Türk sömürgecilerinin ve gerekse de emperyalizmin mücadelemizin boğulacağı yönündeki umutlarına ağır bir darbe indirdi. Partimiz PKK'nin tasfiyeci, özerk ve taktik dışı ögelerin mücadelemizin gelişmesi önünde engel olan çabalarını aşamayacağı ve yeniden güçlü bir çıkışı gerçekleştiremeyeceği yönündeki umutları büyüktü. Bu nedenle Partimizin yaşadığı gelişmeleri çok yakından izliyor, beklentilerinin gerçekleşmesi için büyük bir çaba harcıyordu.

Tüm beklentilerin tersine, Partimiz PKK III. Kongre'den güçlü bir şekilde çıkmakla kalmayıp, Parti çizgisini sağlamlaştırarak, her türlü taktik dışı, tasfiyeci ve özerk yaklaşımları safdışı etmesini bilmiştir.

Partimizin çizgisinin arılığını ve sağlamlığını koruması ve III. Kongrenin sonuçlarının ülkeye yansıması ile birlikte 1987 yılı içerisinde mücadelemiz büyük bir gelişme sağlamıştır. Yer yer ortaya çıkan tasfiyeci, oportünist yaklaşımların engellemesine rağmen, Partimizin ülkede ve ülke dışında sağladığı gelişmeler muazzam bir büyüklükte olmuştur. Halk kitleleri büyük bir coşkuyla Partimiz saflarına akmaya başlamıştır.

Bütün bu gelişmeler, emperyalizmin ve Türk sömürgecilerinin beklentilerini de boşa çıkarmıştır. Hareketimizin sağladığı bu gelişme karşısında FAC'ın saldırılarının da yoğunlaşmaya başladığını görüyoruz. FAC, bu saldırılarını işbirliği içinde bulunduğu Komkar vb. gibi örgütleri de kullanarak yeni bir boyuta vardırmaya çalıştı. TV programları ve basında, bu işbirlikçileri öven ve Partimiz PKK'yi "terörist" olarak lanse eden program ve yazılar yayınlanmaya başlandı. Komkar dil-kültür için çalışan, Avrupa ile bütünleşen bir örgüt olarak yansıtılırken, PKK ise "adam öldüren, kendisinden ayrılanı vuran, şiddet uygulayan" örgüt olarak lanse edildi. Hatta, bu işbirlikçilerin temsilcileri de TV'ye çıkarılarak; FAC'ın, esasta TC'nin görüşleri tasdik ettirildi.

FAC, bu çabalarını yoğunlaştırdığı bir dönemde, TC'nin işlediği katliam, işkence ve vahşeti gözardı ederek, faşist cuntanın "demokrasi yolunda ileri adım attığı" demagojisini geliştirmeye başladı. Bütün bu çabalar, PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini "terörist" gösterip, kamuoyunun desteğini kesmeye ve dolayısıyla FAC'ın saldırılarına haklılık kazandırmaya yönelikti. FAC'ın bu konuda gösterdiği çaba, faşist Türk cuntasıyla aralarındaki ilişkinin ne derece boyutlandığını da gösteren önemli bir gelişmedir.

1987 yazında Komkar'a bir basın toplantısı düzenlettirildi ve bildiri yayınlaması sağlandı. Komkar'ın bu basın toplantısının hemen akabinde FAC'ın, 30'u aşkın alandaki dernek ve evlere baskın düzenlemesi, yurtseverlere ait para, altın, yayın vb.'lerine el koyması aradaki işbirliğini de göstermektedir. Komkar, basın toplantısında açıkça Partimiz PKK'yi hedef göstererek, "Alman polisinin Partimiz üzerine gelmemesini kınıyor ve polisi görev yapmaya" çağırıyordu. Federal polisin baskınlara girişmesinin öngününe denk gelen bu açıklamanın bizzat FAC polisi ve istihbarat örgütüyle elele düzenlendiği açık olan bir durum. Yine aynı dönemde, Tercüman gazetesinin de Avrupa ülkelerinde gelişen ulusal kurtuluşçu faaliyetleri hedef gösteren bir yazıyı yayınlaması, diğer ortağın da kimliğini ele vermektedir.

1987 yazında açıktan saldırıya girişen Alman emperyalizmi, 1988 yılı başıyla birlikte geniş bir tutuklama, ev ve dernek basma operasyonuna girişti. Bu açık saldırılar döneminde, ulusal kurtuluşçu çalışmaları yürüten 16 Kürt politikacısı tutuklandı. Bu tutuklamalarla da yetinmeyen Alman hükümeti, yeni tutuklamalar yapmak için operasyonlarını halen sürdürmektedir. Bir yılı aşkın bir süredir tutuklu bulunan Kürt politikacılar üzerinde her türlü insanlık dışı uygulamayı yürüten Alman hükümeti, tutukluların siyasi savunma yapma haklarını çeşitli engeller ortaya atarak, olanaksızlaştırmak istiyor. O, yüzüne sıkça örtmeye heveslendiği demokrasi maskesinin ardına gizlenerek, her türlü hukuk dışı ve anti-demokratik uygulamaya başvurmaktadır.

PKK davası ve Alman emperyalizminin iddiaları

1988 Ekim'inde PKK Davası iddianamesini hazırlayan Federal Savcı, Düsseldorf Eyalet Yüksek Mahkemesinde dava açtı. Federal Savcı, iddianamede, davanın "PKK içerisindeki terörist bir birliğe karşı" açıldığını iddia ederek, PKK içindeki "Parti birliği, denetim ve istihbarat" grubunun yargılandığını açıkladı. Federal Savcılık'ın kendi uygulamalarına dayanak yapmak istediği açıklamaları, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve öncü gücü PKK'yi hedeflemekte, PKK'yi "terörist" göstermeye çaba sarfetmektedir.

Federal Savcılık bir başka Avrupa ülkesinde benzeri bulunmayan 129 a maddesine göre açtığı davada, her türlü keyfi muameleye başvurarak tutuklular üzerinde anti-demokratik uygulamaları yürütmektedir. 129a maddesine göre yürütülmek istenen yargılamada, bu maddeye dayanarak özel yetkilerle donanmış olan Federal Kriminal Dairesi (BKA), Federal Savcılık ve bazı eyalet üst mahkemeleri her türlü hukuk dışı uygulamaları da geliştirebilmektedirler. Nitekim, bu maddeye dayanılarak, tutuklular özel koşullarda ve tamamen tecrit edilmiş bir şekilde tutulmaktadırlar. 129a maddesine göre ilk defa yabancı bir örgüte karşı dava açılmaktadır.

Federal Savcılık, açılan davada hazırladığı iddianameyi çelişkilerle doldurmuştur. Alman Anayasası, yabancı bir örgüte karşı dava açılamayacağını, ancak Almanya topraklarında üzerindeki olaylar hakkında dava açılabileceğini açık olarak belirtmesine rağmen, yapılan bunun tam tersidir.

Federal Savcılık, iddianamede "terörist birlik"e karşı açılan davadan bahsetmesine karşın, davanın açılmasını gerektiren hukuksal hiçbir gerekçe ileri sürememiştir. Kaldı ki Federal Savcılık da Almanya'da meydana gelen olayları tek tek kişilerin örgütün haberi olmadan gizlilik içerisinde gerçekleştirdikleri olaylar olarak görüyor. Bunu kendi "terörist birlik" tezini doğrulamak için öne sürse de, aslında tümden PKK'yi hedefleyecek yasal bir gerekçeye sahip olmadığını, bunu kendisinin de bulamadığını gösteriyor.

Kaldı ki, PKK Almanya'da ve Alman kanunlarına göre kurulmuş, çalışma yürüten bir güç değildir. PKK faşist Türk sömürgeciliğine karşı mücadele yürüten bir güçtür. Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için, Kürdistan halkının çıkarları doğrultusunda kurulmuştur. Dolayısıyla Alman emperyalizminin yasaları, PKK için yargılama vesilesi olamaz. Yine Alman Anayasası da yabancı ülkelerdeki olaylar için, Alman mahkemelerine yargılama hakkı vermiyor.

Bütün bu açık duruma rağmen, Federal Alman Savcılığı hazırlamış olduğu iddianamede, İsveç, Lübnan ve hatta Türkiye ve Kürdistan'daki olaylar nedeniyle de PKK'yi yargılamaya kalkıyor. Dünya insanlığı hukuk adına böylesine bir hukuksuzluğu bu boyutlarda ilk kez yaşıyor. Federal Savcılık'ı bu kadar çıldırtan gelişmeler nelerdir? PKK'yi Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğü savaştan dolayı yargılamak istiyor! Federal Savcılık "Kürt halkına karşı bir düşmanlığımız yok" biçiminde açıklama yapıp, tepkileri azaltmaya çalışırken, öte yandan halkımızı faşist Türk sömürgeciliğine karşı mücadele veriyor diye yargılama cüretini gösteriyor. Açık ki, Federal Savcılık, bu cüreti hukuksuzluğundan ve emperyalist mantığından alıyor. Öyle ki, bütün dünya olaylarından kendisini sorumlu gösterip, hepsi hakkında Almanya'da dava açacak kadar Federal Savcılık hukuksuzluğun içerisine girmiştir.

Federal Savcılık'ın kendi yasalarıyla bile çelişircesine bir dava açması aslında Alman emperyalizminin faşist Türk cuntasıyla içerisine girdiği ilişkinin somut bir belgesidir. Bu konuda **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN** yoldaş şöyle diyor:

"Tutuklanan arkadaşlara da suç olarak resmen şu gösterilmiştir: 'Siz Ortadoğu'da ve Türkiye'de şu şu cinayetleri işlemişsiniz.' Oysa ne Ortadoğu'dan ne de Türkiye'den Alman devleti sorumludur. Türkiye'de bizi yargılayan TC'nin yasalarıdır. Ortadoğu'nun da sahibi Almanlar değildir. Ortadoğu'nun sahipleri başkalarıdır. Eğer bir suç varsa onlar bizi yargılar. Ama tam tersine, Almanlar, Türkiye'nin karşısında verdiğimiz savaşın sonuçlarının TC tarafından yargılanması dururken ve Ortadoğu'da ise alana hükmedenler dururken, kendileri kalkıp hepsinin adına yargılama küstahlığı içine girmiştir. Gerçekten tam da emperyalistlere yaraşır bir küstahlık! Hem de ağır ödettirilmesi gereken bir küstahlık. Aslında bu onu, belki de başlangıçta tahmin etmediği bir durumla karşı karşıya getirecek bir küstahlıktır.

Evet tekrarlıyoruz; bizim Alman yasaları açısından suç olarak nitelenen girişimlerimiz olabilir. Bu suçları Parti adına Partiden bazıları da işleyebilir. Parti bu konuda bazılarını cezalandırabilir de. Çünkü haindir, Türk ajanıdır; hatta mücadelemize kasteden birisidir. Direkt ya da dolaylı olarak mücadelemize kasteden birisidir. Böyleleri Partimizin yasalarınca cezalandırılır. Bu yasalarımız başkalarının yasalarıyla çelişirse onlar da bizi kendi yasalarına göre yargılar. Ama genelde yürüttüğümüz devrimi yargılamanın, Alman yasaları çerçevesinde olmaması gerekiyor. İşte, burada yargılamanın tamamen yasal olmaktan çıkıp yasadışı, siyasi, faşist, gerici bir yargılamaya dönüştüğü çok açıkça karşımızdadır.

Kaldı ki, bu yargılama Alman devletinin uzun bir süredir Türk faşizmiyle girdiği kirli ve karanlık ilişkilerinin dışa vurmuş, açığa çıkmış son bir halkasıdır."

PKK Davası tutukluları avukatları da 19 Nisan 1989'da Karlsruhe'de yaptıkları basın toplantısında aynı konulara dikkat çekerek, Alman Savcılığının işlediği kanunsuzluğu gözler önüne serdiler. Hukuksal olarak hiçbir dayanağı olmayan davanın açılmasını "PKK'ye ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı Türk askeri rejimini destekleme eylemi" olarak değerlendirdiler. Avukatlar, Almanya'nın Ortadoğu ve Kürdistan'da işlendiğini iddia ettiği suçlar dolayısıyla dava açmasını, Uluslararası Savaş ve Hukuk Kuralları'nın inkarı olarak değerlendirdiler.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Federal Savcılık'ın Alman Hükümeti ve TC'nin işbirliği doğrultusunda açtığı dava tamamen hukuksal gerçeklerle çelişmektedir. Federal Savcı'nın hayal gücüne ve hukuk kurallarını gözardı eden yaklaşımına dayanan iddianame, geçen yıl sonbaharında hazır olmasına rağmen, henüz dava açılmış değil. Düsseldorf Eyalet Yüksek Mahkemesi, 129a maddesine ve soruşturmanın henüz tamamlanmadığı iddiasına dayanarak mahkemenin açılışını geciktirmekte ve Kürt yurtseverlerini 1 yılı aşkın bir süredir tutuklu tutmaktadır. Federal Savcılık, kendi Anayasasıyla bile çelişen bu tutumunu 129a gibi anti-demokratik bir maddeye dayanarak, istediği gibi yürütmektedir.

Alman Hükümeti, tutuklular üzerindeki her türlü insanlık dışı uygulamasını Kürdistanlı emekçiler üzerinde de yürütmektedir. Kürdistanlı emekçiler üzerinde kurduğu baskıyla, bu insanlarımızı ulusal kurtuluş mücadelemize ve öncü gücü PKK'ye desteklerini kesmeye zorlamaktadır. Birçoğunun evleri basmakta, gazetemiz ve diğer yayınlarımızın okunmasını yasaklayacak kadar pervasızlaşmaktadır.

Bütün bu girişimlerden de çok açık bir şekilde görüldüğü gibi, FAC Hükümeti ve Federal Savcılık'ın PKK'ye ve önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı açtıkları saldırı kampanyasının temelinde TC'yle var olan sıkı işbirliği yatmaktadır. FAC, günümüzde de kanlı faşist Türk rejimini korumak için, PKK'ye karşı, tarihe ikinci bir Dimitrof davası olarak geçecek bir davayı açtı. Hitler nasıl Dimitrof'u yargılayamamış, kazanan sosyalizm ve demokrasi olmuşsa, bugün de FAC ve TC'nin işbirliğiyle yürütülen bu davada PKK şahsında kazanan sosyalizm ve demokrasi güçleri olacaktır.

PKK Davası, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve insanlığın savunulmasıdır.

FAC'ın anti-demokratik bir temelde ve hukuk kurallarını geçersiz sayarak açtığı davanın niteliğini ortaya koyduk. Dava, tümüyle Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini PKK şahsında, mahkum etmek istiyor. Dolayısıyla, sosyalizm ve demokrasi güçlerine karşı yeni bir saldırının sonuca götürülmesi hedefleniyor. PKK'nin şahsında, Kürt halkının geleceği, demokrasi ve sosyalizm güçleri yargılanmak isteniyor.

Davanın bu niteliği, PKK savunmasının tarihsel değerdeki önemini de gözler önüne seriyor. Yargılanmak istenen değerlere sahip çıkarak, yargılayanları yargılamak... İşte PKK Davasının tarihsel anlamı budur.

Faşist Türk sömürgecileri de Diyarbakır mahkemelerinde PKK'yi ve temsil ettiği ulusal kurtuluş mücadelesini yargılamak için, insanlığın tanık olduğu en alçakça metodlara başvurdular. Sömürgeci kürsüler, faşist Türk sömürgeciliğinin bütün tarihsel suçlarıyla birlikte yargılandığı ve mahkum edildiği alanlara çevrildi. Yargılamak isteyenler, bir daha mahkumiyetinden kurtulamayacakları bir şekilde yargılandılar.

Şimdi de Alman emperyalizmi, bu gerçeklerden ders almamışcasına faşist Türk sömürgecilerinin ardından, PKK Davası açan ikinci devlet olarak ortaya çıktı. FAC'ın faşist Türk sömürgecilerinin iddianamesini temel alarak açtığı bu dava, PKK'yi, temsilini yaptığı ulusal kurtuluş mücadelesini, sosyalizm ve demokrasi değerlerini yargılamak ve mahkum etmek istiyor.

Nasıl ki, faşist Türk devleti Şahin-Yıldırım ihanet çetesine dayanarak, bunlarla elele PKK'yi yargılama kalkışmışsa, FAC da kendisine, benzer bir ihanet guruhu oluşturarak, bu ihanetçilere hazırlattığı ifadelerle PKK'yi yargılamaya kalkışıyor. Gerek iddianamenin içeriği ve gerekse de izlediği yöntem bakımından TC'yi izleyen FAC, faşist Türk sömürgecilerinin başaramadığını da başarmak istiyor.

Bu bakımdan PKK Davası, Alman Hükümeti'nin sadece hukuksal açıdan mahkum edilmesiyle sınırlı değildir. PKK Davası şahsında mahkum edilmek istenen, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve insanlığın savunulmasıdır. FAC, bütün bu değerleri, tıpkı faşist Türk devleti gibi, tıpkı Hitler'in Dimitrof'u yargılaması gibi yargılamak ve mahkum etmek istiyor.

PKK, FAC'ın heves ettiği bu zevki ona tattırmayacaktır. Bağımsızlığın, demokrasinin, sosyalizmin ve insanlığın ne olduğunu, bu değerlerin gerçek sahiplerinin kimler olduğunu çok açık bir şekilde gözler önüne serecek ve bu değerlere sahip çıkacaktır. PKK kendisini yargılamak isteyen FAC'ın gerçek yüzünü tüm yönleriyle açığa çıkaracaktır. TC ile işbirliğinin hangi temellerde geliştirildiğini ve bunun bugün halkımıza karşı yönelen nasıl bir karşı devrimci ittifak olduğunu tüm açıklığıyla ortaya koyacaktır. PKK Davası mensuplarının FAC emperyalizmini yargılama gücünde olduğunu ve yargılamak isteyenlerin yargılanacağını belirten **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN** yoldaş, PKK'yi yargılamak maksadıyla açılan dava ve olası gelişmeler hakkında şunları belirtiyor:

"Görülüyor ki, eğer bu yargılamaları güçlü bir biçimde başarırsak, yalnız Alman emperyalistlerinin haksız bir girişimlerini değil, bütün emperyalizmin tarihi dayanaklarını, Türk faşizminin, Türk gericiliğinin, Türk barbarlığının oluşumundaki bütün rolünü, bunda

Devamı 23. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

EMPERYALİZMİN VE İŞBİRLİKÇİLERİNİN GELİŞTİRMEK İSTEDİKLERİ ULUSAL-KÜLTÜREL ÖZERKLİK ÜZERİNE

İlkel, feodal-komprador milliyetçiliğin yeni misyonlar yükletilerek günümüz Kürdistan'ında ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yaşatılmak istendiği görülmektedir. Kürdistan'da gelişen devrim olasılığı karşısında emperyalizm elde tuttuğu eski-yeni işbirlikçilerini ayakta tutmaya ve onlara yeniden kan vererek varlıklarını sürdürmeye çalışmaktadır. Böylece bir de bu yöntemle devrimci alternatifi zayıf kılma çabaları içinde bulunmaktadır.

Özellikle mücadelemizin tarihinde bir dönemeç olan 1988'le birlikte, özelde ABD'nin genelde emperyalizmin geliştirmek istediği bir yaklaşım sözkonusuydu. Veya daha önce gizlice yürütülen ama bu tarihten itibaren açıkça gündemleştirilerek hayata geçirilmek istenen ve "Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır" biçiminde formüle edilen bir taktik sözkonusuydu. Açıkça, "Kürt meselesine karşı değiliz ama, PKK'ye karşıyız" denilerek bazı Kürt ögelerin Washington'a davet edilmeleri sözkonusu olmuştu. Bu ögelerin emperyalizmle işbirlikçiliğe tamamen sarıldıkları ve hatta coşkuyla bunu kendileri açısından bir "yükselme", bir "onurlanma" olarak gördükleri ortaya çıkmıştı. Özünde böyle bir işbirlikçiliğe giderken, belli bir ağırlığa dayanarak, Kürdistan'daki gelişmelerin sahibi sıfatıyla bunu pazarlama amacıyla yola çıkmak istedikleri anlaşılmaktaydı. Hatta, alttan alta, bazı gazetecilerle —özünde belki de ABD'nin istihbarat güçlerinin mensubu idi bunlar— görüşüp görüşmeyeceğimizi anlamaya çalışıyorlardı. Biz ise, bu aşamada ve de o görüşlerin muhafazası, yani ABD'nin malum görüşleri sözkonusu oldukça, bu tip gazeteci ve benzeri adlar altında görüşmelerin uygun olmadığını münasip bir dille kendilerine anlatmıştık. Yine malum Kürt ögenin, Alman emperyalizmi açısından da "arabulucu olabilir miyiz" havası içinde birtakım tutumlar içinde bulunmasını da aynı biçimde "seviyesiz yaklaşımlar" olarak değerlendirdik.

Daha bir yıl öncesinde bu tip yöntemlerle emperyalizmle böyle en üst düzeyde görüşmeleri geliştirerek sadece ve sadece devrimden uzaklaşılabileceğini, günün görevinin bu tip görüşmeler olmadığını, gündeme bile getirilmemesi gereken konular üzerinde oyalanmanın doğru olmayacağını ortaya koyduk. Bilakis, temel görevimizin Kürdistan'da devrimi, özellikle de devrimin silahlı mücadele sorunlarını tartışmak, bu konuda bir siyasal ve askeri cephe geliştirmek olduğunu kendilerine dayattık. Ki, bu daha Güney Kürdistan'daki silahlı mücadelenin ve halkın ülkeden kopuşunun sözkonusu olmadığı Nisan-Mayıs aylarına denk geliyordu. Bu, onların emperyalizmle işbirlikçilik görüşmeleri çabalarına bizim dayattığımız devrimci bir yaklaşımdı. Hiç ses çıkartmama taktiğini izleyerek, diplomatik manevralarında devrimi bir koz olarak kullanmak istediklerini görüyorduk. Ama buna rağmen yine de devrimci çıkışın bir şans olarak önlerine konulmasının yararı tarafımızdan bilinmekteydi.

1980'lerden beri bu tip ilişkilere biz hep devrimci platformları dayattık. 1980'lerin başlarından Güney Kürdistanlı güçlerin hemen hepsine —hem de bazı ilkelere bağlayarak, belge haline getirerek— bu tip yaklaşımları somutlaştırıp dayatmıştık. Geçen yıl da aynı şekilde bu ilkeli yaklaşımımızı, bildirgelere yansıtarak —ki, bunlar son derece net belgelerdir ve devrimin çıkarlarını ifade ediyorlardı— bu çerçevede ilişki geliştirebileceğimizi, her türlü dayanışma içinde bulunacağımızı ortaya koymuştuk. Ama onların daha bu tip belgelerin mürekkepleri bile kurumadan soluğu Washington'da aldıkları ve emperyalizmin kendilerine gösterdiği yakınlığı canıgönülden minnet bildikleri ortaya çıktı.

Bunların Kürdistan'da olası devrimci gelişmeleri daha şimdiden pazarlık konusu yapmak istedikleri açığa çıkınca, tabii bizim bunlara fazla itibar etmeyeceğimiz açıktı. Bunların bilinen özelliklerinin bir kez daha pratikte gösterildiğini anlamamız zor olmamıştı ve bildiğimiz gibi, bunların teşhirini daha derinliğine yapmaya çalışıyorduk.

"...ABD'nin de onayıyla eski-yeni ne kadar işbirlikçi kişi, grup varsa hepsinin "konferans" adı altında bazı toplantılarda birleştirilmesi çabaları ve bunun da bu sefer Fransa-Paris üzerinden geliştirilme hazırlıkları sözkonusu oldu. Tarihte Sevr Antlaşması öncesindeki bazı işbirlikçi feodal- komprador temsilcilerin Kürt haklarını sözümona Paris Konferansı'nda dile getirmesine benzer yaklaşımın günümüzde tekrar canlandığını görmekteyiz. Adı da "Kürtlere ulusal özerklik planı"nı uluslararası platformlara taşırma, giderek bunu Birleşmiş Milletler'e götürme ve sözümona kağıt üzerinde bazı haklar kazandırma çabaları olmaktadır..."

Bildiğimiz gibi, emperyalizmin de Partiye yönelik çabaları giderek yoğunlaşmıştı. Bu çabalar bir yandan baskı-tutuklama biçiminde geliştirilirken, diğer yandan da bir Kürt işbirlikçiler cephesi oluşturuldu. Alelacele "Tevger" oluşumunun ilanı ile birlikte diğer Güneyli Kürt işbirlikçilerin artan ilişkileri ve günümüze doğru geldiğimizde ABD'nin de onayıyla eski-yeni ne kadar işbirlikçi kişi, grup varsa hepsinin "konferans" adı altında bazı toplantılarda birleştirilmesi çabaları ve bunun da bu sefer Fransa-Paris üzerinden geliştirilme hazırlıkları sözkonusu oldu. Tarihte Sevr Antlaşması öncesindeki bazı işbirlikçi feodal-komprador temsilcilerin Kürt haklarını sözümona Paris Konferansı'nda dile getirmesine benzer yaklaşımın günümüzde tekrar canlandığını görmekteyiz. Adı da "Kürtlere ulusal özerklik planı"nı uluslararası platformlara taşırma, giderek bunu Birleşmiş Milletler'e götürme ve sözümona kağıt üzerinde bazı haklar kazandırma çabaları olmaktadır.

Bu yaklaşım ABD'nin kendileri açısından planladığı Kürt sorununa yaklaşımına denk gelmektedir. "Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır" formülünün hayata geçirilmesine çalışılmaktadır. Ve sadece bu da değil; NATO'nun şimdiki sekreterinin ağzından, "Kürtlere, kültürel özerkliğe evet; PKK'nin uyguladığı şiddete hayır" demecinde de yansıtılan görüşlerin hayata geçirilmeye çalışıldığını göstermektedir. Bunun o malum Kürt Enstitüleri, "Kürt kültürünü yaşatma" ve sözümona bunu Türkiye, İran ve Irak'a kabul ettirme programının hayata geçirilmesinde bir adım olduğu ve gerçekleştirilmeye çalışıldığı görülmektedir. Bu, sosyal-demokratların çok daha önceleri Kürt meselesine ilişkin geliştirdikleri, Sosyalist Enternasyonal'in de bir karar haline getirdiği yaklaşımlarının pratiği aktarılmasının bir adımı olarak değerlendirilebilir aynı zamanda. Sosyal-şoven solun ve onun temsilciliğini yürüten klasik komünist partilerinin de buna uygun bir yaklaşım içinde olduğu bilinmektedir. Muhtemelen, eskiden beri geliştirmek istedikleri kültür özerkliği kendilerince de onaylanacaktır.

Kısacası, emperyalizmin belli başlı odaklarının, ilkel milliyetçilerin —ki bunların sınıf temeli feodal-kompradorluktur—, her türden sosyal-şoven güçlerin ve küçük-burjuva reformizmine öykünen grupların hepsinin böyle bir ulusal-kültürel özerklik çerçevesini benimsedikleri açığa çıkmaktadır. Şimdi bu plan biraz daha genişletilerek, emperyalist çevrelerin sunduğu olanaklar çerçevesinde biraz daha resmi hüviyete büründürülerek ve bir ileri adım daha attırılarak son tahlilde dikkatlerin devrimci gelişmelerden uzaklaştırılması; bir oyalama hareketi olarak devrime sözümona seçenek olarak sunulması ve böylece devrimci gelişmenin geriletilmesi amaçlanmaktadır. Bu duruma, PKK'yi direkt ilgilendiren yönden baktığımızda çok açık bağlantılar sözkonusudur. PKK, Kürdistan'da devrim seçeneğini yükseltmektedir. Ve PKK devrim seçeneği, önemli güç kazandığı gibi, Kürdistan halkının desteğini de kazanmıştır. Düşmanın dayattığı özel savaşın geriletilmesinden ve bütün Kürdistan çapında feodal-komprador milliyetçiliğin —o savaş ağalarının da— tasfiye edilmesinden sonra bütün ilgi noktasının bariz bir şekilde PKK taktiğine yönelmesi son birkaç yıl içinde sözkonusu olmuştur.

"...'PKK'nin teröristliğini' Avrupa'da ilan etme çabaları, sadece geçen yıl değil, silahlı mücadelemizin gelişim kazanabileceği ortaya çıktıktan sonra oldukça yoğunlaşmıştı. Silahlı mücadeleye yönelik başlangıçtaki eleştirilerinin giderek onu tamamen terörist olarak mahkum etme düzeyine vardırılması bugün çok canlı ve somut bir konu olarak bütün Avrupalı devletlerin gündemindedir. Son Almanya-PKK Davası da bunun çok açık ve somut bir ifadesidir. Öyle anlaşılıyor ki, devrimci mücadele gelişim kazandıkça bu temeldeki çabalar da ağırlık kazanacaktır..."

1988-89'da bunun daha kesin ve net bir biçimde ortaya çıkmasıyla birlikte, Kürdistan meselesinin tamamen bir devrim meselesine dönüştürüldüğü, hem de PKK önderliğinde ulusal kurtuluşçu, radikal, sosyalist bir önderlikle çözüme götürüldüğü kesinleştirilmiş; bundan duyulan korkuyla emperyalizm ve uşaklarının dayattıkları her türlü baskı ve provokasyonlar boşa çıkarılmıştır. Bunun iyice anlaşılmasıyla birlikte, ABD emperyalizminin talimatlarıyla ve Avrupalı müttefiklerinin harekete geçmesiyle gittikçe yoğunlaştırılmak ve olgunlaştırılmak istenilen bir anti-PKK'ci yaklaşımın sözkonusu olduğu çok açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Geliştirilmek istenilen Enstitü, konferans ve benzeri oluşum veya yaklaşımlar devrimin gelişmesinden duyulan korkunun ürünüdür. Bunu birçok kanıtlarıyla göstermek mümkündür.

"PKK'nin teröristliğini" Avrupa'da ilan etme çabaları, sadece geçen yıl değil, silahlı mücadelemizin gelişim kazanabileceği ortaya çıktıktan sonra oldukça yoğunlaşmıştı. Silahlı mücadeleye yönelik başlangıçtaki eleştirilerinin giderek onu tamamen terörist olarak mahkum etme düzeyine vardırılması bugün çok canlı ve somut bir konu olarak bütün Avrupalı devletlerin gündemindedir. Son Almanya-PKK Davası da bunun çok açık ve somut bir ifadesidir. Öyle anlaşılıyor ki, devrimci mücadele gelişim kazandıkça bu temeldeki çabalar da ağırlık kazanacaktır. Bu, birçok devrimci mücadelede örneğine rastladığımız türden bir gelişmedir. Biz tarihten birçok örneği burada sunma gereği duymuyoruz. Bizdeki feodal-komprador, ilkel milliyetçiliğin içine girdiği konumun çok ilerisinde bazı reformlarla birçok hareketin vücut bulduğuna tarihte rastlanılmıştır. Ulusal soruna Rusya'da getirilmek istenilen kültürel özerklik yaklaşımından tutalım, günümüzde Filistin devriminde son tahlilde özerklikten öteye gitmeyen yaklaşımlara kadar, emperyalizmin onayından geçen planlarla devrimin tasfiye edilmek istendiği bilinmektedir. Daha yakın bir örnek olması açısından bazı yeni dönem emperyalist planların anlaşılmasına iyi örnek teşkil edeceği için, Filistin devriminin pratiğini bu yönden iyi incelemekte büyük yarar vardır.

Filistin devrimi Kürdistan'daki gelişmelerden daha radikal temelde 1960'lardan itibaren başladı. Kürdistan'da, özellikle Güney Kürdistan'da 1960'lı yıllarda bir ayaklanma ve mücadelenin gelişmesi sözkonusuydu, ancak Kürdistan'daki bu hareketin sınıf temeli feodal-kompradorluktu. Küçük-burjuva ögelerin varlığı ve reformizmi çok daha sınırlıydı. Filistin devriminde ise, ilkel feodal-komprador yaklaşım daha 1920'lerde ortaya çıkmış ve fazla sonuç vermediği gibi Filistin'in önemli oranda siyonizmin eline geçmesini de önleyememişti.

Kürdistan'da Kürt Teali Cemiyetleri, geliştirilmek istenilen isyana bile belli bir örgütlülük kazandıramadılar. Feodal kompradorluğun bu cılız temsilcileri, gelişen Türk milliyetçiliğine karşı en ufacık bir mevzi bile kazanamadılar. Hatta örgütsel varlıklarını bile koruma ve geliştirmede en ufacık bir gelişmenin sahibi olamadılar. Kendiliğinden gelişen bazı isyanlara önderlik etmek bir yana, onlara yetişmeleri dahi sözkonusu olmadı. Güney Kürdistan'daki feodal-komprador milliyetçilik biraz da bildiğimiz elverişli iç ve dış çerçeveyi fırsat bilerek kendini palazlandırmaya çalıştı. II. Dünya Savaşından sonra KDP pratiğiyle kendini örgütlendirmek ve 1958 Temmuz Devriminde bir ayaklanmaya yönelmek istedi. Ayaklanma gelişti; ama bilinen sınıf yapısı gereği halkın hayati ulusal kurtuluşçu isyanında bunlar tamamen emperyalizme ve Şahlığa dayanarak isyanı tasfiye etmeye giriştiler. Giderek halkın kutsal direnişi, isyanı saptırıldı ve dışa bağlandı; çözümsüzlüğe giderek, 1975'de bilinen duruma getirilip tasfiyeye götürüldü.

"...Bugün buna, 'İşte Filistin devleti ilan edildi, dünyanın yarısı tanıdı', 'Devlet başkanı bile seçildi' denilse de, dünyada eşi görülmeyen ilginç bir ucube devlet oluyor! Bu mini devlet ya olur ya olmaz, ama son tahlilde olsa bile, bu devlet tamamen bir yandan gerici monarşistlerin, diğer yandan siyonist İsrail'in gölgesi altında olacaktır. Kaldı ki, devletin kurucuları, 'Biz gerekirse İsrail, Ürdün ve Mısır'la federasyon da kurarız' demektedirler. Yani tamamen emperyalizmin çıkarlarına uygun bölgesel eyalet olacak..."

Burjuva milliyetçi yanı ağır basan Filistin devrimi içerisinde küçük-burjuva radikalizmi kendini yeni bir örgütlenmeyle ve mücadele yöntemiyle sahneye koydu. '65'lerde geliştirilen silahlı mücadeleyle Filistin direnişinin yeni bir aşamayı temsil ettiği ve buna birçok marksist ögenin de katıldığı bilinmektedir. '70'lere geldiğimizde önemli sayıda marksist grup, yine küçük-burjuva radikal gruplar FKÖ'yü oluşturdular. Bunlar siyonizmi ve Arap gericiliğini oldukça zorlayan eylemler de geliştirdiler. '70-80 arasında gerçekten Filistin direnişinde bir yükselme sözkonusuydu. Bu direnişin içinden, '70'lerin ortalarından itibaren burjuva milliyetçiliğinin —FKÖ'de, El Fetih örneğinde görüldüğü gibi— hareketin önderliğine baştan beri damgasını vurduğu, pratik içinde de bir yandan Arap gericiliğiyle diğer yandan da emperyalizmle ilişkilere yöneldiği ve giderek solun aleyhine, solun tasfiyesi temelinde Filistin sorununun çözümüne aday olmaya çalıştığı görülmüştür. '80'lere doğru geldiğimizde umutların tamamen emperyalizme bağlanarak çözüm arandığı açığa çıkıyordu. Bildiğimiz radikal sol gruplar ise devrime öncülük konusunda baştan beri iddia sahibi değildiler. Bugün bile böyle bir iddialı konumda değildirler. Sürekli bir kuyrukçu durumu yaşıyorlardı. '82 İsrail saldırısında, bu kuyrukçu politikalarla birlikte sağcı önderliğin nasıl bir kaçış ve tasfiyeci eğilim içinde olduğu olanca açıklığıyla ortaya çıktı. Lübnan pratiğinde gerçekten onbinlerce gerilla, daha çoğu doğru-dürüst elindeki mermileri bile sıkmadan kaçış içine girdi. Bu kaçışta sağcı önderlik başı çekiyordu. Burada diğerlerinin de cılız çabaları fazla sonuç vermedi ve o günden beri de sağcı önderliğin önemli oranda ABD'nin ve dolaylı olarak siyonizmin geliştirdiği planlara umut bağladığı, daha önce Mısır'ın İsrail'le geliştirdiği "Camp David" anlaşmaları

çerçevesinde Filistin meselesini çözmeye çabaladığı görülmektedir. Bu temelde Mısır'a yapılan ziyaretler, ardından diğer Arap gericileriyle sıkılaştırılan ilişkiler gittikçe çözüm olarak bir özerklik planının —ki bu "Camp David"in bir parçasıdır— geliştirildiğini ortaya çıkardı. Bu, Filistin devrimini gittikçe silahlı mücadeleden uzaklaştırma, solun tasfiyesini geliştirme ve bu konuda her türlü yöntemi kullanmadır. Emperyalizmin daha önce önlerine koyduğu, "solu tasfiye edin, çözüm gelişir" biçimindeki yaklaşıma uygun yönelimler içine girmesi, bölgede emperyalizmin güçlendirilmesi yolunda Mısır-İsrail uzlaşması çerçevesinin içine diğer Arap devletlerini de çekerek Ortadoğu barışını gerçekleştirme tarzındaki yaklaşımın önemli bir ögesi olarak Filistin devriminin soğutulması ve dengenin tamamen emperyalizmin lehine dönüştürülmesi çabası sözkonusudur. Bu plan, adına ne denilirse denilsin, son tahlilde Filistine özerklik planından başka bir şey değildir. Ve bu, "Camp David" de belirlenen ilkedir; bunun adım adım hayata geçirilmesidir.

Bugün buna, "İşte Filistin devleti ilan edildi, dünyanın yarısı tanıdı", "Devlet Başkanı bile seçildi" denilse de, dünyada eşi görülmeyen ilginç bir ucube devlet oluyor! Bu mini devlet ya olur ya olmaz, ama son tahlilde olsa bile, bu devlet tamamen bir yandan gerici monarşistlerin, diğer yandan siyonist İsrail'in gölgesi altında olacaktır. Kaldı ki, devletin kurucuları, "Biz gerekirse İsrail, Ürdün ve Mısır'la federasyon da kurarız" demektedirler. Yani tamamen emperyalizmin çıkarlarına uygun bölgesel eyalet olacak ki, bunun da bağımsız Filistin devletiyle, bunun temelinde yatan Filistin direnişiyle, ve onun çıkarlarını temsil etmeyle alakası yoktur; bilakis onun karşısındadır.

"...Kürdistan'da geliştirilmekte olanları daha iyi anlayabilecek durumdayız. Kürdistan için geliştirilmek istenilen ulusal-kültürel özerklik Filistin için geliştirilmek istenilen çözümden çok daha geri ve çok daha tasfiyeci niteliktedir. Filistin'de şimdi bir halk ayaklanması vardır. Ondan da öteye irili-ufaklı birçok Arap devleti şu veya bu düzeyde bir bütün olarak Filistinlilerin arkasındadır..."

Bu, emperyalizmin seçeneğidir. Ve emperyalizmin işbirlikçileri de bu seçeneği Filistin devriminin sağcı önderliklerine önemli oranda kabul ettirmede ileri gitmiş durumdadırlar. Bu, günümüzde bir yandan siyonist temsilcilerin yoğun uluslararası politik faaliyetleriyle, diğer yandan başını Mısır ve Ürdün'ün çektiği Arap gericilerinin Filistin sağcı önderliğiyle geliştirmek istedikleri, "son şansımızdır, elden giderse çok kötü olur, onun için mutlaka sonuca gitmeliyiz" dayatması temelindeki bir çözümdür. Bu çözüm; radikal milliyetçilikten ve sosyalizmden daha da uzaklaşmak, emperyalizmin işbirlikçiliğine Filistin halkını da alet etmek ve Filistin devrimini bu temelde tasfiye etmektir. Uluslararası tartışmalarda son derece etkili olabilen, kendini duyurabilen bir gelişme olduğundan üzerinde durmaya çalıştık.

Filistin'dekine benzer ancak daha silik bir gelişim Kürdistan'da ortaya çıkmaktadır. Bu açıdan Filistin örneği daha iyi ışık tutar. Çünkü uluslararası alanda Filistin meselesi çok boyutlu tartışılmakta, en ince taktik ayrıntılarına kadar gelişmeler görülebilmektedir. Bunun böyle olmasında önemli Arap etkinliği, Arapların özellikle petrol sahibi gerici monarşist ülkeleri etkili olabilmektedirler.

Dolayısıyla gelişmeler bu kadar açıktır. Bu gelişmelere baktığımızda, Kürdistan'da geliştirilmekte olanları daha iyi anlayabilecek durumdayız. Kürdistan için geliştirilmek istenilen ulusal-kültürel özerklik Filistin için geliştirilmek istenilen çözümden çok daha geri ve çok daha tasfiyeci niteliktedir. Filistin'de şimdi bir halk ayaklanması vardır. Ondan da öteye irili-ufaklı birçok Arap devleti şu veya bu düzeyde bir bütün olarak Filistinlilerin arkasındadır. Uluslararası sahada çok sayıda dostları vardır. Çok önemli bir diplomatik ve siyasal etkinlikleri sözkonusudur; bunlara bağlı muazzam bir mali güçleri vardır ve bu da sınırlı bir gelişme değildir. Dolayısıyla, Kürdistanlı birtakım güçlerin son tahlilde bir tasfiyeye götürebilecek olan emperyalizmin planına yatması, başından itibaren ölü olan bir seçeneğin Kürdistan'a uyarlanmasında aracı olmalarından başka bir anlama gelmeyecektir.

Kürdistan'da geliştirilmek istenen kültürel özerklik arkasında kim var? Öncelikle biliniyor ki, feodal-kompradorluğun daha eskiden dayandığı belli bir isyan vardı. Bu isyan bugün sadece sona erdirilmekle kalmamıştır; isyanın dayandığı kırsal alan nüfusu da tamamen topraktan kopartılarak mülteciler durumuna düşürülmüştür. Silahlı ayaklanmanın en ufacık bir nüvesi bile mevcut değildir. İran egemenliğindeki Kürdistan'da da aynen böyledir. Doğu Kürdistan'da da isyanın en ufacık ocağı tüttürülmemektedir. Yine Türk egemenliği altındaki Kürdistan'da da bunların isyanla, direnişle en ufacık bir ilişkileri yoktur. Kısacası, bunların genel Kürdistan zemininde halkın herhangi bir gücüne, özellikle de direnmesine dayanmaları, onunla bağlantıları sözkonusu değildir. İşte en önemli nokta budur; bunların Kürdistan halkının varlığıyla, halkın direnişiyle, halkın devrimci hareketiyle en ufak bir ilişkisinin olmamasıdır.

Uluslararası çerçevede bunların arkasında herhangi bir güçlü devlet de yoktur. ABD emperyalizminin istihbarat çevrelerinin, Ortadoğu uzmanlarının bir önerileri sözkonusudur. Kurulan Kürt enstitülerinin başında görevli olanlar, enstitünün kurulduğu ülkenin kesinlikle beynini iyice yıkayıp uşaklaştırdığı en uşak cinsten türedilerdir. Bunların, bırakalım ülkesi ve halkıyla ilişkilerini, insanlıkla bile ilişkileri yoktur. Bu tipler ucube varlıklardır. Halkın arasına girme, mülteciler arasında bir toplantıyı geliştirme —örneğin, Avrupa Kürt yığınları arasında—, bir halk toplantısını bile gerçekleştirme durumunda değildirler. Bunlar yedi kapı arkasında ne olduğu belirsiz ajan tipler olarak hazırlanmış; 15-20 yıldır tümüyle ajanlaştırılarak kuklalar haline getirilmiş ögelerdir. ABD'nin desteğinin, gerçekten Dışişleri Bakanlığının raporunda da belirtildiği gibi, "PKK terörizmine karşı" almış olduğu bir tedbir olduğu çok açıktır.

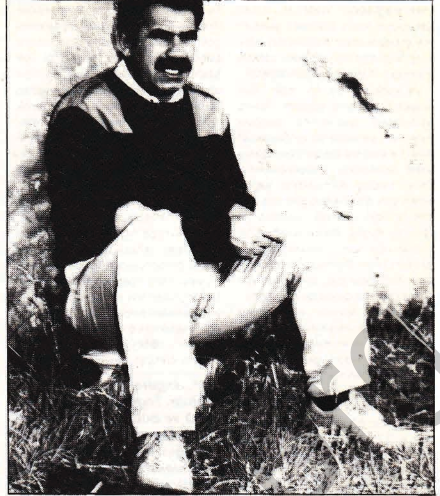
"Kürtler vardır" diyerek, çoğu CIA ajanını ve CIA ajanlarının ilişkide bulunduğu irili-ufaklı bazı kişileri biraraya getirdiler. Bugün bunları biraraya getiren CIA'dır. Kissinger zamanında bile CIA'nın Güney Kürdistan'a gidip Barzani'yi nasıl ABD'ye çektiğini biliyoruz. Ayaklanmanın daha varolduğu koşullarda bile. Barzani'nin temsil ettiği çizginin büyük cenazesi geri geldi. Şimdi Talabani ve diğerleri de bu yolun yolcusu olarak ABD'ye gittiler. Peki bunlar CIA uzmanları eliyle hangi garantileri almışlar? Bazı otellerde bunları ağırlıyorlar. Biraz kişisel yaşantılarına olanak sunuyorlar; çocuklarını, hanedanlarını eğitmede bazı olanaklar sunuyorlar. Ve bazı mülteci gruplara, insani gıda yardımı adı altında dilencilere verilen kabilinden yardımda bulunuyorlar. Bu, herhangi bir siyasi destek filan değildir, hatta insan haklarına bir destek de değildir. Bu ajanlaştırma çabalarında, zor durumda olan bazı ögeleri kullanma taktiğidir.

"...Almanların desteği nedir? Bu konuda Almanlar biraz da sinsice ve alttan alta ABD platformuna yardımcı olmaya çalışmaktadırlar. Bu sahte çözüm için özellikle ta geçmişlerden beri besledikleri bir Komkar vardır. Komkar sadece bir mülteci faaliyetinin somut ifadesi değildir. '70'lerden beri Türkiye'de Ecevit sosyal-demokratçılığı, Kürdistan'da Kemal Burkay tipinde bir sosyal demokratçılık, bu temelde bir mini çözüm modeli oluşturulmak isteniyordu..."

ABD'nin bunları Washington'a çağırması, görüşmeler yapması tamamen gayri-resmi niteliktedir. "Herhangi bir resmi şahsiyetle görüştük, şu konuda kararlara vardık" diye bir demeç yoktur. Gidip görüştükleri kişilerin hepsi Yahudi Lobisine mensuptur. Yahudi Lobisinde parlamenter olanlarla görüştürüyorlar. Görüştükleri kişiler, sözümona kendilerini dinliyorlar; biraz gözyaşı dökerek, biraz da o feodal gururlarını okşayarak kendilerine bağlıyorlar.

ABD'nin desteği böyledir. ABD, çok açık-seçik yapıyor. Bunların silahlı mücadeleyle alakası kalmamıştır; fakat PKK'nin silahlı savaşımı vardır. ABD'nin kendilerine onaylattığı şudur: "PKK teröristtir, anti-PKK'ciliği esas alacaksınız!" Kesinlikle, ABD'nin onların önüne koyduğu en önemli görev bu oluyor. ABD'nin onları bu temelde Washington'a çağırdığını, biz bu görüşmeleri bizzat yapanlardan duymaktayız. "PKK ile ilişkiniz var mı, yok mu?" sorusunun en çok kendilerine sorulduğunu söylüyorlar. Bu ilişkilerin dayandığı platform şudur: "Bakın, biz sizi böyle besleriz, fakat PKK'den uzak durun, terörizmine karşı çıkın! Genelde de Kürdistan'da silahlı mücadele olmamalı. Bizimle ilişkide olabilirsiniz. İşte, azami olarak size kültürel özerklik! Bu çerçevede Türkiye'ye de baskı yaparız. Sizi İran'a, Irak'a karşı da desteklemeye çalışırız." İşte bu ABD'nin platformudur. Bunlar, "PKK tehlikeli, terörist örgüttür" diyerek, PKK'yi Kürt hareketinden tasfiye etmek, Kürt sorununu PKK'siz düşünme tezine geçerlilik kazandırmak için yürüttüğü taktik çalışmalardır.

Almanların desteği nedir? Bu konuda Almanlar biraz da sinsice ve alttan alta ABD platformuna yardımcı olmaya çalışmaktadırlar. Bu sahte çözüm için özellikle ta geçmişlerden beri besledikleri bir

Komkar vardır. Komkar sadece bir mülteci faaliyetinin somut ifadesi değildir. '70'lerden beri Türkiye'de Ecevit sosyal-demokratçılığı, Kürdistan'da Kemal Burkay tipinde bir sosyal demokratçılık, bu temelde bir mini çözüm modeli oluşturulmak isteniyordu. Türkiye'ye öngörülen demokrasi modeli Almanya'da işte böyle hazırlanıyor. Bunun için bir yandan Halkçı Federasyon (HDF), yani sosyal-demokrat halkçı dernek kuruluyor; diğer yandan Komkar kuruluyor, bunlar aralarında "modern" ilişki geliştiriyorlar. Sözümona, Almanya'da hazırlanan demokrasi modeli daha sonra Türkiye'ye taşırılacak! '70'lerden beri içinde yüzdükleri demokrasi buydu. Kısaca, Burkay tipi işbirlikçileri terbiye ediyorlardı ve görüşlerini bile belirliyor ve daha sonra da bunlara yazdırıyorlardı. Temel tezi koyduktan sonra, bunların aynısını işlemeleri zor değildir. Daha sonra başka güçleri de bu çalışmalara kattıklarını biliyoruz. TKP'yi, Sol-Birlik vd. güçleri Türkiye'nin "demokrasisini" geliştirme projesine dahil ediyorlardı. Alttan Türk militarizmini, faşizmini alabildiğine destekleme ve üstte de sözümona demokrasi projesini geliştirme faaliyeti Almanlar tarafından böyle yürütülüyordu. Bu alçakça faaliyetlere PKK'nin müdahalesi ideolojik-siyasal, örgütsel düzeyde dayatıldıkça rahatsızlıkları gelişiyordu.

Komkar'ın teşhiri ve tecriti geliştikçe; sosyal demokratların, SHP'nin, Ecevit ve ardından gelenlerin teşhiri ve tecriti yapıldıkça, bunlar kitleden koptukça; onların demokrasi modelinin işlemeyeceği, Kürt meselesine getirdikleri kültür özerkliğinin havada kalacağı anlaşıldıkça ve bunda da başrolü PKK'nin oynadığı ortaya çıktıkça, bildiğimiz gibi PKK'yi terörist ilan etme çabalarından tutalım çok çeşitli baskı ve şantaj yöntemleriyle ajanlaştırma çabalarına, korku ve terörle yıldırmaya kadar çeşitli saldırılara girişildi. PKK'yi kitlelerden koparmak ve suçlu ilan etmek için akla gelen-gelmeyen her yola başvuruldu. Uşaklarına, ajanlarına zorla yol açma faaliyetini günümüzde çok daha açık-seçik geliştiriyorlar. Polisiye yöntemlerle sağlayamadıkları başarıyı, büyük bir yargılama geliştirerek ve bunu da Alman devletinin bir kararı haline getirip, Avrupa çapında da yaygınlaştırarak elde etmek istiyorlar. Gelinen nokta budur. Yani, onların da son tahlilde geldikleri nokta

"...İsveç üzerinden de buna benzer bir çabanın olduğu malumdur. Palme olayı ardına sığınarak, PKK'nin teşhiri ve terörist ilan edilmesi için elden geleni yaptılar ve diğerlerine de her türlü mali ve siyasi desteği verdiler. Örneğin; ölü bir Rızgari artığı vardı. Gerçekten birkaç hasta tip kalmışlardı. Bunları cezaevlerinden çıkardılar. Türkiye ile birlikte bunları İsveç'e götürdüler. Kendilerine milyonlarca kron verdiklerini basın organları bile yazdı..."

kültürel özerkliktir. '70'lerden beri hazırladıkları uşak güçlerini, kuklalarını yeniden canlandırmak ve çökmüş de demeyeceğiz, tamamen ölü unsurlarına yeniden can vermek için, PKK'yi tasfiye etme veya PKK'yi oldukça zorlamaya, mümkünse kitlelerini ve de bütün faaliyetlerini engellemeye çalışıyorlar. Böylece ajanlarına yol açmak istemektedirler. Kısacası, onların da kendi güçleri oranında bu plana bir geçerlilik payı kazandırmak istedikleri son çabalarıyla daha iyi açığa çıkmaktadır.

İsveç üzerinden de buna benzer bir çabanın olduğu malumdur. Palme olayı ardına sığınarak, PKK'nin teşhiri ve terörist ilan edilmesi için elden geleni yaptılar ve diğerlerine de her türlü mali ve siyasi desteği verdiler. Örneğin; ölü bir Rızgari artığı vardı. Gerçekten birkaç hasta tip kalmışlardı. Bunları cezaevlerinden çıkardılar. Türkiye ile birlikte bunları İsveç'e götürdüler. Kendilerine milyonlarca kron verdiklerini basın organları bile yazdı. Bunlara dernek kurdurdular, dergi çıkarttırdılar, ajan faaliyet yürüttürdüler ve her tarafa bunları sözcü diye yansıtarak Af Örgütü demeçlerini bunların ağzıyla çıkarttırdılar. Yani emperyalizmin birçok etkinliklerinde bunların borusunu öttürmeye çalıştığını gördük. Daha önce de ajanlaştırdıkları ögeleri vardı; midelerinden beyinlerine kadar kendilerine bağlamışlardı. Bunların biraz PKK teröründen korkuları vardı; bu korkularını da gidermek için İsveç sahasında PKK'yi sözümona kıs-

kıvrak bağladılar. Kaldı ki, o sahada bizim fazla ilişkimiz yoktur. Ama mühim olan, hazırlıkları sürdürüp kuklalarına oynama sahası yaratmaktı. Aslında bunlar ödlektirler ve korkunç bir biçimde "bizi koruyun" telaşına girdiler. İsveç özgülündeki planın bir parçası böyle iken; genelde de emperyalist planın bir parçası olarak o bildiğimiz Palme komplosu geliştiriliyordu. PKK'yi bugün Almanların yaptığından çok daha önce terörist ilan ettirmek için savcılık üç-dört yıl peşimize düştü, belge aradı, çok zorlandı. En son başaramadı ve planı ters tepti. Bu nedenle bundan sonra Almanlar devreye girdi. Almanlar daha önce de devreye girebilirdi; ama mühim olan İsveç sosyal demokrasisinin de bu işe koşturulmak istenmesiydi. Bunun öyle kendiliğinden gelişmediğini, ta '70'lerden beri hazırlanan emperyalizmin Kürt senaryosuna uygun bir yaklaşım olduğunu ve günümüzde bir de bu kanaldan "Kürt kültürel özerkliğine" kan verilmek istendiğini iyi görmekteyiz.

İngiltere'nin de payı olabilir. İngiliz istihbaratının ABD ve bütün Avrupa'da bu yaklaşımın mucidi olarak rol aldığını belirtmek gerekir. Kürt meselesinin emperyalist çözümünün esas yaratıcısı ve politika belirleyicisinin özellikle İngiliz emperyalizminin istihbaratı olduğunu vurgulamakta yarar vardır. Kaldı ki Kürt işbirlikçilerinin en irileri de İngiltere'de ikamet ettirilir. Burada bunlar eğitilirler; politika belirleyenleri, bu işte ana kadroyu oluşturanları öncelikle burada hazırlanırlar. Yine Kürt meselesi üzerinde tarihi olarak da İngilizler ve İngiliz ajanları etkilidir. İngiliz emperyalizminin 19. yüzyılda bile Ortadoğu'da faaliyeti çok güçlüdür ve çıkarları çok belirgindir. Dolayısıyla Amerika'ya ve Avrupa'ya tutum aldırmada İngiliz yaklaşımı temel rol oynar. Onlar daha çok politika belirler, ama uygulamayı çok değişik güçlere bırakırlar.

Fransa'nın "Kürtlere kültürel özerklik" temelindeki toplantılara evsahipliği etmesi ne anlama gelir? Sözümona, burjuva devriminin 200. yıldönümünü yaşamakta ve birçok sahada olduğu gibi Kürt meselesine de devrimin hatırası olarak böyle bir yaklaşım sunmaya çalışmaktaymış! Biraz da buna dayandırıyor. İşte bu vesileyle, "o toplantı da Paris'te gelişsin, özgürlük beldesidir; hatıra olarak bu ikiyüzüncü yıldönümünde Kürtlerin de birçok toplantıları geliştirilebilir" demektedirler. Ve kendi parlamentolarında yer ayırma, çeşitli devlet aygıtlarıyla, ögeleriyle biraz şereflendirme yaklaşımı içinde bulunuyorlar. Aslında soruna ciddi yönelme, politik destek verme, Fransız devletinin resmi yaklaşımıyla Kürdistan ulusal sorununa böyle ilgi gösterme durumunda değiller. Mitterrand'ın karısının, Kürt Enstitüsü reisinin, bazı artistlerin bildirileri, bazı biçimlerde geliştirilen toplantılar gibi herhangi bir siyasi özü olmayan girişimlerle soruna sözümona ilgi gösteriliyor.

Bütün bunlar meselenin emperyalist çerçevede nasıl tezgahlandığını ele vermektedir. Bu konuda belge fazla olduğu için adını bile söylemeye gerek yoktur. Dikkatli bir izleyici gelişmeleri yerli yerine oturtmada zorluk çekmeyecektir.

Bu çerçevede geliştirilmek istenen "Kürt Konferanslarını" tarihi ve siyasi anlamı açısından biraz daha yakından görmeye çalışacağız. Tarihi çerçevede daha çok bunlar 1900'lerin başında geliştirilmek istenen feodal-komprador milliyetçiliğin yeniden canlandırılmasıdır. Gerek I. Dünya Savaşı sürecinde ve gerekse iki dünya savaşı arasında feodal-komprador ilkel milliyetçilik Kürt meselesini çok cılız da olsa, diline dolamaya başladı. Gerçekte herhangi bir silahlı savaşıma ve ciddi modern bir ulusal örgütlenmeye dayanmadan bunlar çevrelerinden etkilenerek "Kürt Teali Cemiyetleri" biçiminde bazı dernekleşme çabalarına girdiler. Fakat en elverişli anda, (örneğin, 1920'lerin başlarında), Kürdistan için kurtuluşun objektif koşulları çok uygun olduğu halde bunların başları İstanbul'daydılar. Yine Avrupa'nın metropollerinde de birkaç tanesi bulunuyordu ve hepsi de gerçekten feodal-aşiretçi ögelerin en irileriydiler. Herhangi bir örgütlenme ve dolayısıyla eylem çabaları sözkonusu değildi. En çok yaptıkları o dönem "Cemiyet-i Akvam" (BM)'ye bir-iki mektup yazma olmuştur. Sevr Konferansı

> ***"...İngiltere'nin de payı olabilir. İngiliz istihbaratının ABD ve bütün Avrupa'da bu yaklaşımın mucidi olarak rol aldığını belirtmek gerekir. Kürt meselesinin emperyalist çözümünün esas yaratıcısı ve politika belirleyicisinin özellikle İngiliz emperyalizminin istihbaratı olduğunu vurgulamakta yarar vardır. Kaldı ki Kürt işbirlikçilerinin en irileri de İngiltere'de ikamet ettirilir. Burada bunlar eğitilirler; politika belirleyenleri, bu işte ana kadroyu oluşturanları öncelikle burada hazırlanırlar..."***

ortaya çıktığında ise, "Kürtler de vardır" diyerek, Kürdistan haritasını Sevr Konferansına götürüp oradaki barış görüşmelerine oturanlara bu haritayı gösterme, "Biz de bir halkız, ulusuz, bize de bir şeyler verin" deyip M. Kemal ve benzerlerine daha o zamanlar bile yardakçılık etme tutumuna girdiler. M. Kemal'in kandırmacalarına ta o zamanlar alet olmaktan öteye bir rol oynamadıklarını görmekteyiz. 1920'lerdeki çok elverişli objektif koşullara bunların verdiği karşılık işte bu yardakçılık olmuştur. İsyanlar geliştirilip, belki de Türk ulusal kurtuluş savaşından daha rahat geliştirilebilecek Kürt ulusal kurtuluş savaşı mümkün olmasına rağmen bunlar buna ilgi bile duymamışlardır. Daha sonra özellikle "Türkiye Cumhuriyeti" kurulup yine sözümona kendilerine verilen bazı sözlerin kofluğu ortaya çıktıktan sonra, özellikle de klasik olarak sahip oldukları otonomileri yıkılıp merkezi otorite çıkarlarını tehdit ettikçe yönelmek istedikleri ayaklanmalar, bırakalım başarıyı sağlaması veya bir örgütlülüğe kavuşması daha kötü bir yıkımın nedeni haline gelmiştir. Bunların ayaklanmaya yaklaşmak istediklerini biliyoruz. Bu amaçla Kürt Teali Cemiyetinin bazı elemanlarının İstiklal Komiteleri adı altında 1925 ayaklanmasına karışmak istediklerini; ama baştan itibaren daha İstanbul'da iken bunlarının kıskıvrak bağlandıklarını, en ufacık bir örgütlenmeyi geliştirmediklerini ve tasfiye edilmelerinin çok rahat sağlandığını, halkı da öndersiz bırakarak katliamlara yolaçtıklarını iyi biliyoruz. O geliştirmek istedikleri "Hoybun Cemiyeti" ve bazı dergilerin çıkarılması, son derece sönük çabalardır. Bazı hikayeler ve şiirler yazmaktan öteye gitmemişlerdir. Aşiret ayaklanmaları Ağrı'da ve Dersim'de görüldüğü gibi örgütsüzdür. Güney Kürdistan'da aşiretlerin örgütlülüğü temelinde ayaklanmalar yapılmaktadır. Ancak ilkel milliyetçilik bu konuda çok cılızdır; herhangi bir hareketi örgütleme kabiliyetinde değildir. KDP, somutunda bu çabalara yeni bir atılım verdirilmek istendi. Yani feodal-kompradorlar, ilkel milliyetçilik temelinde II. Dünya Savaşından sonra yeni bir hamleyle işe sarılmak istediler. Biraz da Kürdistan'daki kompradorlaşmanın gelişmesiyle birlikte KDP pratiği başta Güney Kürdistan olmak üzere kendini Doğu Kürdistan'da ve Kuzey-Batı Kürdistan'da örgütlendirmek istedi. 1958'deki Irak devrimiyle birlikte isyan imkanının ortaya çıktığı ve bu isyan temelinde KDP'nin biraz da kendini kabul ettirmede ve güçlendirmede etkili olduğu ortaya çıktı. Aslında tamamen feodal-komprador ilkel milliyetçi bir çaba olmasına rağmen, hiç de ayaklanmayı modern bir tarzda örgütlendirecek konumda değildi. Ancak, Irak'ta İngiliz emperyalizmi çekilirken ve Irak Arap burjuvazisi henüz çok zayıf iken, çok elverişli bir durum sözkonusudur. Aslında kurtuluş hareketi sonuna kadar bundan yararlanabilirdi. Ama bunu kullanma yerine, o ayaklanmanın üzerine çullanarak feodal-kompradorluğu ve giderek işbirlikçi bir tüccar azınlığı, devrimin sırtından savaş ağalığı biçiminde palazlandırmaya başladıklarını görüyoruz.

Bunların gerçekten '60'lardan günümüze kadar feodal-kompradorluğu savaş ağalığı temelinde geliştirdikleri, bazılarını palazlandırdıkları, bazı sülalelerin, ailelerin ve hatta kişilerin tamamen halkın kanı pahasına savaş ağalığı yaparak palazlandıkları, ama üzerlerine düşman geldiğinde bir günde halkı katliamlara maruz bırakarak tası-tarağı toplayıp işbirlikçilerine, emperyalist ağababalarına sığınmada asla tereddüt etmediklerini görmekteyiz. Bu durumu '75'de ve en son geçen yıl '88 Ağustos'unda gördük. Biraz kendilerine yönelme oldu mu, yöntemleri tamamen kaçıştır ve emperyalist ağababalarına sığınmadır.

İlkel milliyetçiliğin bu aşamadaki yaklaşımları gerçekten böyledir. Çok kapsamlı olarak bu değerlendirilmiştir. '75'lerde de

> ***"...Ulusal-kültürel özerklik gerici bir taleptir. Sömürge bir halkın ulusal sorunu, devlet kurma da dahil, kendi kaderini özgürce tayin etme sorunudur. Somut ifadesi; bağımsız bir devlet kurmadır. Bunlar, bırakalım bu ilkeyi esas almaları, bir otonominin, bir iddialı özerkliğin bile çok gerisindedirler. Kültürel özerklik, sınırı belli olmayan bir şeydir. İşte özellikle emperyalist metropollerde Kürt yığınlarına sözümona bazı kültürel faaliyet imkanları sağlayacaklar..."***

emperyalizme nasıl sığındığını bilmekteyiz. Bunda CIA ajanlarının rolü belirgindir. İran Şah'ının bu tasfiyede rolü belirgindir. Belki akıllandılar denilmişti; ama daha sonraki pratikleri aynen bu çizgiyi devam ettirme olmuştur. '75'lerden sonra ise, biraz daha burjuva renk ve küçük-burjuva çehre kazandırılmak için izlenen gelişmeler de vardı. Güney Kürdistan'da YNK (Yekiti)'nin, Türkiye'de Özgürlük Yolu, DDKD vb. derneklerin etrafında Kürt küçük-burjuvazisi kendiliğinden veya bilinçli olarak geliştirilmek istenir. Bu konuda burjuva reformculuğu da çok cılızdır; ve feodal-komprador ilkel milliyetçilikten ister siyasal talep konusunda, ister pratik çabaları açısından herhangi bir farkı yoktur. Özerkçilikte Türk egemenliği altında ortaya çıkanların diğerlerinden daha geri bir konumları sözkonusudur. Bunlar lafta devrimden, demokrasiden söz etseler de özde kültürel özerklikten öteye bir talep içinde değillerdir. Hatta bunu biraz geliştirmek de istediler. Ancak onu da daha çok Almanlar ve İsveç'e dayanarak, sırtlarını böyle emperyalizme dayayarak geliştirmek istediler. Bunlar Ecevit döneminde biraz palazlandırılmak istendi. Daha '78'lerde PKK hamlesinin siyasal alana yansımasıyla birlikte bu güçlerin UDG adı altında PKK'yi nasıl terörist ilan edip tasfiye ederek '81 seçimleriyle özerkliği koparmak istediklerini iyi biliyoruz. Bu temelde nasıl sahtekarca partiler, cepheler kurduklarını da biliyoruz. Ama PKK hamlesinin Türkiye siyasi ortamını zorlaması ve halkın devrime yaklaşımında köklü bir adımı başlatması nedeniyle, bu plan geriye tepmiştir. Ve bu güçler, 12 Eylül faşizminden kaçarak tekrar soluğu emperyalizmin metropollerinde aldılar. Orada günümüze kadar geliştirmek istedikleri kültürel özerkliğin planını daha geniş ele alma faaliyetlerine girdiler. Dilencilik kabilinden şu devlete, bu devlete sığındılar. Kendilerini öncelikle ayakta tutma, daha sonra mümkünse bazı haklar, —o da kendi güçleriyle değil— elde etme hesapları yaptılar. '78-79'da olduğu gibi '88'lerin ortalarından itibaren de PKK'nin atılımının ve yükselişinin engellenemeyeceği ortaya çıktığında ve PKK hamlesinin Türkiye'nin o sahte demokratikleşmesine meydan bırakmayacağı anlaşıldığında; Türkiye için bir yandan SHP tipi bir solculuk (hatta Dev-Yol ve benzerleri de sosyal-demokratlaştırarak) diğer yandan sahte bir demokratlaşma geliştirilmeye çalışılarak, Kürdistan'da biraz palazlandırılarak durumun kurtarılmaya çalışıldığı; günümüze doğru geldiğimizde de, bu tür bir çözümle devrim belasından kurtulmak istedikleri iyice netlik kazanıyor.

Ulusal-kültürel özerklik gerici bir taleptir. Sömürge bir halkın ulusal sorunu, devlet kurma da dahil kendi kaderini özgürce tayin etme sorunudur. Somut ifadesi; bağımsız bir devlet kurmadır. Bunlar, bırakalım bu ilkeyi esas almaları, bir otonominin, bir iddialı özerkliğin bile çok gerisindedirler. Kültürel özerklik, sınırı belli olmayan bir şeydir. İşte özellikle emperyalist metropollerde Kürt yığınlarına sözümona bazı kültürel faaliyet imkanları sağlayacaklar. Türkiye'de kabul ettiremeyecekler. İran ve Irak da bu konuda bunların dayatmalarına karşı şimdiden tavır belirlemişlerdir. Geriye neresi kalıyor? Nerede uygulayacaklar? İsveç'te uygulayacaklar! Sözümona İsveç Dışişleri Bakanı, "Kürtler, kültürünüze sarılın, çalışmalarınızı her yerde sürdürün" demiş. İşte talimat bu! "Avrupa'da Kürt Kültür Ocakları" açılmış! İşte Kürt Enstitüleri örneği. Sözde yeni komiteler kurulacak, Kürtlük adeta Yahudilik, siyonizm gibi; öncelikle tamamen emperyalizmin kendi etkisi altında, ruh ve beyinleriyle yoğuracağı bu tipler vasıtasıyla klik oluşturulacak, fırsat bulundukça bunlar Kürdistan'a sürülecekler. Kaldı ki, bunun için daha kapsamlı çabaları da sözkonusudur.

Kürdistan'ın bütün etnik özellikleri olan, dinsel özellikleri olan kesimlerini olduğu gibi çekiyorlar Avrupa'ya; Ermeni, Süryani, Yezidi Alevi olanları, hatta çeşitli aşiret mensuplarını, çeşitli bölgelerden insanlarımızı oraya çekiyorlar. İçlerinde bir ajan klik oluşturup, bunların modelinde adeta siyonist gruplara benzer gruplar oluşturarak, ileride eğer devrim gelişirse veya koşullar elverişli olursa (ki bunun için devrimin gelişmesine gerek de yok); örneğin, Türk burjuvazisine karşı bunları kullanmak isteyecekler; bir projelerinde kullanacaklar. Emperyalizmin bölgede böyle bir yığın çıkarları sözkonusu olabilir. Onlar için kullanılırlar. Kısacası bu tip gruplar, emperyalizmin bölge etkinliği için bir hayli faydalıdır. Yani bunlara 1 kuruş veriyorlarsa karşılığında 100 kuruş geri getireceklerini çok iyi biliyorlar.

Emperyalizm daha şimdiden böylesi yaptırımların faydalarını geçen yüzyıldan da iyi bilmektedir. Kendine benzeyen insanlardır; her bakımdan göbek bağıyla kendine bağlı olan kesimlerdir bunlar. Elialtında bulunmak için rıza göstermesini isteyenler vardır. Kaldı ki kendi ülkelerinde bunları en tortu işlerde çalıştırarak, her türlü işbirlikçilik ve ajanlaştırma içinde tutarak da onları en iyi kullanabilecek durumdadır. İçte kültür özerkliği sloganı adı altında oluşturulmak istenilen aslında daha geniş çerçeveli böylesi ajan gruplar oluşturulmasıdır. Yalnız ulusal sorunda gerici bir slogan olması değil, ajan niteliğinin çok tehlikeli olması da sözkonusudur. Kültürel özerklik etrafında daha şimdiden grupları vardır. Bunların belli bir meblağ karşılığında en tehlikeli bir biçimde hazırlanıp eğitilmeleri ve ikide bir PKK'ye saldırtılmaları boşuna değildir. Bugün PKK'ye karşı, yarın başka bir şeye karşı bunları harekete geçireceklerdir. Kültürel özerklik adı altında iyi bir ajan ordusunun kurulmak istendiği açığa çıkıyor.

> ***"...Yalnızca bizim için değil, tarihte birçok sömürge halkın durumuna baktığımızda Avrupa'ya çekilen bir yığın ögenin, sözde aydınların bu biçimde hazırlandığını ve bunların daha sonra kendi halklarının kurtuluş kavgası karşısında tehlikeli rolleri oynadıklarını bilmekteyiz. Bunun birçok örneği var. Devrim temelinde değil de, işbirlikçilik temelinde kurulmuş ülkelere, bunlar önder diye ihraç edilmişlerdir. Özellikle Fransız emperyalizminin bu biçimde hazırladığı piyonlar, işbirlikçiler, maşalar daha sonra devlet başkanı, bakan olmuşlardır. Ve sömürgeler önemli oranda böyle elde tutulmuştur..."***

Yalnızca bizim için değil, tarihte birçok sömürge halkın durumuna baktığımızda Avrupa'ya çekilen bir yığın ögenin, sözde aydınların bu biçimde hazırlandığını ve bunların daha sonra kendi halklarının kurtuluş kavgası karşısında tehlikeli rolleri oynadıklarını bilmekteyiz. Bunun birçok örneği var. Devrim temelinde değil de, işbirlikçilik temelinde kurulmuş ülkelere, bunlar önder diye ihraç edilmişlerdir. Özellikle Fransız emperyalizminin bu biçimde hazırladığı piyonlar, işbirlikçiler, maşalar daha sonra devlet başkanı, bakan olmuşlardır. Ve sömürgeler önemli oranda böyle elde tutulmuştur. Türkiye ise, kendisi için "aydın" bir ajan klik oluşturamamıştır ve geliştirdiği ajanlığın inkar temelinde olmasından ötürü bir boşluk vardır. Türkler bu boşluğu daha iyi gördü. Böylesi bir boşluğu bu tip Kürt işbirlikçileriyle doldurmayı, daha önceden planlamıştı. Bunun 20-30 yıla yakın bir tarihi vardır. Bunları biraz daha da güçlendirerek ilerideki dönem-

de kullanılmak üzere elbetteki hazırlayacaktı. İşte emperyalistler kültürel özerklik temelinde bunlara biraz daha canlılık vermek, biraz daha bunları meşrulaştırmak, özellikle de gelişen devrimci mücadelemiz karşısındaki güçsüzlüklerini örtbas etmek için yoğun çaba içindedirler. Korkuyorlar, telaş içindedirler, tamamen dağılmak, çökmek üzeredirler. Bunu önlemek için bir yandan PKK'yi terörist ilan etme, diğer yandan işbirlikçilerine olanak sunarak Birleşmiş Milletler'de bir karar alma, Avrupa Parlamentosu'na bir karar çıkarttırma çabası içine giriyor; bir de Türk burjuvazisi üzerinde etkili olarak, "Bunlara kısmi özerklik tanıyın; bunların zararı değil yararı olacaktır. Bunlar devrime karşı rol oynayabileceklerdir" mesajında dile getirdikleri hedeflerine ulaşmaya çalışıyorlar. Biz emperyalizmin daha öngörülü bir hareket biçimindeki bu yaklaşımını, dayatmalarını biliyoruz. Mevcut 12 Eylül faşizminin de böyle bir çözüme karşı biraz yumuşatıldığı çeşitli yayın organlarından anlaşılmaktadır.

O halde, mesele sadece ulusal kurtuluşa, bağımsız devlet kurma

"...Kürdistan'da PKK'nin geliştirdiği ulusal kurtuluşçuluğa karşı bir tasfiye hareketi olarak, eğer birtakım siyasi işler yaparlarsa, siyasi anlamda bunlara rol gördürülecektir. Bu güçlerin durumuna, çerçevesini böyle çizdiğimiz ve yine anti-PKK'cilik temelinde yola çıkan, önemli oranda PKK'nin yaklaşımlarına karşı bir alternatif olarak geliştirilen bu oluşuma her yönüyle karşı duracağımız; teşhir ve tecriti için elden geleni esirgemeyeceğimiz çok açıktır..."

hakkına karşı olma değildir. Otonominin de gerisinde, idari özerkliğin de gerisinde bir slogan olan kültürel özerklik, gerçek anlamda da kültürel özerkliğin ötesinde mülteci Kürt yığınlarından bir ajan klik derlemenin adımı olarak, bazı konferanslar geliştirilmek isteniyor. Daha önce kurulan Kürt Enstitülerinde, benzer komite girişimlerinde, yine mülteci gruplardan oluşturulan Sol-Birlik, Tevger vb. gruplaşmalarda yer alanların üst düzeyde, daha değişik bir adla emperyalizmin himayesinde daha iyi beslemeler olarak hazırlandıkları görülmektedir. Kürdistan'da PKK'nin geliştirdiği ulusal kurtuluşçuluğa karşı bir tasfiye hareketi olarak, eğer birtakım siyasi işler yaparlarsa, siyasi anlamda bunlara rol gördürülecektir. Bu güçlerin durumuna, çerçevesini böyle çizdiğimiz ve yine anti-PKK'cilik temelinde yola çıkan, önemli oranda PKK'nin yaklaşımlarına karşı bir alternatif olarak geliştirilen bu oluşuma her yönüyle karşı duracağımız; teşhir ve tecriti için elden geleni esirgemeyeceğimiz çok açıktır.

Kendileri çeşitli demeçlerinde ortaya koymuşlardı. İşte bir de diplomasiye bel bağlamalarının sonucu olarak bu gündeme geliyor. Güney Kürdistan'ı kaybettiler; şimdi ise Türkiye egemenliği altındaki Kürdistan üzerinde oynamak istiyorlar. Hatta İnönü'ye yalvararak görüşme talebinde bulundular, ancak kabul edilmediler. Sosyalist Enternasyonal'den çıkarılan bir karar gereği bunlara bir yaşam

"...Kültürel özerklik, emperyalizmin bir dayatmasıdır. Sonuna kadar işbirlikçi ve gericidir. Ajanlık temelindedir. Gerçeği bundan daha açık görmek mümkün değil. Elbette bu çerçevedeki bir Kürt hareketine, ne bölgesel-ilerici güçlerin, ne sosyalist güçlerin destek olmayacakları açıktır. Ve yine halktan bu kadar kopuk olan bu güçlerin en aşağılık bir işbirlikçiliğe yönelerek, halkın başına bela olacakları açıktır. Sömürgeci güçlerin eline böylesi kozlar veren, bir de bu yönden bu kadar tehlikeli olan bu girişime karşı elbetteki bizim olanca gücümüzle PKK alternatifini, önderlik ettiği ulusal kurtuluşu her cephede daha da yoğunlaştıracağımız açıktır..."

yolu açılmak isteniyor. Bu, açık seçik bir biçimde, "Türkiye demokratik bir ülkedir, Türkiye artık Kürt meselesinde tarihi rolünü oynamalıdır. Türkiye'nin geliştireceği kültürel özerklik yolu Irak ve İran'daki sorunların çözümü de olabilecektir" şeklinde beyan ediliyor. Irak'ta, İran'da tamamen tasfiye olan bu artıklar, Avrupa'ya sürülen bu güçler artık Türkiye'ye dayatılan umutla ayakta kalmak istemektedirler. Sosyalist Enternasyonal'i bunun için aracı yapma; onun da SHP üzerinde biraz etkili olarak kültürel özerklik temelinde İran'ı da zorlaması, mümkünse Irak'ı bu temelde uzlaşmaya zorlaması veya en azından bunların tekrar Irak'a dönüşüne aracılık yapması; sözümona bildikleri bütün diplomatik manevraların özünde işte bu yatmaktadır. 40 yıllık isyan korkunç bir katliamla, tasfiyeyle sonuçlanmıştır; bunun hesabını vermeye hiç yanaşmıyorlar, ama Türk faşizmine karşı zor bela geliştirdiğimiz ulusal kurtuluşumuza utanmadan, hiç sonunu bile düşünmeden kültürel özerkliği dayatıyorlar. Ve bunun için de ellerinden gelenleri yapacaklar. Bunun için, "PKK'yi tecrit edecekler, silahlı savaşımızdan uzaklaştıracaklar"; bunu da bir garanti olarak veriyorlar. Kısaca, devrimi bastıracaklar, karşılığında istedikleri ise, SHP ile, azgın şovenizmin temsilcileri ile görüşmelerinin sağlanması, bu sağlandıktan sonra da kendilerinin Türkiye'ye yollanması! Türkiye üzerinden ise mümkünse tekrar İran'a, Irak'a gidebilsinler! Hayret edilecek yaklaşımlardır bunlar. Ama feodal-komprador milliyetçiliğin yapamayacağı uşaklık yoktur. İşte bu konferansların önemli bir kolunu da bunlar oluşturmaktadırlar.

Bileşime baktığımızda Talabani, Barzani, Kürt Enstitüsü, bazı şahsiyetler, hatta her devletin ataşesi (yani diyebiliriz ki, aslında izliyorlar, rapor alıyorlar), tümüyle ajanlardan derlenmiş, iflas etmiş feodal-komprador artıkları, beyinleri ve yürekleri kırk defa yıkanmış küçük-burjuva soysuz türedi aydınları ve CIA'nın, bir yığın uluslararası ajan çevrelerin, halkımızın yokluğu temelinde, devrimden uzaklaşması temelinde bir aşağılık durum yaratmaya çalışmaktadırlar. Bu platformun daha başlamadan ölü olduğu biliniyor. Yani bu, 1920'lerdeki feodal-komprador milliyetçiliğin de çok aşağılık bir cinsidir. Bırakalım bunların Türkiye'yi, İran'ı Irak'ı zorlaması; tam tersine bu sömürgecilerin, bunların zayıflıklarını görmeleriyle, Kürt hareketlerine karşı tutumları daha da sertleşebilecektir. Çünkü bu kadar emperyalizmin kolunda ve himayesinde Kürtlük yapılmak istenirse; bunlar daha dikkatli, duyarlı davranacaklardır. Ve bir de Kürt meselesinin nasıl emperyalizme bağlı olduğunu, nasıl emperyalizmin hem de en gerici bir tarzda bir çözüme gittiğini dünyaya ilan edecekler: "İşte Kürt halkı eziliyor dediniz, katliama uğruyor dediniz; bunların ağababaları, himayecileri emperyalistlerdir. Biz, milli devletleriz. Bu konuda bağımsız devletleriz" diyecekler. "Emperyalistler içişlerimize müdahale ediyor. İşte bu Kürt kuklalarını da kullanıyorlar. Dolayısıyla Kürt meselesi gerici bir meseledir" diyerek bunu sosyalist ülkeler, bloksuz ülkeler ve bölge ülkeleri nezdinde ve hatta kendi aralarında çok iyi değerlendireceklerdir. Tekrardan Kürdistan etrafında bir çeperin oluşumunda, bunların bu olumsuz rollerinin payı az olmayacaktır. Uluslararası alanda, bölgesel alanda, devrimci, ulusal kurtuluşçu bir Kürdistan'ın çıkışı PKK somutunda daha şimdiden bu kadar büyük itibar yapmışken ve gerçekten devrimin gelişmesi şansını bu kadar ortaya çıkarmışken, bunların bu biçimde ortaya çıkmaları büyük bir talihsizliktir ve gerçekten de sömürgeci güçlerin eline bulunmaz bir fırsat vermektedir.

Kültürel özerklik, emperyalizmin bir dayatmasıdır. Sonuna kadar işbirlikçi ve gericidir. Ajanlık

"...Bu tehlikeye karşı her türlü önlemi alan Parti hareketimiz, bugün gelişmiş mücadele olanaklarıyla, bütün Kürdistan'daki etkinliğiyle, uluslararası alandaki mevzilenmesiyle bunları da rahatlıkla teşhir-tecrit edip, Kürdistan devrimine bunlardan gelen tehlikeleri bertaraf etmede daha azimli, kararlı ve başarılı olabilecektir. PKK'nin, bu işbirlikçi konferans platformuna karşı geliştireceği platform, çoktan beri hem ilan edilmiştir, hem de pratikte yürürlükte olması sağlanmaktadır..."

temelindedir. Gerçeği bundan daha açık görmek mümkün değil. Elbette bu çerçevedeki bir Kürt hareketine, ne bölgesel-ilerici güçlerin, ne sosyalist güçlerin destek olmayacakları açıktır. Ve yine halktan bu kadar kopuk bu güçlerin en aşağılık bir işbirlikçiliğe yönelerek, halkın başına bela olacakları açıktır. Sömürgeci güçlerin eline böylesi kozlar veren, bir de bu yönden bu kadar tehlikeli olan bu girişime karşı elbetteki bizim olanca gücümüzle PKK alternatifini, önderlik ettiği ulusal kurtuluşu her cephede daha da yoğunlaştıracağımız açıktır. Biz, bu çabalara salt bugün tanıklık etmiyoruz. Doğduğumuz günden beri bu feodal-komprador ilkel milliyetçiliği ve en soysuz küçük-burjuva sözde reformculuğu ideolojik-politik yönden teşhir etmiştik. Devrim seçeneğinin, teorik ve pratik yönden nasıl geliştirilmesi gerektiğini ortaya koymuştuk. PKK tarihi bu konuda yoğun gelişmiş mücadeleye tanıklık etmektedir. Bu yönden incelendiğinde Partimizin ne kadar isabetli hareket ettiği, bugünkü gelişmelerle bir kez daha doğrulanmaktadır. Elbette Partimizin tarihiyle bağlantılı olan bir sorunun açığa çıkartılmasını, sahiplerinin tecrit edilmesini bu kadar güçlenmiş Parti hareketimizle de bugün daha iyi yapacağımız bir o kadar açıktır.

"...Bunların ülke ve halkla kopukluğu en ileri bir noktaya ulaşmış bulunmaktadır. Tamamen kokuşmuş mültecilik konumuna düşmüş bulunmaktadırlar. Elbette bunların tersine PKK'nin de tamamen halka dayanması sözkonusudur. Direnişi bu temelde gelişiyor. Sağlam bir teorik çerçeve, siyasal program, uygun, düzenli taktikleri gelişiyor ve adım adım cepheyi de hayata geçiriyor. Bu durum bütün parçalardaki halkın ilgisini topluyor..."

Baştan beri bu tehlikeye karşı her türlü önlemi alan Parti hareketimiz, bugün gelişmiş mücadele olanaklarıyla, bütün Kürdistan'daki etkinliğiyle, uluslararası alandaki mevzilenmesiyle bunları da rahatlıkla teşhir-tecrit edip, Kürdistan devrimine bunlardan gelen tehlikeleri bertaraf etmede daha azimli, kararlı ve başarılı olabilecektir. PKK'nin, bu işbirlikçi konferans platformuna karşı geliştireceği platform, çoktan beri hem ilan edilmiştir, hem de pratikte yürürlükte olması sağlanmaktadır. Kürdistan'ın ulusal probleminin çözümünde teorik ve pratik yaklaşım son derece kapsamlıdır. En başta çözümün belirleyici olanı, Türkiye egemenliği altındaki büyük Kürdistan parçasına nasıl bir çerçeve çizdiği, çözümün nereden geçtiği ortaya konulmuştur. Burada geliştirilecek ulusal kurtuluş cephesinin bütün Kürdistan'daki halk direnişini nasıl etkileyeceği bugün doğrulanmıştır. Geliştirilecek kurtuluş cephesinin adım adım nasıl birlik ve direnmeyi yükselteceği ortaya konulmuştur. Bu da önemli oranda hayata geçirilmiştir. Kürdistan çapında yurtseverlerin, bütün sınıf ve tabakalardan yurtsever demokratların bir platformu olarak devrimci bir ulusal kongrenin, hangi temelde, hangi ilkelere bağlı olarak geliştirilmesi gerektiği de ortaya konmuştur. Bütün bu tespitlerin adım adım uygulamaya nasıl geçirileceği kendi pratiği ile açık bir biçimde ortaya konmuştur. Yapılması gereken, bu işbirlikçi platforma, özellikle de cephe hareketini rahatça yaygınlaştırarak, ülke içinde tamamen halka dayanarak, yine ülke dışındaki halkı tamamen örgütleyerek, Kürdistan geneli üzerinde gittikçe ve daha etkili olarak, bir ulusal kongreyi devrimci temelde ve direniş temelinde hazırlayarak karşılık vermek olacaktır.

Bunların ülke ve halkla kopukluğu en ileri bir noktaya ulaşmış bulunmaktadır. Tamamen kokuşmuş mültecilik konumuna düşmüş bulunmaktadırlar. Elbette bunların tersine PKK'nin de tamamen halka dayanması sözkonusudur. Direnişi bu temelde gelişiyor. Sağlam bir teorik çerçeve, siyasal program, uygun, düzenli taktikleri gelişiyor ve adım adım cepheyi de hayata geçiriyor. Bu durum bütün parçalardaki halkın ilgisini topluyor. Yurt dışındaki emekçilerin ve de bütün yurtseverlerin yoğun bir biçimde, PKK çizgisi etrafında tartışma ve yoğunlaşmaları gelişiyor. Bu, açık ki, bir devrimci seçenektir. Geliştirilen işbirlikçi seçeneğin bırakalım güçlenmesini şu veya bu biçimde bir güç haline gelmeden bile, teşhirini kendiliğinden yapabilecek bir seçenektir. İşbirlikçi seçeneğin yoğunlaşması ve tekelleşmesi, devrimci seçeneğin yoğunlaşıp tekelleşmesi açısından ve safların netleşmesi, ayrışması açısından uygun bir gelişme olarak karşılanabilir. Alttan alta ve değişik platformlardan Partiye karşı yönelttikleri sinsi faaliyetin tekelleşmesi, tek bir isme kavuşması, emperyalizm ve sömürgecilikle olan bağlantılarının, onların icazetine sığınmalarının çok açıkça ortaya çıkması ile PKK'nin baştan beri söyledikleri doğrulanıyor. Bu, halk kitlelerine durumu izah etmemizde ve Parti çizgisi etrafında hepsini birleştirmemizde oldukça kolaylık sağlayabilecektir..

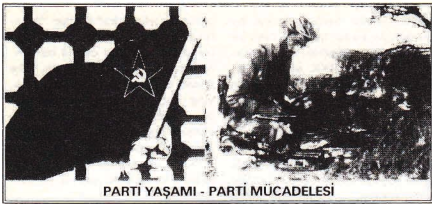
PKK'nin, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununu emperyalist çerçevede değil, emperyalizme karşı halkı bir tarafa bırakarak değil, halkın özgücüne dayalı olarak; halkın savaşımını bir tarafa bırakarak değil, halk savaşını tamamen temel mücadele yöntemi kabul ederek; bu temelde uluslararası ilişkileri devrimin hizmetinde geliştirmeye çabalayarak götürmesinin ne kadar isabetli, ne kadar zorunlu bir yaklaşım olduğu böylesi pratik gelişmelerle bir kez daha doğrulanmaktadır. Şüphesiz, Parti çizgimizin daha da güçlenmesi, bu temelde güçlü başarılar kaydetmesi kaçınılmaz olacaktır. Bir kez daha mevcut gelişmelerle Partimizin bu doğrultudaki adımlarının haklılığı daha derinliğine ve genişliğine kavranmaktadır ve de desteklenmesi gerektiğini bütün insanlığa, başta da halkımıza göstermekle güç kazanacaktır. Dolayısıyla, bu gelişmeler karşısında PKK önderliği baştan beri çıkışının temelinde yatan teorik, ideolojik, siyasi doğrultusunun güçlü bir şekilde doğrulandığını görmekle, PKK'nin Kürdistan devrimindeki tarihi rolünün nasıl vazgeçilmez olduğunu, artık uluslararası gelişmelerde de yerinin olduğunu tamamen açığa çıkarttığını bilerek, haklılığının bir kez daha doğrulanmasına tanıklık edecektir.

Impressum
V.I.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50	s.
Belçika	75.00	bfr.
Danimarka	10.00	dkr.
Fransa	7.50	ff.
Hollanda	3.75	hfl
İngiltere	0.90	£
İsveç	7.50	skr.
İsviçre	3.00	sfr.
Norveç	10.00	nkr.

PARTİ YAŞAMI - PARTİ MÜCADELESİ

KÜÇÜK KAHRAMANIN ŞİİRİ

Vaadedilmiş intikam çocuğu ya da Zağroslar'da bir ceylan

Adı Mazlum'du. Kod adı bu. Asıl adı başka. İhsan Çırkan. Çok gençti. Ondört yaşını daha bu yıl yakaladı. Gözleri Gostê gibiydi; kara kara, iri, ayrıca parlak. Gülerken daha da parlardı. Ağustos güneşinin öğlen üzeri, Gostê'nin dümdüz kayalıklarına vurması gibi. Bıyıkları henüz çıkmamıştı. Üst dudağının düzlüğünde birkaç tüy vardı; sarı, siyah, karışık. Doğrusu belli değildi. Bir kaç tüy. Renksiz. Basya kıyısındaki birkaç cılız ağaç gibi. Saçları da öyle kara karaydı. Adını aldığı büyük önder Mazlum DOĞAN'ınki gibi, simsiyah! Ama O'nunki kadar sert ve düz değildi. Daha yumuşak ve dalgalı, hatta ön tarafı hafif kıvırcık. Şemdinli'nin akşam sisi inmiş Salara ormanlarına benzerdi. Gür, sık ve zengin; kolay kolay geçit vermeyen ağaç deryası Salara'ydı sanki. Parıldayan siyahlıkta bir külçe yakuta benzerdi. Her başını sallayışta, siyah ışık dalgaları birbirini kırarak etrafa yayılırdı, halka halka olurlardı. Gamzeleri çok derindi. Gülerken yanaklarının altında bir çift şövalye kılıcı kadar zarif ve keskin çizgiler oluşurdu. Her gülüşte, yüzünün bahçesinin sağ ve sol yanlarından şiir gibi akan iki çaydı sanki; yeşil ve duru, cam gibi. Hemen yanıbaşındaki yanak, toprağı aniden kabartmasıyla Feraşin yaylaları ve çaylarına ne kadar benzerdi...

1974'de Agırî'nin eteklerinde dünyaya gelmişti. Anası sancıların dayanılmazlığından, dünyaya getireceği yüreğin ağırlığını daha o zamanlardan fark etmişti. Belki de bu acıya katlanmak istemiyordu. Ama Agırı zorluyordu. Dayatıyordu Agırî; onun çocuğuydu bu. Kadının başında dikilmişti o muhteşem heybetiyle. Kızgın ve öfkeli. Ama yüreği heyecandan bir pellur kağıdı gibiydi. İnce, titrek, korkulu; Agırî'nin intikam kılıcıydı çünkü o. Mazlum intikam çocuğu olarak, onlarca yılı kaplayan uzun bir tarihi dönemin beklentisini, hasretini karşılayacaktı.

Biz Kürtlerde kan davaları tarihsel ve meşhurdur. Altmış yıl da geçse, yüz yıl da geçse kan yerde kalmaz. Kan ayaklar altında bırakılmaz. Ama Agırî'nin kan davası daha dün olmamış mıydı? Neydi ki, daha dün değil miydi O'nun isyanı? Daha 1930'larda değil miydi, isyanın bastırılması sonucu vahşi Romların onbinlerce Kürdü katletmesi? Agırî'nin eteklerinde, bu koca bir tarihi sırtlamış yüce dağın asi koynuna sığınıp kurtulmak isteyen mazlum Kürt bebeleri, kadınlar, çocuklar ve yiğit erkekler, barbar Rom askerinin ateş çıkartan demir silahlarıyla hunharca toplu toplu kırılmamış mıydı? Ve Agırı iki gözü iki çeşme kan, bunları çaresizlikle seyretmemiş miydi? Bursa malı bıçaklar ve süngülerle, daha nefes almasını bile öğrenmeden, bilmeden, daha dünya yüzü nedir görmeden, ana karnında delik-deşik edilen Kürt yavrularının canhıraş çığlıkları, Agırî'nin kulak zarlarını param parça ederek çınlamamış mıydı? İşte bu çığlıklar Agırî'yi nasıl rahat bırakacaktı? Agırı bu kadar kanı nasıl yerde bırakacaktı? Mazlum şimdi bunun için Agırî'ye vaadedilmiş intikam çocuğu değil miydi?

Hem Mazlum'un bizzat kendi aşiret federasyonu Celalilerden binlerce Kürt, Rom cellatlarının elinde yaşamını yitirmemiş miydi? Öyle ki, sadece Mazlum'un aşireti Mametkalar'dan 2000 kadar insan, dar aile çevresinden (kendi Babık'ından) ise kırk civarında akrabasının oluk oluk kanı akıtılmıştı. Ve Gresor'u kıpkızıl yüreğe çevirmişti.

İhsan bebenin kırk çeşit Kürt renkleriyle yeşil, sarı, kırmızı, mor süslenmiş küçük beşiği her gün annesinin dolu dolu gözleriyle söylediği isyan ağıtlarıyla sallanmıştı. Yürümeye başlar başlamaz attığı her adıma Agırî'nin intikam türküleri eşlik etmişti. Yanık ve coşkun. Bir ışık kütlesi yüzünde, alnını süsleyen mavi nazar boncuğunun kutsal koruması altındaki o güzel kara gözleri, her gece, Agırî'nin kahramanlık ve katliam hikayeleri, anılarıyla uykuya dalmıştı. Yavaş yavaş, usulcacıktan, küçük İhsan yurtsever aile çevresinin, Agırî'nin isyanına ait bu türküler, telkinler, ağıtlar ve anılarıyla bütünleşmişti. Beyni ve yüreği bunlarla biçimlenmişti. Ruhu böyle zenginleşmişti. Ve Agırî'nin vaadedilmiş intikam çocuğu büyük yeminini böyle içmişti.

Babası genç yaşta kan davası yüzünden mahkum olmuştu. O nedenle aile yıllarca kaçak hayatını yaşamıştı. Iğdır, Aralık, Ağrı, Kars, Van, Erzurum zozanlarında, Rom devletine rağmen kaçak ifa ettirilen bu yaşam, hayatın birçok cilvesine tanık olmuştu. Zengindi, zorluydu, tedirgin ve tehlikeliydi. Küçük İhsan'ın kişiliğini ve doğal konumunu bunlar biçimlendirmişti. Daha o kadar küçük yaşta hayat tecrübesi çok zengindi. Çok çeşitli yaşam öğesini toplamıştı. Yaşına göre çok şey görmüş, çok şey duymuş, çok şey bilmişti. Zorluklara ve tehlikelere karşı göğüs germeyi daha o zamanlardan öğrenmişti. Kaçak yaşamı, O'nu sağlam ve dayanıklı sinirlere sahip kılmıştı. Onun içindir ki, uyanıklık bayağı gelişmişti. Ve oldukça zeki; parlak, kıvrak, gürül gürül akan bir zeka; ayrıca çelik bir bünye, dolgun, kırmızı kırmızı, hani o nur topu cinsinden, enerjik.

Kendi iradesi dışında böyle bir aile yaşamı yüzünden, o da doğuşuyla birlikte "yasadışı" olmuştu. Rom devletinin kanun, düzen ve egemenliğini tanımamıştı. O, Rom sömürgeciliğine karşı isyan içinde, bir asi olarak gözlerini dünyaya açmıştı. Çocukluğunu da böyle yaşamıştı. Böyle büyümüştü. Yani çocukluğuna kadar!

Silahla birlikte doğmuştu. O, silahlı doğmuştu. Böyle denebilir. Daha kara kara gözlerini güneşin ilk ışınlarına açtığında duvarda asılı duran tüfeğe aşık olmuştu. Silahla, doğuşuyla birlikte böyle tanışmıştı. Mahkum babanın güzel bir Siminofu vardı. Bombaları da... Küçük İhsan bunlarla koyun koyuna büyümüştü. Koyun koyuna yatmış; koyun koyuna oynamıştı. O'nun oyuncağı bunlar olmuştu. Mahkum babanın dizleri önünde, yeşil bez parçası üstüne söktüğü Siminofu pırıl pırıl parlatmıştı. O'nun arkasından, küçücük adımlarla koşarak kan-ter içinde ancak babasına yetişebildiği yolculukların sonunda, ormanlı arazinin doğal atış poligonlarında, kurşunları üst üste hedefine göndermişti. Sadece Siminofu değil, daha başka başka silahları da öğrenmişti. Ve her birisinin küçük bir atıcısı olmuştu.

Evde üretime katılıyordu. Yaşına göre tabii. Berxwan'dı. Ailenin denetiminde, kuzularına canı gibi bakıyordu. Öyle ya, onlar da sevimli yaratıklar değiller miydi? Tıpkı kendisi gibi de küçücük... Ayrıca onlar ailenin geçim araçlarıydı. İyi bakılmalıydılar. Berxwan İhsan'da sorumluluk bilinci böyle oluşuyordu. Yaşama karşı, insan eylemine karşı sorumluluk tutkusu böyle gelişiyordu.

Her sabah, tan vaktinde kırmızı kırmızı güneş ışınlarıyla beraber yola çıkıyordu. Annesinin özenle hazırladığı ekmek heybesi koltuğunun altındaydı. İşlemeli tuz kesesini ise boynuna asıyordu. Ve kuzucaklarını önüne katarak "er, er" diyordu; ceviz ağacından yapılma şahane bir kavaldan çıkar gibi, o ince, tiz sesiyle, ama sağlam ve uzun haykırışıyla, ve şiddetli!

Serhed yöresinin yaylaları meşhurdur. Uçsuz-bucaksız zozanlardır. Otları boyludur, zengindir, verimlidir. Berxwan İhsan zomun reşmalından fazla uzaklaşmadan hem bu zengin zozanlarda kuzucuklarını otlatıyor ve onları tıkabasa doyuruyor, hem de onlarla hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Kendisi gibi küçücük bu kuzularla oynuyor, oynuyor, oynuyordu... Küçük kara başını, kara kara gözlerini, kuzuların arasında oynarken onların siyah-beyaz başlarından, hele simsiyah gözlerinden ayırt etmek imkansızdı. Yüzünü hayvanların yüzüne sürdükçe sürüyor, öpüyor ve seviyor, onlarla "koç oyunu" oynuyor, ve yerlerde dönüp dönüp kalkıyordu.

Küçük Mazlum'un yaşamı bu şekilde ayları, mevsimleri, yılları üst üste yığıyordu. Yıldan yıla değişen zozanlar, ayrı ayrı köylerde sürdürülen kış yaşamları, küçücük küçücük odalar, harman yerleri ve simalar, simalar... Genç, ihtiyar, çocuk, kadın simalar. İyiler, kötüler, korkaklar, cesurlar, kurnazlar, zavallılar. Ve küçük İhsan çocukluğunu böyle yaşıyordu.

Ama O, on üç yaşına doğru adım adım böyle gelirken, bir sevda içine işliyordu deli dolu... Coşkuntaşkın bir kara sevda oluyordu bu her geçen günde; GERİLLALAR!

Kendi evinde, çevresinde, gittiği her yerde birtakım silahlı adamlardan bahsediliyordu. Radyolar, televizyonlar, gazeteler her gün bu silahlı adamları anlatıyordu, haber veriyordu. Kah şu ve ya bu eylemi yapmalarını, kah onların şahadet olaylarını, kah falan yerde yaptıkları çalışmayı, kah filan şeyi yapacaklarını...

Her gün yeni bir soru oluşuyordu küçük yaştaki büyük zihninde. Sorular yığıldıkça yığılıyordu. Ve o, gerillalar hakkındaki bu soruları enine boyuna herkese yöneltiyordu. Kapsamlı, doyurucu cevaplar almadığında peşini bırakmıyordu. Duydukça soruyordu, öğrendikçe öğreniyordu. Öğrendikçe daha çok soruyor ve böylece gerillaları iyiden iyiye tanıyordu. İşte her tanıdıkça o sevda içine derinden derine işliyordu. Artık o da bir gerillaydı. Bilincinde ve hayalinde yaşayan bir küçük gerilla. Düşüncelerini, hayallerini ve rüyalarını işgal eden hep bu küçük gerillaydı; silah, dağ, eylem ve intikamdı. Ama, ne zaman bunlar gerçek olacaktı? Ne zaman kendisi de onlara katılıp eylemden eyleme koşacaktı? Çünkü asla tatmin etmiyordu hayaller ve rüyalar artık. Nihayet beklenen gün geldi. Yıl 1987, Temmuz ayı, Mazlum 13 yaşında. Iğdır'daki bir gerilla grubu evlerine geldi. Ve sevdasıyla ilk karşılaşma böyle olmuştu. Hayali aşk gerçek olmuştu artık. Yüreği kor kor dağlanmıştı artık. Artık onu kim tutabilirdi; kesin onlarla gidecekti. Daha neyi bekleyecekti ki? Onlar, yani gerillalar Kürt halkının tarihsel intikamını almak için yola çıkmamışlar mıydı? Ve kendisi de Agırî'nin vaadedilmiş intikam çocuğu değil miydi? Onlar silahla yaşayan, silahla yatan ve silahla ölen insanlar değiller miydi? Ve kendisi de buna kavuşmak için yaşamıyor muydu?

Geceleyin gerilla birliğiyle anlaştı, ailesinden gizli:

«Ben de sizinle geleceğim. Götürmez misiniz?»

Birliğin sorumlusu biraz şaşırdı; biraz da inançsız:

«Sen mi?»

«Evet»

«Nasıl olur? Yani....»

«Ne yani?»

«Yani babanın annenin haberi var mı?»

«Yok! Ne olmuş? Olmazsa götürmeyecek misiniz? Ama ben gelmek istiyorum. Mutlaka geleceğim. Ama mutlaka....»

«Madem kararlısın, biz seni engelleyemeyiz. Aksine seni götürmek bizim görevimizdir.»

«Sakın eve söylemeyin. Hiçbirinin haberi olmasın e mi?»

Gece buluşmak üzere, gerillalara bir randevu noktası verdi. Ailesi durumundan biraz şüphelenmişti. Bırakmak istemiyordu O'nu. En sevilen oğullarıydı. Yaşı daha çok küçüktü. Ve bu yolun sonunda ölüm vardı. Ne de olsa dar aile çıkarları konuşuyordu. Bu nedenle O'nu biraz sıkıştırdılar. Tembih ettiler. Telkinde bulundular. Ama İhsan kararlıydı. Zeka ve uyanıklığı zirveye çıktı o an. Ailesinin kendisini geceleyin denetleyeceğini, yatağını sık sık kontrol edeceğini biliyordu. Onları aldatmanın yol ve yöntemini düşünmeye başladı. Nitekim bakışlarındaki zeka parıltısı fazla gecikmedi.

Kuzularının yanında yatarken, randevu saatine yakın bir zamanda kalktı. Hızla yattığı çoban keçesinin içine ekmek torbasını, aklınca biriki ağaç ve sağda solda bulduğu diğer eşyaları koydu. İyice de kapattı. Ve hemen oradan uzaklaştı. İri taşlardan yapılma alçak duvarı çevik bir hareketle atlayarak koşmaya başladı. Bütün gücüyle koşuyordu. Henüz yeni açılmış incecik keçi yolu gecenin kasvetli karanlığını bıçak gibi yararak, O'nu, karşıda bütün heybetiyle duran bu dünyaya götürüyordu. Koca bir ateş kütlesi gibi yanıp yanıp dönen kızıl dünya!.. Gittikçe hızlanıyordu. Küçük bir hacme sıkıştırılmış yüreği hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Bu esnada ailesi tedirginlik içinde ikide bir gelip çoban keçesine bakıyordu. Ama her baktığında şişkin çoban keçesinin içinde O'nun uyuduğunu zannederek, bu kontrolün verdiği hafif ve geçici bir rahatlıkla tekrar eve dönüyordu.

İhsan randevu noktasına yetişti. Nefes nefeseydi. Kesik kesik nefesler, ılık, kısa kısa. Bazen de derin ve uzun. Sevinçten kabına sığmıyordu. Ama o da ne? Hiç kimsecikler yoktu! "Her halde işleri çıktı. Bu nedenle oturup bekleyeyim onları" diye içinden geçirdi. Ve pürüzlü, geniş kayanın sol kenarına ilişti.

Epey zaman geçti. Ama bir türlü ortalıkta görünen olmuyordu. Ayağa kalktı; yüzünü güneye çevirdi. Boş ve hüzünlü gözlerle gecenin koyu karanlığının diplerini yokladı. Ama nafile. Katmerli karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Derin bir göğüs geçirdi. Gözleri hafif buğulandı. Buğulardan süzülen bakışları yalındı. Ama bulanık. Çok da öfkeli. "Beni aldattınız ha! Bana ihanet ettiniz. Ben çocuk muyum? Siz böyle mi halkı kurtaracaksınız" diye yüksek sesle kendi kendine söylendi. "Şimdi ben ne yapacağım? Eve de gidemem artık" diye üzüntüyle düşündü. Ama vazgeçmedi. Kendisine söz vermiş olanları aramaya karar verdi. Ve yola düştü.

Acil bir işleri çıkmış olan gerillalar çok gecikmiş de olsalar randevuya yetişmek için adeta koşuyorlardı. İhsan da tesadüfen tam aynı patikaya girmişti. Karşıdan bir süvari grubu gibi gelenleri biraz uzaktan farketmişti. "İşte onlar. Kendilerine bir oyun oynayayım da görsünler bakalım" diye düşündü. Ve hemen yolun kenarındaki kayalıklara atladı. Elinde tüfek tutuyormuş gibi yaparak kayanın üstüne uzandı. Gerillalar tam önüne geldiklerinde bağırdı:

«Yakaladım sizi, teslim olun!» Şak şak... Şak şak...

Herkes bir anda silahına dav-

ranmıştı. Fakat aynı kargaşalıkta birlik komutanı da hemen inisiyatif koyarak var gücüyle bağırmaya başladı:

«Durun! Durun!»

Bu sırada İhsan da mevzisinde doğruldu. Bütün öfkesi çoktan gitmişti. Kızgınlığın ve burukluğun yerini tam bir sevinç almıştı. Elini karnına koyuyor; kahkahalarla gülüyordu. Gülmekten yüzünün her tarafı al al olmuştu. Gerillaların tümü biraz kızgındılar. Ama O'nun halini seyrettikçe, bakışlarında giderek sevecenlik koyulaştı. Ve sonunda hepsinin yüzünü belirgin bir tebessüm sardı. Bu sırada İhsan aşağıya inerek, "Ödeştik" dedi ve koşarak hepsine tek tek sarılıp kucakladı. Artık dünyada hiç kimse O'nun kadar mutlu değildi.

Küçük İhsan o günden itibaren gerçek bir gerillaydı artık. Küçük gerilla. Gerillalardan birisi, bu çok sevdiği yeni arkadaşa hemen kendi silahını, bombalarını ve raxtını verdi. Agırı'nin vaadedilmiş intikam çocuğu muradına ermişti artık. Rus malı Siminofu eline aldığında, kirpiklerini yukarıya kaldırarak gerillalara tek tek baktı, gözyaşlarını tutamadı ve silahı öptü.

Silah neredeyse boyuna yetişiyordu. Bu nedenle ister istemez bir güldürü tablosu ortaya çıkıyordu. Hele bir de soğuktan korunsun diye başka bir gerillanın vermiş olduğu uzunca parka ve bunun üstüne bağladığı çift sıra Siminof raxtı bu tabloyu tamamlayınca daha da sempatik oluyordu. Kendisi doğal yapısı gereği, fiziği, konuşması ve davranışlarıyla zaten son derece sempatikti. Bu nedenle küçük gerilla, gerilla birliğine katıldığı günden beri sempati merkezi ve moral kaynağı olmuştu.

Bir gerilla olarak kitle içine çıktığı ilk günden itibaren halkın da yoğun ilgisini kendi üstüne çekti. Bir aydan fazla bir süre, Serhed alanında gerilla birliğiyle halk içinde dolaştı. Kod ad olarak kendisine Şirin adını takmışlardı. Her gittiği evde aileler en çok kendisiyle ilgileniyordu. Kadınlar "Şirin, Şirin" deyip O'nu şapur şupur öpüyor, gençler elini boynuna atıp seviyor, daha tecrübeli davranan yaşlı erkekler ise çok sevdikleri Şirin gerillayı bir büyük gibi ağırlıyor ve sohbet ediyorlardı. Ancak Şirin, kendisine böyle bir çocuk gözüyle bakmalarından ve o tarzda bir yaklaşım göstermelerinden son derece rahatsız oluyor ve öfkeleniyordu. Buna çoğu zaman açıktan karşı çıkıyordu. Örneğin bir kadın O'na:

«Uyyy kurban, Şirin. Sen ne kadar şirinsin, şeker gibisin. Sana şeker vereyim» deyip, küçük gerillanın iyice kızaran yüzünü aniden öptü ve O'na şeker vermek istedi. Küçük gerilla iyice öfkelendi kaşlarını çattı ve kadının şeker tutan elini geriye iterken hakim bir sesle konuştu:

«İstemiyorum. Ben çocuk değilim, tamam mı? Git onu şu köşede oturan çocuğuna ver.»

Bu esnada evin, köşede oturan çocuğu aniden güldü, acayip bir ses çıkardı. Ve bir çift mavi boncuk gibi gözlerini kendi ekseni atrafında çevirirken, akmakta olan sümüğünü de burnuna çekti. Kadın ise vazgeçmemişti. Gerillalara dönerek:

«Arkadaşlar Şirin'i bize vermiyor musunuz? Bize verin. 200 baş koyunum var, alın onları götürün, ama Şirin'i bize bırakın» dedi. Gerillalar aniden yüksek sesle güldü. Küçük gerilla ise artık kendisini tutamaz oldu. Gözlerini kısarak konuştu. Hiddetten yüzünden adeta kırmızı alevler fışkırıyordu. Hücum eder gibi sordu:

«Sen ne diyorsun, ne? Niye, niye?»

İyice şaşıran kadın gayri ihtiyari cevap verdi:

«Ee... Sen küçüksün de ondan.»

«Hayır, ben küçük falan değilim. Oğlunu gerilla yapacağına, sen kalkıp savaşa katılacağına bir de beni çekmek istiyorsun. Beni de evine oturtmak istiyorsun öyle mi?»

Bu saldırı karşısında kadın aniden irkildi, ama kendisini çabuk toparladı. Ve net bir tebessümle gerillalara destek isteyen bakışlarını yöneltti. Gerillaların sorumlusu ise aniden ciddileşerek:

«Hayır olmaz! Böyle şey konuşulur mu hiç? O bir dünyadır, O Partisinin bir değeridir. Böyle bir şeyi bir daha söylemeyin» diye tepkisini dile getirdi.

Yine güneşli bir gün. Hava yapışkan; ıslak adeta. Şerbete doymuş bir sünger parçası gibi. Şirin Gerilla'nın grubu dağlık bir alanda yürüyor, ağır ağır. Biraz da dalgın. Aniden karşıdaki dereden helikopter sesi geldi. Sesle birlikte kendisi de. Havada duran kocaman bir demir parçası. Homurtusu. Pervanesi. Ve azameti. Canavar gibi. Gerillalar hemen kendilerini yere attılar. Otların içinde neredeyse kaybolmuşlardı. Hem de tamamen. Yalnız bir şıkırtı duyuldu; mekanizma sesi. Hepsi heyecanlı. Ve sessiz bekleyiş. Helikopter bütün gürültüsüyle üstlerinden uçtu. Biraz uzaklaşmıştı ki, komutan hemen kalktı ve sordu:

«Kim mermi ağzına verdi?» Sorarken gözü Şirin Gerilla'ya takıldı. Yerde sırtüstü uzanmıştı. Silahının namlusu havaya çevriliydi. Öyle atış pozisyonunda kabzayı sıkıca kavramıştı. İşaret parmağı tam tetiğin üstünde. Komutanın sorusu üzerine Şirin Gerilla pozisyonunu bozdu, bir taraftan da cevap verdi:

«Ben»

«Ne yapacaktın öyle Şirin yoldaş?»

«Ne mi yapacaktım? Çatışacaktım.»

Öteki biraz da merakla:

«Nasıl çatışacaktın?»

«Nasıl olacak? Hep şoför tarafına nişan tutuyordum. Onu vuracaktım. Vallahi emir gelseydi kesin vururdum.»

Komutan gülerek karşılık verdi:

«Ona şoför denmez. Pilot denir tamam mı? Pi-lot...»

«İster şoför olsun, ister pilot, vurardum onu. Kesin vururdum.»

Eylül ayında kampa geldiğinde etrafa aniden yeni bir hava yayıldı. Sıcak bir hava; hareketli de. Herkes birbirine müjde veriyordu sanki:

«Ne, ne? Ne var?»

«Yeni bir arkadaş gelmiş!»

«Ee ne olmuş yahu?»

«Öyle deme. Çok genç bir arkadaş. Silahı o kadar seviyor ki...»

«Deme.»

Bu merak ve ilgiyle herkes mutfakta O'nu beklemeye başladı, heyecanla. Garip bir heyecan. Neyse ki garip heyecan az sonra son buldu. Geldiği gibi önüne geçilmez bir tutkuyla MG-3 nöbetine çıkmıştı. Bu nedenle biraz gecikmeli olarak kayalıkların arasından mutfağa süzüldü. Biraz uzakta durdu. Bütün gözler O'na dikiliydi. Dostça, hararetli ve sevecen. Şirin'in o anki hali ise hiçbir zaman unutulamazdı. İçi tarifsiz bir şeylerle dolup dolup taşıyordu. Sevinç, gurur, itibar, sevgi, mutluluk, karmakarışık bir şeydi bu. Olduğu yerde çakılmıştı. Hiçbir şey düşünemiyordu o an. Sadece bakıyordu. Yüzündeki belli belirsiz bir tebessümün duldası altındaki kapkara gözlerinden yayılan bakışları yabancıydı. Yabancı yabancı bakıyordu. Az sonra bir rüyadan uyanır gibi silkindi. Ve herkesle tokalaşmaya-tanışmaya başladı. Gayet sağlam adımlarla ve dik yürüyordu. Elleri yan taraflara açıktı. Bir nevi kartal yürüyüşüydü. Dipdiri, her tarafından enerji fışkıran bir yürüyüş. O kadar canlı, o kadar coşkulu; zaten yürüyüşü hep böyleydi. Kabına sığmayan bir coşku ve enerji kütlesiydi bu yürüyüş. Hızlı, sert, ve emin adımlar! O'nun yürüyüşü körpe bir arap tayının koşusuna benzerdi. Yürürken iyice belli oluyordu ki; çocuklukla olgunluk arasında bir çeşit delikanlılığı yaşıyordu. Herkes etrafını sardı. Sorular, tartışmalar, konuşmalar, gülüşmeler!

En önde **İhsan ÇIRKAN** (solda) ve **Osman SARIKUŞ** (sağda) yoldaşlar bir mola esnasında...

«Adın ne yoldaş?»

«Şirin!»

Gerillalar bir an sustu. Hepsi birbirine baktı. Bakışları açık açık anlamlıydı. Sonra içlerinden biri bakışlarla yapılan anlaşmayı söze döktü.

«Adın Şirin Mazlum olsun. Olmaz mı? Mazlum yoldaş büyük bir önderdir.»

Şirin biraz duraksadı. Niye kabul etmesin ki. Tam da amaçlarına uygun değil miydi?

«Elbette olur, hem çok sevindim buna.»

«Peki Mazlum yoldaş, sen neyi çok seviyorsun?»

«Silahı! Ben silahı çok seviyorum» dedi heyecanla ve tereddütle ekledi:

«Bana bir kleş verin. Kleşi çok seviyorum. Ne kadar iyi olur.»

Ve hemen Kalaşnikof taşıyan gerillaların etrafında dönmeye başladı. Kısa sürede birini örgütledi. Ve örgütlediği gerillanın Sovyet modeli Kalaşnikofunu koluna taktı. Şöyle bir silaha baktı. Sonra gerillalara. Bir daha silaha. Bir daha gerillalara. Bir daha, bir daha, bir daha. Gözleri sevince boğulmuştu. Mutluluktan kalbi duracak gibiydi. Bugün yüzü habire kırmızılaşıyordu.

Ama bununla yetinmedi. Birkaç gün sonra başka bir gerillayla silah değiştirmek istedi. Son derece ısrarlıydı:

«Silahları değiştirelim.»

«Niye?»

«Seninki kırmızı. Bak şarjörü kıpkırmızı. Ayrıca raxtın da!»

«Ee, ne farkeder. İkisi de silah!»

«Olsun! Ben kırmızı rengi çok seviyorum. Her şeyim kırmızı olsun istiyorum.»

«Peki olur! Cimşit arkadaştan izin almak lazım!»

Mazlum hemen komutan Cimşit'in yanına koştu. İsteği kabul edilince kırmızı şarjörlü Kalaşnikofu omuzuna astı. Kırmızı raxtı da iyice beline oturttu. Gömleği ise zaten kırmızıydı. Ve yüzündeki parlak kırmızı işıltılar bir sağanak gibiydi. İşte böyle kırmızılar içinde Mazlum, bir ateş yumağı gibiydi. Kırmızı, Kürt rengiydi. Kırmızı sosyalizmdi. Kırmızı kan, kırmızı ateş, kırmızı savaş! Kırmızı dayanılmaz sıcaklıktı. Ve küçük Mazlum bunların toplamı, bunların yumağıydı. O ateşti! O savaştı! O kandı, candı! O sımsıcak bir Kürt çocuğuydu. Sıcaklığı, gerillanın donduruculu bir Ocak gecesinde, metrelerce karı yararak bir mağaraya ulaşıp kocaman bir ateş etrafında ısınması gibiydi.

Bir süre sonra Kürdistan kadınının yiğitlik ve fedakarlığının tanınan isimlerinden bayan partizan Sultan YAVUZ, küçük Mazlum'a, birkaç yeni gerillayla birlikte siyasal eğitim dersleri vermeye başladı. İlk ders Kürdistan tarihiyle başladı.

Sultan YAVUZ, tam bir disiplin içinde dersleri veriyordu. Küçük Mazlum'un ayırtedici zekası hemen dikkatleri çekti. Yaşına-başına göre dersleri çok mükemmel kavrıyordu. Can kulağıyla dinliyor, candan tartışıyor, candan çalışıyordu. Kamptaki herkes O'nun bu zekasına gıptayla bakıyordu. Hayretle, merakla, ilgiyle! Bu nedenledir ki Sultan YAVUZ sık sık bu durumu sohbet konusu yapıyordu.

«Ben adeta akıl erdiremiyorum. Bu yaşa göre çok ileri bir zeka. Çok da seçkin bir sorumluluk duygusu var. Çok çalışıyor. Acaba bu küçük yaşta bunlar kendisinde nasıl bu kadar ileri...»

«Taşıdığı özden, yurtseverliğindendir yoldaş! Ayrıca yaşına göre geniş ve zengin bir hayat tecrübesi var. Ateş gibi, görmüyor musun?»

«Ama ne olursa olsun, insan adeta anlam veremiyor bu zekaya. Yorum getiremiyor kolay kolay.»

Bir sohbet gecesinin akşam serinliği. Dar vadideki kampın üzerine karanlık yeni yeni iniyor. Dik yamaçta kazılarak yapılmış gerilla haymaları. Apartman daireleri gibi kat kat! Her birisinin üstünü palamut ağaçlarının dalları kapatmış. Yeşil yeşil kubbeler. Bu üstteki küçük haymada Küçük Mazlum tek başına oturuyordu. Korkunç öfkeliydi, korkunç kızgındı. Hiç öyle görülmemişti. Gözleri çakmak çakmaktı. Son derece çatık kaşlarının altından kurtulan bakışları, bir fabrika gürültüsüyle akan derenin köpüklü suları arasındaki iri kaya parçalarını delip delip geçiyordu. Çok sert ve bomboş bakışlar. Öfkesini gören iki yönetici yoldaş yanına yaklaştı. Öfkesine dayanılamadı. Öfkesi Mahsum KORKMAZ'ın emri gibiydi. Büyük Agit komutanın M-16'sının otomatiğe bağlanmış kurşun ateşiydi sanki!

«Ne var Mazlum yoldaş? Niye böyle öfkelisin?»

«........»

«Niye cevap vermiyorsun yoldaş? Ne varsa söyle çözmeye çalışalım.»

Küçük Mazlum'dan yine çıt çıkmadı. İki yoldaşı O'nu konuşturmak için yarım saate yakın uğraştılar. Kurnaz ve zeki bakışlarla, «Bir şey yok» diyor, «Bir şey yok.» Ve konuşmuyordu. Küçük Mazlum'un inadı tutmuştu bir defa. Bu inat tutmaya görsündü. O'nun inadı Zaloğlu Rüstem'in inadının ta kendisiydi. Kürt inadı. Gururu boğazını düğümlüyordu. Ve söyleyeceği şeye izin vermiyordu. Çünkü Mazlum'daki gurur, Gohder'in gururuyla atbaşı gidiyordu. Neyse ki zorlu ve uzun bir mücadeleden sonra O'nu konuşturabildiler.

«Ben hain miyim ha, ben hain miyim? İnsan arkadaşını hain görür mü» diye bas bas bağırarak konuştu. Konuşurken her tarafından alev fışkırıyordu yine. Kaşları çapraz duran bir çift kama gibiydi. Gözleri iyice kısılı. Dudaklarının ucunda etrafa habire tükürük parçacıkları saçılıyordu. Biçimli burnunun biraz büyükçe olan boşlukları peşpeşe şişip boşalıyordu. Başını şiddetle sallıyordu. Sanki Harran düzlüğünde kırmızı bir at şaha kalkmış kişniyordu.

«Ne olmuş? Kim demiş sen hainsin?»

«Öyle tabii! Kimin silahı alınır? Hainlerin! Benim de raxtımı ve silahımı alıp götürdüler. Bu nasıl olur, ha nasıl olur? Ben buraya savaşmak için geldim. Ben hain değilim!»

Meğer, bazı gerillalar disiplin kurallarına aykırı bir davranışta bulunduğu gerekçesiyle O'nun silahını ve raxtını habersizce alıp götürmüşler.

3 gerilla yeni bir kamp yeri bulmak için keşfe çıktıklarında Küçük Mazlum'u da yanlarına aldılar. Fakat O'na keşfe çıktıklarını söylemediler.

«Nereye gidiyoruz?»

«Hiç şöyle biraz dolaşalım. Gezmeye!»

Ancak biraz gittikten sonra Küçük Mazlum'un kurnaz bir gülümseme tuttu. Gözlerinde aniden bir zeka parıltısı peyda oldu. Bu, gerillaların da gözünden kaçmadı:

«Ne var Mazlum yoldaş? Sana bir şeyler oldu.»

«Ayıp ayıp! Benden saklıyorsunuz. Ne gezintisi, biz keşfe gidiyoruz. Tamam kural gereği söyleyemeyebilirsiniz. Ama bu kadar da acemice olmaz ki...»

Bu sözler üzerine gerillalar adeta şoke oldular. Ancak kendi düşen ağlamazdı. Çünkü kendileri de iyi biliyorlardı ki, Küçük Mazlum askeri konulardan, silah ve el bombalarından, keşif, konumlanma ve benzerlerinden iyi anlıyordu. Sultan YAVUZ'un verdiği siyasal eğitimden en yüksek puanı aldığı gibi, silah sökme ve hedefe kurşun atma yarışmasında da kalabalık bir gerilla grubu içinde birinci gelmişti. Henüz kampa ilk geldiğinde yapılan bir atışta iki tam isabet vurmuştur.

Nitekim bu keşif esnasında da Küçük Mazlum bu yeteneğini gösterdi. Arazinin yapısını dikkatle izliyor ve gerçekten de kamp yeri ve depo, sığınak için bir çok açıdan uygun noktaları ustaca tesbit ederek hemen öne atılıyordu. Heyecanla, mutlu mutlu.

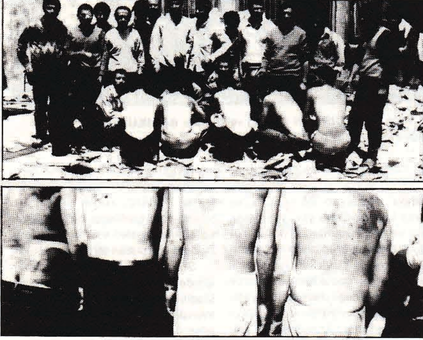
«Hah işte burası daha uygun. Çünkü kamuflaj sorunu da fazla yok.»

Küçük keşif grubu biraz daha gitti. O da ne? Bir ayı; koca, boz, ağaçların arasında durmuş gerillalara kötü kötü bakıyor. Gerillalar aniden duraksadı. İrkildiler. Gayri ihtiyari biraz geriye çekildiler. Küçük Mazlum'un gözleri parladı. İyice açıldı. Eli silaha gitti. Yavaşça, gizlice avının üzerine atlamaya hazır bir panter gibi vücudunun tüm ağırlığını her iki ayağı üzerine boşalttı. Bu sırada boz ayı sırtını dönüp kaçmaya başladı. Ve Küçük Mazlum panter gibi ayakları üzerinde yaylanarak sıçradı. Önündeki büyükçe kayayı atlayarak astı. Atlarken mermiyi namluya sürdü. Ve ateş... Ürkütücü bir bağırtı koptu. Hayvan yaralanmıştı ve bu korkuyla ağaçlar arasında daha hızlı kaçmaya başladı. Küçük Mazlum peşini bırakmadı, sağlam ve çevik adımlarla adeta kanguru gibi hayvanın peşinden koşuyordu. Bir daha, bir daha ateş etti. Ama sıkı orman tam bir engeldi. Hayvan ağaçların arasında kayboldu. Küçük Mazlum'un al al olmuş yüzünden terler kirli siyahımsı akıyordu. «Allahsız, kurtardın yine» diye kendi kendine söylendi. Gerillalarsa ise ağzı açıkta kalmıştı.

DEVAM EDECEK

Devrimci-demokratik kamuoyuna, dünya ilerici insanlığına ve yurtsever halkımıza!

Cezaevlerinde direnişimizi doğuran, kazanılan haklarımızın işkence ve kanla elimizden alınmak istenmesidir

12 Eylül'le uygulanan baskı ve zor politikalarının ilkinden sonuncusuna, geçmişten günümüze dek çeşitli düzey ve biçimlerde cezaevlerinde uygulanarak, savaş tutsakları üzerinde sürekli uygulanan yıpratma, yok etme, teslim alma, kişiliksizleştirme politikalarıyla onların insanlık suçu işlemeye itildiği bilinmektedir.

Her baskının direnişi, direnişin baskıyı yarattığı gerçekliği cezaevleri için daha da geçerli olsa gerek. **"Direnmek yaşamaktır!"** şiarını bayraklaştırarak direnen savaş tutsaklarının direnişi Diyarbakır'da **Mazlum, Kemal** ve **Hayri**'lerin ölümsüzleşmesiyle boyutlandı; dalga dalga yankısını her alanda buldu. Daha sonra Türkiye cezaevlerinde **Abdullah, Haydar, M. Fatih** ve **Hasan**'ların ölüm orucu eylemleriyle Türkiye ve Kürdistan halklarının direnişi birbirini selamlayarak kucaklaştı. Baskıya karşı direniş dinmedi; daha da kızıllaştı.

Diyarbakır cezaevinde Şubat 1988 direnişinde **M. Emin YAVUZ** yoldaşın şehit düşmesiyle sömürgeciler en büyük yenilgilerini aldı. Bu direniş sonucu, sömürgeciler en yetkili ağızlardan Kürtçe savunmaların yapılmasını ve Kürtçe konuşulmasını kabul etmek zorunda kaldılar. Bu, Kürdistan'ın varlığı ve onun sömürge olduğunun bir ispatı oldu. Fakat sömürgeciler buna fazla tahammül edemedi, edemezdi de. Bu sefer daha da sinsi biçimde Özel Harp Dairesi'nce uygulanan "özel savaş" uygulamalarını cezaevlerinde boyutlandırdı. Kürdistan'da uyguladığı sürgünlerle "mecburi iskan" yasasını tutuklular üzerinde denedi. Bu yasayla tarihte olduğu gibi, direnişi dağıtarak bastırmayı amaçlıyordu. Adeta bir gerilla birliğini çembere alan faşist ordu sürüsünün gerillayı bir elmayı dilimlere bölmesi gibi, "parçala böl ve imha et" taktiği olan "DİSK'i parçalama" taktiğini güttü.

Nitekim, Diyarbakır direnişçilerini Eskişehir, Çanakkale, Bursa, Aydın vb. alanlara sürgün etti. Ancak yanılmışlardı. Direniş ateşi sönmedi, tersine daha da büyüdü. Hem de Türkiye cezaevlerinde de Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimciler omuz omuzaydı. Bu sefer, enternasyonalizm ve halklarımızın kardeşliği dile geliyordu. Faşizme karşı halklarımızın tek cephesi, Direniş Cephesi'ydi. Dile gelen, objektif gerçeklik buydu. Bunu sömürgeci faşist güruhlar hazmedemiyorlardı; direnişe karşı yeni genelgeler piyasaya sürdüler.

1 Ağustos Genelgesiyle biz tutuklu ve hükümlülere reva görülen vahşete karşı insanca yaşamanın olanaklarını yakalamak için açlık grevi, ölüm orucu eylemlerine gittik; kazandığımız haklarımıza yönelik her türlü uygulamalara karşı koyduk. Bu eylemlerimizin haklılığı ve kamuoyunda kazandığı destek sonucu, yönetim geri adım atmak zorunda kaldı. Ancak işkence ve baskılar çok sinsi yöntemlerle, entrikalarla, çeşitli bahanelerle varlığını sürdürmeye devam etti. Kanla kazanılmış haklarımız adım adım gasp edilmeye çalışıldı, çalışılıyor.

Toplumsal çürümüşlüğün, "Adalet" Bakanlığı ve cezaevi yöneticilerinin direnişlerimiz karşısındaki çaresizliklerinin en belirgin göstergesi oldu işkence. Cezaevi yöneticilerinin keyfi uygulamaları, "Adalet" Bakanlığı'nın kazanılmış haklarımıza yönelik gaspçı tutumları, kısaca, işkence ve hak kısıtlamalarıyla geçen yaşantımız direnişlerimizin anası oldu. Bu durum yıllardır böyle süregelmektedir.

Yeni yakalanan bir grup PKK'li olarak 16.11.1988 tarihinde Sağmalcılar 2. Özel Tip Cezaevine konulduğumuzdan bu yana bu tür uygulamalara çokca tanık olduk. Buna karşı, birçok direniş sergiledik. İşte bunlardan bazıları: İlk cezaevine geldiğimizde 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı Diyarbakır Cezaevinin başını çektiği açlık grevi direnişi, ölüm orucu Türkiye'de de tüm cezaevlerini sarmıştı. Sağmalcılar 2. Özel Tip Cezaevindeki tutuklu ve hükümlüler de açlık grevindeydiler. Yeni gelen bizler (11 kişi) tek kişilik, pislik dolu, yataksız hücrelere kapatıldık. Biz de açlık grevine hemen katıldık. Bizden bir yıl önce yakalanmış olan altı arkadaşımızdan dördü Diyarbakır'da ölüm orucunda bulunan arkadaşların direnişlerini desteklemek ve aynı talepler için ölüm orucu eylemine başlamışlardı. Dayatmalarımız sonucu bir hafta sonra hücrelerden çıkartılarak arkadaşlarımızın bulunduğu H-Blok'a yerleştirildik. Süresiz açlık grevi eylemimiz kısmi haklar elde edilerek 20. gününde sonuçlandı. Bizlerin ölüm orucu eylemi ise sürüyordu. Ancak Diyarbakır'da eylemin sonuçlanmasıyla birlikte bizim de ölüm orucu eylemimiz 25. gününde son buldu.

Aralık ayının sonlarında (28 Aralık) cezaevinde bir tünelin ortaya çıkması bahane edilerek tüm tutuklu ve hükümlüler üst katlara dolduruldu ve koğuş kapıları üzerimize kilitlendi. Tüm haklarımız (Avukat görüşmemiz, ziyaret, havalandırma vb.) elimizden alındı, yiyecek dahi verilmedi. Bunun üzerine koğuşlardan dışarı, koridora çıktık. Askerlerin her tarafa dolması üzerine, kendimizi savunmak amacıyla koridor kapısına barikatımızı kurduk. Nedeni ise, 28 Aralık akşamı üst katlara yerleştirilirken askerlerin; cop ve gaz bombalarıyla saldırarak birçok arkadaşımızı yaralamış olmaları ve saldırılarını sürdürmeleriydi. İdarenin temsilcilerimizle görüşmeyi kabul etmemesi üzerine sayım da vermedik. Barikat ve sayım vermeme eylemimiz 23 gün sürdü. İdareyle yapılan anlaşma sonucu eylemimiz son buldu. Ancak yılbaşı açık ziyaretimiz elimizden alınmış, havalandırma süremiz iki saate indirilmişti. Havalandırma süresini fiili eylemlerimizle önce dört sonra altı saate çıkarabildik.

3 Nisan 1989'da tutukluların ve mahkemesi süren bazı arkadaşların sevklerinin yapılacağı bildirildi. Bunlardan 6'sı bizim davadan yargılanan arkadaşlardı. Kararları kesinleşmemiş, tutuklu olan bu arkadaşların sevk edilmesi TC'nin kendi koyduğu yasaları tanımamazlığının bir başka örneğiydi. Blok olarak keyfi sevklere karşı çıktık, diğer bloklar da aynı tavır içinde oldular.

İnfazcı kapıya dayanmış, sevki çıkan arkadaşların dışarı çıkmasını istiyordu. Sevk arabaları kapı önünde bekliyordu. İnfazcıya sevkin yasadışı olduğunu ve durdurulmasını talep ettiğimizi söyledik. İdare, Bakanlığın emri olduğunu, yapacakları bir şeyin olmadığını söylüyor, bizlerse arkadaşlarımızı vermeyeceğimizi söylüyorduk. Kısa bir süre sonra Binbaşı eli coplu askerlerle blok kapısına dayandı. Zorla arkadaşlarımızı almaya çalıştılar. Karşılıklı çekişmeler başladı. Sloganlar attık, askerlere yönelik Kürtçe ajitasyon çektik, Binbaşı daha da hırçınlaştı, saldırı emri verdi; direndik. Kararlılığımızı görüp arkadaşlarımızı alamayınca saldırıyı durdurdular. Bu saldırıda bazı askerlerin ellerindeki copları aldık (Bu coplar suç delili olarak mahkemeye verilmiştir). Aynı şekilde kurduğumuz barikatı da aşamayınca askerleri geri çekip sorunu görüşmelerle çözmeye yöneldiler. O gün barikatımızı kaldırmadık, sayım vermedik, idarenin temsilcilerimizle yaptığı görüşme sonucu, mahkemesi süren arkadaşların sevki durduruldu ve bundan böyle tutukluların sevkinin yapılmayacağına, sevklerin önceden bildirileceğine dair söz alındı. Hükümlü olanların bile sevki çıkarılmamasına rağmen tutuklu olan bizim arkadaşlarımızın sevkinin çıkması dikkat çekicidir. Anlaşma sonucu bu arkadaşlarımız Çanakkale Cezaevine sevk edildiler. Sonradan öğrendiğimize göre, Müdür Özen Korkmaz Bakanlıktan özel olarak PKK'lilerin sevkini talep ediyor, Bakanlık da onaylıyor. Çünkü PKK'lilerin direnişçi kimliği Özen Korkmaz'ı korkutuyordu; "PKK'liler iflah olmaz" diyordu.

Evet, sömürgecilerin korktuğu başlarına gelmişti. Kürdistan ve Türkiye'yi saran PKK "hayaleti" İstanbul Cezaevine de taşmıştı. Korkuyorlardı; çünkü **Mazlum DOĞAN**'ın öğrencileri, Komutan **Kemal PİR**'in askerleriydi karşılarındakiler. Ülkemizin dört bir yanında süren gerilla mücadelesi ile cezaevlerindeki direniş birbirini kucaklamıştı. Ve mücadele Türkiye'nin metropol kentlerinde de yankısını bulmuş, sömürgecilerin kendilerini rahat hissettikleri cezaevlerine taşmıştı. Artık hiçbir işkenceci, insanlık düşmanı, ARGK'nin intikam namlularından kurtulamazdı. Gestapo Esat Oktay Yıldıran'ın sonu gözler önündeydi. Üstelik bu tutuklular E. Oktay davasından tutuklanmışlardı; Özen Korkmaz nasıl korkmasın? Cezaevi kapısından ilk adımımızı attığımızda işkenceci faşist Özen Korkmaz, "Bunlar gerçek PKK'li" diyerek korkusunu dile getiriyor, gardiyanlara "Bunlara iyi bakın" emrini veriyordu. Bu korku ve çaresizliğinin ürünü insanlıkdışı uygulamalarını anımsatarak, keyfi şekilde bir hafta süreyle, pislik içinde, yataksız, soğuk, fare dolu hücrelere tıkılmamız anlamına gelmişti. Ama korkunun ecele faydası yoktur. Bir söz vardır; "Sakınan göze çöp batar." Tüm işkenceciler, faşistler bilsin ki, er-geç yaptıklarının hesabı sorulacaktır. Biz savaş tutsakları direniş şehitlerimizin yolunda yürüyen öğrencileriz. Bizlerde insanlık onuru, işkenceyi yenmiştir; yenecektir her zaman!

Baskı ve direniş bitmiyor Sağmalcılar'da. Her türlü baskı ve teröre karşı direnişimiz çaresizleştiriyordu sömürgeci faşist idareyi. 1 Mayıs'ta İstanbul'da polis tarafından **M. Akif DALCI**'nın katledilmesini protesto için cezaevi genelinde iki günlük açlık grevine gidildi. Şeker Bayramı yaklaşıyordu. Bakanlık cezaevlerinde 3 günlük açık ziyaret yapılacağını kamuoyuna duyurmuştu. Ama temsilcilerimizin idareyle yaptığı görüşme sonucunda yine keyfi bir uygulamayla karşı karşıya geldiğimizi anladık. Bize 3 gün değil, sadece bir gün açık görüş yapabileceğimiz söylendi. Gerekçe ise "güvenlik". Buna karşılık üçüncü dereceden akrabalarımızın görüşe alınması ve beraberinde getirdikleri yiyeceklerin serbest bırakılmasını kabul etmek zorunda kaldılar. Ama bu bile gerçekleşmedi. Cezaevinde yeni bir tünel çıktı bahanesiyle açık görüş hakkımız gaspedildi.

Bundan sonra da gözü dönmüş sadistler, sahnede dört dönmeye ve çeşitli oyunlar, hak gaspları tezgahlamaya başladılar. Havalandırma, avukat görüşesi, ziyaret, hastane yasaklandı. Aradan 3-4 gün geçmesine rağmen temsilcilerimiz çağrılmadı, temsilcilerimizle görüşülmedi, tüm çağrılarımıza rağmen gardiyanlar bile gelmedi. İdareyle görüşebilmek için fiili tavrımızla maltaya kadar çıktık. Malta askerlerle doluydu. Bu girişimimiz sonucu saldırıyı göze alamayan idare, temsilcilerimizle görüşmek zorunda kaldı. Ve bizlere "üç gün sonra" normal koşullara döneceğimizi duyurdu. Bizler de malta kapısını kapattırmayacağımızı söyleyerek bugüne kadar kapalı tutulan havalandırma kapısını zorlayarak açtık. O gece havalandırmalarda ve maltada kaldık, olası bir operasyona karşı hazırlıklı bekledik.

İdare söylemese de artık sevkin olacağını anlamıştık. Sevke karşı değildik, ama bazı taleplerimiz doğrultusunda idareyle anlaşarak gitmek amacındaydık.

Takvim sayfaları 13 Mayıs 1989'u gösteriyordu. Hemen 100 metre ötemizde adi tutuklu ve hükümlülerin bulunduğu kapalı cezaevine sevk edileceğimiz söylentileri yayılmaya başladı. Bloğumuzun koridorunun sonundaki dışarıya bakan demir parmaklı pencereden karşımızdaki kapalı cezaevini ve askerlerin hareketlerini izliyorduk. Çok sayıda silahlı asker ve sevk arabaları görülüyordu; olağanüstü güvenlik önlemleri alınmıştı. Kapalı Cezaevindeki bir kısım adi tutuklu başka yerlere sevk ediliyordu. Nitekim 14 Mayıs'a girdiğimiz gecenin 1'inde bizlere, topluca kapalı cezaevine sevk edileceğimiz iletildi. Temsilcilerimizle idarenin yaptığı görüşmede normal bir sevk yapılacağı, blok blok sırayla götürüleceğimiz ve eşyalarımızı beraberimizde götürebileceğimiz, gideceğimiz yerde normal koğuşlara yerleştirileceğimiz konusunda sözler alındı. Sırasıyla bloklar sevk edilmeye başlandı. Taşınacağımız yer aynı bahçenin içinde 100 metre ilerimizdeydi. Bizlere normal bir sevk izlenimi verilmeye çalışıldı. Oysa senaryo farklıydı. Bizler olumsuz ihtimalleri düşünmüyor değildik. Çünkü biliyorduk ki, Türk egemenlerinin, en şerefli sözü bile şerefsizcedir.

Gece saat 1'den itibaren kelepçeli olarak arabalara bindirilmeye başlandık. Eşyalarımız ise başka kamyonlara yükleniyordu. Bloklarımızın koridor penceresinden sevk arabalarının nereye gittiklerini izlemeye çalışıyorduk. Ama arabaların kapalı cezaevi önüne kadar gittiklerini ancak görebiliyorduk. Ve gidenlerden hiçbir işaret, haber alamıyorduk. Normal bir sevk olduğunu düşünmeye başlamıştık. Sabahın saat 8.30'unda sıra bizim bloğumuza geldi; eşyalarımız kamyonlara yüklendi; bizlerin de elleri kelepçelenerek gruplar halinde hiçbir penceresi olmayan ışıksız, havasız 10 kişilik arabalara 20-30 kişi doldurulduk. Gideceğimiz yer çok kısa mesafede olduğu için sorun çıkarmayı gereksiz gördük. Ama arabalar elli metre kadar ilerledikten sonra bizden önceki arabaların boşaltılmadan bekletildiğini öğrenince şoke olduk. En öndeki arabalardaki arkadaşlar bağırarak arabalardan indirilmediklerini, Anadolu'ya sevk edileceğimizi söylediler. İdarenin ve Türk subaylarının "asker sözü"nün bir kez daha şerefsizliği görülmüştü. Ve kapalı, havasız, ışıksız arabalarda saatlerce bekletildik. Güneş, arabaları kızdırıyordu; havasızlık, susuzluk vb. bizi bunaltmış, birçok arkadaş fenalaşmıştı. Hele ilk arabalara binenlerin durumu daha da ağırlaşmıştı. "Doktor isteriz" diye bağırdıysak da hiçbir yanıt alamadık. Artık başımızın çaresine bakmak zorundaydık. Kelepçeleri ellerimizden çıkardık. Arabalarda hava delikleri açmaya çalıştık, fakat arabaların demirden olması bunu imkansız kılıyordu. Arabanın arkasındaki askerlere "Kapıyı açmazsanız kırmak zorunda kalacağız" dedik. Yanıt alamayınca kapıya yüklendik ve kapıları açtık. Askerlere, "Subayınızı çağırın; tüm arabaların kapılarını açmazsanız arabalardan aşağı ineceğiz" şeklinde uyarıda bulunduk. Askerler arabaların sağını, solunu ve kapı ağızlarını tutmuşlardı. Subaylar kapıların açıldığını görünce, korkudan yanımıza yaklaşmıyorlardı. Alelacele

arabalar cezaevi kapısına yanaştırıldı. Arabalardan indirmeye başladılar, saat 03.00. Arabalardan indirilenler cezaevi avlusuna dolduruluyordu. Arabalardan indirilme işi saat 05.00 dolaylarına kadar devam etti. Böylece 100 metrelik yolculuğumuz 12 saat sürecekti. Bu süre zarfında onlarca arkadaşımız bayılmış, birçoğu fenalık geçirmişti; ve ölümle yüzyüze gelmiştik hepimiz. Hastaneye kaldırılması gereken birçok insan vardı. Fakat ne hastaneye kaldırılan oldu, ne de doktor getirildi.

Tutuklu ve hükümlülerin tümü cezaevine alınmıyordu. Hükümlü ve hükümsüzlerin Anadolu (Bartın'a) Cezaevine sevk edilmesi isteniyordu. Sadece tutuklular cezaevine alınacaktı. Siyasi iktidarın keyfiliğiydi bu; kararları Bakanlıkça kesinleşmişti. Bu da TC'nin yeri geldiğinde yasa tanımazlığının bir başka örneğiydi. Diğer yandan insanca yapılan bir sevk değildi. Sevki yöneten sorumlular işkence yapmak, intikam almak için fırsat bulmuşlardı. Bu fırsatı değerlendirerek nasıl gözde birer işkenceci olduklarını "kahraman mehmetçiğin kahramanlığını" savunmasız savaş esirleri üzerinde göstermekten zevk alıyorlardı.

200 dolayında hükümlü, "Sağmalcılar Kapalı Cezaevine gideceksiniz" diye aldatılmış, gidecekleri gerçek sevk yerleri gizli tutulmuştu. Yukarıda belirttiğimiz işkenceler yapıldıktan sonra, "Siz Anadolu'ya (Bartın'a) gidiyorsunuz" deniliyordu. Geri kalan tutukluların müşahade hücrelerine konulacağı söyleniyordu. İdare bir türlü temsilcilerimizle görüşmeye yanaşmıyordu. Sevk edilecek olan arkadaşların isimleri okundu. Sevke gidecek olanlar diğer arkadaşlarla vedalaştı. Sevkedilecekleri günlerdir beklemenin getirdiği gerilim ve arabalarda hapis kalmanın yorgunluğuyla birlikte, açlık içinde akşama kadar sevk arabalarına yerleştirildiler. Böylece 165 arkadaşın sevk işlemi tamamlandı. Geriye kalan tutuklular ise idam hücrelerine alınmaya başlandı.

Sevke giden arkadaşların sevk işlemleri bittikten sonra, geriye kalan 242 tutuklunun sorunları cezaevine girdikten sonra başladı. Diğer sevklerde olduğu gibi eşyalarımız bizlere verilmeyip açık havada üstüste yığdırıldı. Oysa eşyalarımızın verileceği söylenmişti. Söylenen yine bir oyundan öteye gitmemişti.

Cezaevine girdiğimizde daracık idam hücrelerine 2-4 kişi kapatıldık. Hücrelere insanlar sığmıyordu; insanlar nereye sığacaktı? Yeterli yatak yoktu, yemek verilmiyordu; her yatakta 2-3 kişi yatıyordu. Durumumuz tam anlamıyla idamı bekleyen insanın durumunu andırıyordu. İdare, bizleri bu duruma sokmuştu. Bu durum hangi insanlığa sığıyor, hangi yasa ve hukuk, tutukluları idam mahkumlarının statüsüne sokmaktadır? Kaldı ki yasalar müebbet ağır hapis cezasına veya uzun süreli hürriyeti bağlayıcı cezalara mahkum olanların dahi her koşulda müşahade hücrelerine kapatılmalarını öngörmüyor. Yasal düzenlemeler bu konuda açık hükümler taşırken, henüz tutuklu bulunan bizler hangi anlayışla böyle bir duruma sokulabiliyoruz?

Eğer bir ülkede, makamına güvenerek keyfi emirler verilip uygulanıyorsa bu, o ülkede hukuk düzeni ve yasaların ne kadar göstermelik olduğunu gösterir. Türkiye'de rejim kendi koyduğu yasaları çiğneyebiliyor, yasalar kağıt üzerinde kalmaktan öteye gitmiyor, rahatlıkla suç işlenebiliyor. Zaten biz tutuklular, sömürgeci-faşist egemenlerden başka bir şey beklemiyoruz. Çünkü bizler, faşist rejimin cezaevi politikalarını tüm çıplaklığıyla ortaya seriyor, iflas ettiriyoruz. Bundan dolayı da faşist rejim bizleri hücrelere kapatarak, her türlü haktan yoksun bırakmak istiyor. Bunun bilincinde olan bizler, bulunduğumuz her cezaevinde hayatımızı ortaya koyarak en temel insani haklarımızı savunmaya ve onurumuzu korumaya çalıştık, çalışacağız. Bundan dolayıdır ki, rejim buna tahammül edemiyor ve etmesi de beklenemez. Son kanunsuz, insanlık dışı emirleriyle, katliam niteliğindeki saldırısıyla tahammülsüzlüğünü bir kez daha sergiledi.

Diğer yandan, Sağmalcılar Kapalı Cezaevinde idare ve alay komutanlığı işbirliğiyle tamamıyla bir işkence, rüşvet, haraç ve hırsızlık mekanizması kurulmuştur. Biz siyasi tutukluların gelmesiyle bu mekanizmanın bozulacağını çok iyi biliyorlardı. Bunun için tez elden, ne pahasına olursa olsun, bu çıkar mekanizmasını korumalıydılar!

Sağmalcılar Cezaevi; Müdür **Hayati Tuncel,** Cezaevi Savcısı **Burhanettin Yarkın** ve il alay jandarma komutanlığının üst rütbelileri için işkencenin yapıldığı, vurgunun vurulduğu, rüşvetin ve haracın alınarak palazlandıkları bir yerdir. Buradaki vurgunda herkes payına düşeni almaktadır; gardiyanlardan subaylara, tüm yönetici ve personele kadar. Bu yüzden buraya atanan herkes sevincinden dört köşe oluyor. Çünkü bu cezaevinde dışarıdan daha çok uyuşturucu bulunur —daha pahalı da olsa—, üstelik daha güvenceli, yakalanma durumu da yok. Sağmalcılar Cezaevinde paran varsa her şeyi yapabilirsin; açık ziyaret yapabilir, hastaneye yatabilir, özel koğuşlarda kalabilirsin. Paran yoksa istersen ölüm döşeğinde ol, revire dahi çıkamazsın; çıkabilmen için mutlaka rüşvet vermek zorundasın.

Bütün bunlar Sağmalcılar Cezaevinde rüşvet ve yolsuzlukların en göze çarpan örnekleridir. Bu mekanizma o kadar çok geliştirilmiştir ki, akılalmaz boyutlardadır; ve de bunun örnekleri saymakla bitmez.

Bakanlığın yasadışı emri üzerine hücrelere kapatılmamız; faşist, işkenceci, vurguncu güruhlar için, sinsi planlarını gerçekleştirmelerine zemin oluşturmuştu. Nitekim hücrelere alındığımızın üçüncü günü, 16 Mayıs 1989'da hazırlanan kanlı senaryo sahneye konulacaktı. Kamuoyuna da "siyasiler isyan çıkardı; koridorları işgal ettiler, barikatlar kurdular ve gardiyanları rehin aldılar; kahraman mehmetçik, kahraman subaylarımızın önderliğinde isyanı bastırdı" biçiminde yansıtılacaktı. Böylece senaryo olduğu gibi uygulandı ve kamuoyuna da "isyan" diye açıklandı. Oysa ne bir isyan, ne işgal, ne rehin alma ve ne de barikat vardı. Bir bahane arıyorlardı, aradıkları bahaneyi de buldular.

Biz tutuklular, sorunlarımızın çözümü için temsilcilerimizle görüşülmesini istiyorduk. Taleplerimiz; müşahade hücrelerinden çıkıp koğuşlara yerleşmek; normal ziyarete çıkmak; avukatlarımızla görüşebilmek; mahkemelerimize gidebilmek ve eşyalarımızı alabilmekten ibaretti. Temsilcilerimiz idarece tanınmadı ve onlarla görüşülmedi.

İl Alay Komutanlığınca 10 günü aşkındır uykusuz bırakılan, gerginlik içinde tutulan ve "hırslarını çıkaracak" yer arar duruma sokulan askerler, "anti bölücülük", "anti komünistlik" propagandalarıyla tahrik edilerek hedef gösteriliyorduk. Böylece askerler saldırıya hazırlanırken, jandarma yetkilileri içeriye girmişti. Önce Binbaşı **Halit Kayır** ile Binbaşı **Feridun Baran'a** sorunlarımız anlatıldı. Sonra Alay Komutan Yardımcısı **Yaşar Ercan** geldi; ona da sorunlarımız anlatıldı; hepsi de "tamam" deyip gittiler. Bu sırada cezaevi tam bir ablukaya alındı. Alaydan özel getirilmiş askerler, çevik kuvvet ve panzerlerle cezaevi sarılmış, itfaiye hazır bekletiliyordu.

Askerler iyice kışkırtıldıktan sonra, saldırı başlatıldı. Bizler tamamen geri çekildik. Blok kapısına kadar dayanmış askerlere, "Barikat var; isyan var; rehin var" denmiştir. Ama hiç biri yoktu. Askerler şaşkındı. Komutan binbaşı "Saldırın" diyordu. Astsubaylardan biri binbaşıya, "Komutanım barikat falan yok" diye bağırıyordu. Binbaşı anlamadı. Astsubay koşarak binbaşının yanına gitti, biraz sonra geri döndü. Ancak emri yeni kavramış olacak ki, askerlere "İçeri girin; saldırın" diye komut verdi. Bizler kendimizi savunmak için, içerde bulunan bir masa ve iki oturağı kapıya dayayarak, yarım yamalak bir barikat kurmaya çalıştık. Askerler cop ve ellerindeki kalaslarla barikat kurmamızı engellemeye çalışarak içeri girmek istiyorlardı. Ancak içeri girmeyi başaramadılar. Ellerindeki birkaç copu da almıştık. O ara yüzbaşı gözüktü, askerleri durdurdu, içeriye doğru baktı. Kolayca içeri giremeyeceklerini anlamış olacak ki, kapının önünde bir kısım asker bırakarak, diğer askerleri yanına alarak diğer bloklara doğru gitti.

Subaylardan biri, "Birazdan göreceksiniz; bacısını anasını ....im hepinizi öldüreceğim. H-Bloktan gelen siz değil misiniz? Güneydoğu'da kaç asker öldürdünüz" vb. sözler sarfedip kinle bağırıyordu. Böylece ne yapmak istediklerini açıkça dile getiriyordu. Kapıdaki askerlerle konuşup bir şeyler anlamaya ve yatıştırıp propaganda yapmaya çalıştık. Askerlerden biri, "Kürtler burada mı kalıyor, onlara vuracaklar, su hortumu getiriyorlar haberiniz olsun" dedi. Bize ayrı davranacaklardı. Köleler efendilerine karşı baş kaldırdı mı kırbaçlanırlar derler ya; biz de sömürgeciliğe karşı ayağa kalkmış bir ülkenin (Kürdistan'ın) insanlarıydık. Ülkemizin ve halkımızın özgürlüğü için savaşıyorduk, bunun için esir düşmüştük. Ve Partimiz PKK'nin düşmana indirdiği darbelerden dolayı birincil hedef seçilmiştik. Bunun bilincindeydik; direngen ve gururluyduk. Evet hep birden slogan atıyor ve Kürtçe marşlar okuyorduk. "Direnmek yaşamaktır!", "İşkence yapmak şerefsizliktir!" "Askerler çekilsin müdür, savcı gelsin!" vb. şekilde bağırıyorduk.

Yan tarafımızdaki B-3 Blokundan slogan ve bağırtı sesleri geliyordu; 15 dakika kadar sürdü. Artık tutuklulardan ses çıkmıyordu. Askerlerin bağırtılarından başka bir şey duymuyorduk. Anlaşılan oradaki arkadaşların işini bitirmişlerdi.

Alt kat bizim için sağlam değildi, hemen üst kata çekildik. Askerler karşımızdaki boş blokun kapısından cop, kalas ve su hortumuyla bağırarak doluştular. Bizleri uzaktan taşlamak için, taş yerine beraberlerinde torbalarla sabun getirmeyi de ihmal etmemişlerdi. Üst kata çekildiğimizi gören subaylar daha da hırçınlaşmışlardı. Hem havalandırmadan hem de ikinci kata çektikleri ikinci bir su hortumuyla bir yandan tazyikli su sıkıyor, diğer yandan sabunları camlara fırlatıyorlar ve küfürler yaparak adiliklerini sergiliyorlardı. Sömürgeci-faşist subaylar, askerlere küfürlerle birlikte "Bunların cesetlerini tek tek yukardan aşağı indirin, vurun öldürün" emrini veriyorlardı.

Karşımızdaki boş bloka cezaevi personeli dolmuş, mehmetçiğin vahşetini zevkle izleyecek kadar alçalmışlardı. Saldırı ve direniş hızla sürüyordu. Atılan sabunlar bir kısım camları aşağı indirmişti. Camlar bizler için tehlike olmuştu. Camları kırmak zorunda kaldık. Kendimizi korumak için kapıya dayadığımız bir ranza parçası, sünger yatak ve battaniyeden başka bir şeyimiz yoktu. Herkes ıslanmış, hücreler ve 1 metre genişliğindeki daracık koridor suyla dolmuştu. Her şeyimiz sular içinde kalmıştı. Kapıdan içeri girmek isteyen askerleri engellemeye çalışırken, birçok arkadaşımız cop ve kalaslarla yaralandı. Sloganlar atıyor, direniyorduk; hepimiz yorgun düşmüştük. Askerler ancak 3-4 saat sonra içeriye girmeyi başardılar. İçeri giren askerler gözü dönmüşçesine cop ve kalaslarla önlerine gelen her arkadaşın —kafa, göz, kol demeden— gelişi güzel her tarafına vuruyorlardı. Eli boş 40 kişiye karşı, yüzlerce askerin, cop ve sopaları inip kalkıyordu. Sular kızıl kana boyanmıştı; herkes yerde suyun içine serilmişti. Doymak nedir bilmiyorlardı. Durmadan döverek hücreden hücreye aktarılıyorduk. Birçok arkadaş bayılarak kendinden geçmesine rağmen hala dövülüyorduk. Kimin öldüğü, kimin yaşadığı belli değildi. Bu da yetmiyormuş gibi subaylar emir veriyordu; "Eşyalarını, neleri varsa parçalayın" diye. Yiyecek, giyecek, yatak, kitap, dosyalarımız, savunmalarımız, iddianamelerimiz ve mütalalarımız, radyo, televizyon vb. neyimiz varsa hepsini parçalıyor, yağmalıyor ve üzerinde tepiniyorlardı. Bizler, "İşkence yapmak şerefsizliktir", "Berxwedan jiyane", "Bimre kedxwari, bijî serxwebûn" vb. sloganlar atıyorduk. Kırbaçlama işlemi hala sürüyordu. Faşist subaylar, "Vurun, öldürün; hala bağırıyorlar" diyerek, direnişimiz karşısında çıldırıyorlardı. Vahşetleri öyle boyutlanmıştı ki, askerlerden bazıları dayanamayarak, yaralı arkadaşların dövülmesini engellemeye çalışıyorlardı; kimileri de birbirlerine küfür etmeye başlamıştı.

Sonuçta 2-3 kişi su dolu hücrelere bizleri koyarak kapıları üzerimize kilitledikten sonra çekip gittiler.

Öğleye doğru başlayan operasyon gece yarısına doğru bitti. Beş müşahade bölümünde (C-2, C-3, C-18, B-3, B-4) kalan 242 tutukludan çoğu ağır olmak üzere 150 kişi yaralanmıştı.

Kaldığımız B-4 Blokunda 40 kişinin tümü de yaralıydı. Hemen hemen hepsi de ağır yaralıydılar. Bunlardan 16'sı PKK'li, 6'sı Acilci, 2'si SVP'li, 3'ü TKP-B'li, 1'i Çayan Sempatizanları'ndan, ve değişik siyasetlerden ayrılmış 12 devrimci arkadaştı.

Yaralılarla ilgilenen yoktu; su dolu hücrelerde ölüme terk edilmiştik. "Ölen arkadaş var mı" diye sesleniyoruz; kimsenin kimseden haberi yok. Doktor çağrılarımız cevapsız kalıyordu. Yaralıların ölmesi bekleniyordu. Böylece bizlere "ders" vermiş olacaklardı akıllarınca. Saatlerce sonra bazı arkadaşları hastaneye götürmeye başladılar. Akıllarınca ölen ölmüştü. Şu ana kadar büyük bir tesadüf eseri ölü çıkmadı. Ama bu ölü çıkmayacak demek değildir. Çünkü o kadar çok yaralı var ki, ölüm garipsenecek bir olay olmasa gerek. Hastaneye ilk götürülen arkadaşların dışında (40-50 dolayında) diğer arkadaşlar hataneye götürülmedi. Revirde ufak-tefek pansumanla yetinildi. Hastaneye gidenlerin çoğu da idarenin baskısı sonucu, hastaneye yatmaları gerektiği halde yatırılmadı. Bazı arkadaşlarımız, gerek doktorların ilgisizliği, gerekse idarenin tutumunu protesto ederek tedaviyi kabul etmeden döndüler. Bir de bu haldeyken açlık grevi eylemine gitmek zorunda bırakılışımız da dikkate alınırsa, her an ölüm olaylarının olabileceği kendiliğinden anlaşılır. Elbette ki bunda başta hükümet olmak üzere cezaevi müdürü, savcısı ve bu saldırıda bulunan subaylar sorumlu olacaklardır.

Böylece, işkence, rüşvet, hırsızlık ve haraç yuvasına dönüştürülen Sağmalcılar Cezaevi, 16 Mayıs 1989'da kitap, eşya ve insan kıyımına tanık oldu; bu unutulmayacaktır.

Sömürgeci-faşist yöneticiler, mantıklarına göre, bizleri "uysallaştırıp", kurdukları sömürü mekanizmalarını bozmamızı engellemek için bir gözdağı vermiş ve intikam almışlardı.

Ancak unuttukları bir şey vardı: Bizler bulunduğumuz her yerde işkenceye, hak gaspına, haksızlığa vb. ahlaksızlıklara karşı çıkarak, hayatın her alanında varlıklarını sürdürenleriz. Daha dün TC'yi dize getirerek, bütün dünyanın saygınlığını kazanmış Diyarbakır direnişi ve bugün de cezaevlerinde Diyarbakır direniş geleneğinin sürdürücülerinin direnişleri gözler önündedir. Bu bizim yaşam biçimimiz olmuştur. Bunu hiçbir güç, hangi yöntemlerle olursa olsun, değiştiremez. Daima, **"DİRENMEK YAŞAMAKTIR"** şiarımız olacaktır.

Devrimci-demokratik kamuoyu, dünya ilerici insanlığı, yurtsever halkımız!

Demokrasi; insan hakları, hukuk anlayışları vb. konular üzerine TC'nin resmi açıklamalarının, imzasını koyduğu uluslararası sözleşmelerin Türkiye'deki geçerliliğinin ve anlamının demagoji ve aldatmacalardan ibaret olduğu en açık bir şekilde cezaevlerindeki insanlıkdışı, çağdışı uygulamalarında görülmektedir. Yöntem geçmişten farklı olmasına karşın, mevcut uygulamalar geçmişi aratmayacak cinstendir.

Bugün birçok cezaevinde insan ve tutukluluk haklarıyla bağdaşmayan keyfi uygulamalar, işkence, baskı ve kısıtlamalar devam ediyor.

Aynı uygulamaların bir parçasını da biz Sağmalcılar Cezaevindeki siyasi tutuklular yaşıyoruz. TC'nin de onayladığı İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 5. maddesinde; "Hiç kimse zalimane, gayri insani, haysiyet kırıcı cezalara veya muamelelere tabi tutulamaz" deniyor. Oysa Türkiye gerçeği için tam da bunun tersi geçerlidir. Bunun en açık örneği; 16.5.1989 günü Bakanlığın emriyle ölüm hücrelerine doldurulan biz tutuklulara yönelik, yeni bir haçlı seferi başlatırcasına, askerlerin saldırıları sonucu 150 kadar siyasi tutuklunun yaralanmasıdır. Bu insanların işkence izleri, yaraları doktorlarca tespit edilip, raporları verilmiş ve bazılarınınki resimlenerek belgelenmiştir.

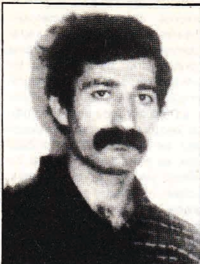
Bugün Başbakan Turgut Özal'dan Adalet Bakanlığı'na kadar TC yetkilileri, "Yasalarımızda işkence yoktur, yapmak suçtur" diyorlar. Peki bu saldırı neydi? Ancak kölelere yapılan bir uygulamaydı; saf işkenceydi, katliam provasıydı yapılanlar. Olay basit bir olay değil, sadece birkaç idarecinin keyfi tutumu da değil, tamamen planlı ve örgütlü bir saldırıdır. 12 Eylül'den bu yana İstanbul'un çeşitli cezaevlerinde tutuklu kalan ve bizzat bu olayı da yaşayan arkadaşlarımız "Şim-

Devamı 23. sayfada

M. EMİN GÖKDEMİR:

"Son nefesimi verirken 'Yaşasın Başkan APO' şiarıyla sömürgecilerin yüreğine korku salacağım..."

Partiye ve yoldaşlarıma!

Bu son sözlerimi, yani geride bıraktığım bu mektubu okuyacak tüm yoldaşlara, zindandaki özgürlük tutsaklarına, dağlarda savaşan gerillalara, ufku aydınlanan yurtsever halkıma, onun önderlerine ve tüm PKK-ARGK ve ERNK'lilere!..

Şu andaki duygularımı tam olarak yansıtabilmek, yazılı bir anlatımla açıklayabilmek benim için oldukça zor; hatta imkansız gibi bir şeydir. Ancak, mücadeleyi paylaşanlar, sözlü veya yazılı olmasa da, birbirlerinin duygularını anlarlar. Ve ancak, Kürdistan halkının bağımsızlığı, özgürlüğü ve demokratikleşmesi mücadelesine ne biçimde ve oranda olursa olsun bir katkıda bulunmanın yüceliğini, mutluluğunu yaşayanlar; birbirlerinin bu duygularını anlayabilirler. Ve işte, sizlerin de beni en iyi biçimde anlayacağınıza inanıyorum.

Düşmanın acizliğinin, paniğinin, korkusunun bir sonucu olarak; fiziki yaşamıma son vermek istemesi kararı onaylanmış bulunuyor. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, bu PKK'nin, onun varlığının ve soylu mücadelesinin düşman üzerinde yarattığı o aşılmaz korkunun doğurduğu korkakça bir öç almanın biçimlenişinden başka bir şey değildir.

Verilen bu karar halkımızın aydınlık geleceğini karanlığa boğma düşüncesinin bir ürünüdür. Onlar yıllar boyu ezdikleri, sindirdikleri halkımızın başkaldırısını başaşağı etmek için yeniden kudurmuşlar, azmışlar ve çareyi yeniden katliamlarda, vahşette, canilikte aramaya koyulmuşlar. Ama bugün; dün değildir. Bugün, dünlerin, çaresizliğin, sahipsizliğin, bölünmüşlüğün, teslimiyet ve uşaklığın o kahrolası, o lanetlenesi belası yoktur artık ülkemizde. Hesaplaşma var, kin var, öfke var. Dağlardaki savaşçılarımızın her kurşun atımında, tüfeğinde, yüreğinde; bağımsızlık aşkı var. Özgürlük tutkusu, demokrasi sevdası var. Bugün, halkımızın biricik önderi PKK var; bugün halkımızın kurtuluş gücü ARGK ve irade birliğinin güvencesi ERNK var!.. Sömürgeciler kudurmasın da ne yapsın? Cani, cellat kesilmeyip de ne etsinler? Ve onlar, zindanlardaki özgürlük tutsaklarını katletmesin de af(!) mı etsinler?

Halkımın, Partimin, mücadelemin zindanlardaki sesi olduğum, bunlara sahip çıktığım için, sömürgeci mahkemelerin verdikleri katletme kararını işte böylesi bir mutluluk ve gurur tablosu ile karşılıyorum. Halkımın bağımsızlığa her gün biraz daha yaklaştığı böylesi bir ortamda PKK'nin yaratmış olduğu bu muazzam mücadelenin bir parçası olmamdan ve bu mücadele için canımla bir katkıda bulunacağımdan dolayı duyduğum gururu, mutluluğu sözcüğün eksiksiz anlamıyla yaşamaktayım.

Beni sıradan, uysal, düzenden korkan bir insan olmak yerine; amacı, ideali olan soylu bir davanın saflarına kazandıran, halkının bağımsızlığı, özgürlüğü, mutluluğu için savaşmanın o yüce erişilmezliğine ulaştıran PKK ideoloji ve politikası ile bunun yılmaz savunucularına duyduğum saygı, her yeni başlayan günle bir kat daha artmaktadır.

Sömürgeciliğin çok yönlü olarak, ülkemizi bir ağ gibi sardığı, ulusal değerlerimizi tahrip ettiği, halkımızın her geçen günle, biraz daha yokoluşa doğru gittiği bir süreç içindeydik. Ne var ki, bunun farkında bile değildik. Kendisine ölüm tuzakları hazırlanmış, ancak kendisi bunun farkında bile olmayan zavallı birinin durumundaki iç yakıcılık nasıl ise, yaşadığımız bu süreç de bizi halk olarak ölüm tuzağında yok etmeyi adım adım gerçekleştiren sömürgecilerin, bize karşı başlattığı bölme-parçalama, asimile etme, kişiliksizleştirme politika ve uygulamaları da öylesi bir durumdu. Halkımızın bağımsız olmak, özgürleşmek için başlattığı direnişler, döktüğü kanlar, acımasızca bastırılmıştı. Ve üstelik bu direniş geleneği bize unutturulmuştu, unutturulmak istenmişti...

Ubeydullah, Bedirxan Bey, Behdinanlılar, Ağrı, Zilan, Palu-Genç-Hani, Sason, Dersim'deki direniş tohumlarının yeniden yeşertilmesi engellenmişti. Büyüyen bebekler, genç nesiller, bunlarsız ninnilerle büyümüştü. Okullarda marşlar, andlar hep Türklüğe övgüler düzdü. Kürtlük ve Kürdistanlılık dağ başlarında, ovalarda kanla-ateşle bastırılmıştı. Ve bize yabancılaştırılmıştı. Çok iyi tanışan ama birbirine yabancılar gibiydik bunlarla. Kürtçe konuşuyor diye, Kürt gibi giyiniyor diye kınardık öylelerini. Çünkü, ninnilerimizde Dersim yoktu... Ağrı, Zilan, Sason yoktu. Çünkü, Kürtlüğümüz, Kürdistanlılığımız unuttturulmuştu bize. Yerine, zehir-zemberek şeyler doldurulmuştu beynimize...

Her geçen gün, birliğimiz-bütünlüğümüz, ulusal değerlerimiz parçalanıp tahrip edilirken; her geçen gün canımızdan bir parça koparılırken; farkında bile olmadığımız sessiz çığlığımız göklere çıkarken, ne duyan kulaklarımız vardı ne sızlayan yüreklerimiz. Ya da öyle sanıyorduk veya öyle sanılıyordu...

Halkımızın acılarını, çığlıklarını, çaresiz kalışını, yok edilmek istenişini ve bir duyan, işiten, gören, düşünen temiz beyinler, cesur yürekler, fedakar insanlar vardı. Onlar, Kürdistan tarihindeki aşağıya yuvarlanışı durdurmak; halkımızın sesi, beyni, yüreği, gözleri olmak için varlıklarını ortaya koydular. Çalıştılar, düşündüler, araştırdılar. Gördükleriyle, yaşadıklarıyla ve öğrendikleriyle bağımsızlık ve özgürlük hamurunu mayaladılar.

PKK'nin ortaya çıkışının tarihsel ve siyasi öneminin, anlamının boyutlarını burada geniş olarak anlatmayacağım. Yazımın kapsamı buna elvermez çünkü. Ama, değinmeden de geçemeyeceğim. PKK, tarihsel olarak halkımızın yarattığı değerlerin en büyüğü, en anlamlısı, en önemlisi, en yücesi ve en kutsalı olarak kurtuluşun, özgürlüğün yolunu açıyordu Kürdistan'da... PKK'nin böyle bir değerler birikimi olduğu, halkın öncüsü olduğu, çıkışından hemen sonra halkımızın onu bağrına basması gerçeğiyle daha iyi görüldü. Tıpkı, bir ananın yavrusunu her türlü tehlikeden sakınırcasına bağrına basıp, bir ana şefkatiyle, sevgisiyle koruması gibi, halkımız Partisine sahip çıktı ve bağrına bastı.

Halkımız artık sahipsiz değildi. Kendi önderine kavuşmuştu. Kurtuluşunun, özgürlüğünün, gelecekteki güvencesinin biricik önderi olan PKK gibi çağdaş ve evrensel ideolojisi olan, Marksizm-Leninizm silahıyla donanmış, bunu Kürdistan gerçekleriyle bütünleştirip, ideolojik, politik, örgütsel önderliği, proleter kişilikte ifadesini bulmuş leninist bir partiye kavuşmuştu.

PKK, karanlıkların bilinmezliğine sürüklenen Kürdistan'da ışıl ışıl yanan, aydınlık saçan bir kutsal ışık gibi parıltılar saçmıştı halkımız ve ülkemiz ufkunda. Böylesi bir dönemde PKK saflarında yer aldım. Artık insan olmanın, halk için savaşmanın o anlatılmaz tadına yavaş yavaş varıyordum. Ve bu, uğruna birkaç kez ölünmesi gereken onurlu dava için, yaşamımı vermekten, daha önemli, daha anlamlı bir şeyim yoktu. Tüm varlığımla mücadele etmeyi bir görev olarak bildim ve elimden geleni yapmaya çalıştım. Konumum, yeteneklerim, enerjim elverdiğince bu kutsal davaya hizmet etmeye çalıştım. Görevimi en iyi şekilde yapmak benim en büyük isteğimdi.

Ancak, yakalanıp cezaevine konulmam, beni dışardaki mücadeleden çabuk ayırmıştı. Yakalanıp, dışardaki mücadeleden çabuk ayrılmam, görevlerimin bittiği anlamına gelmezdi elbette. Tam tersine içerde (cezaevinde) beni, birçok yeni görevler bekliyordu. Ve bu görevlerimi yerine getirmeye çalışırken, birçok hata, yanlış ve zaaf içine girdim. Özellikle arkadaşların yardımı ve kendi çabalarımla bunları gidermeye çalıştım. Bu olumsuzluklar beni mücadeleden alıkoyamazdı. Aksine eskiye oranla daha kararlı, daha bilinçli, daha tecrübeli ve daha disiplinli olarak mücadeleye devam ettim ve üzerime düşenleri yerine getirmeye çalıştım.

1981-82-83 yıllarında, teslimiyetin yaşandığı bu yıllar, tahmin edilmeyecek yaralar açtı bende. Özellikle 1982 yılında teslimiyetin yanında bir de itirafa zorlanma furyasının alabildiğine yoğunlaştırıldığı bu yıllar, benim için kelimenin tam anlamıyla karanlık yıllar oldu. Gösterdiğim zaaftan dolayı bu ezikliği son nefesime kadar duyacağım. En büyük istemim, en büyük özlemim; ciddi hata ve zaaflar içine girmeden devrimci yaşamımı son nefesime kadar sürdürmekti. Ama, ne yazık ki, çeşitli hata ve zaaflar içine girdim. Bundan böyle, yani, son nefesimi verinceye kadar, Partime, ülkeme, mücadeleme yaraşır bir yaşamla mücadeleme devam edip, halkıma, mücadelemize, PKK'ye ve Partili yoldaşlarıma layık olmaya çalışacağım.

Ancak zindanlarda öğrendim devrimin ne kadar daha zor, onurlu ve bir o kadar da acımasız, engebeli ve kutsal olduğunu... Yine, bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmanın kaçınılmaz gerçekliğini benliğimin ta derinliklerinde hissettim. Zindan karanlığında geçen tutsaklık yıllarım, benim için zengin bir tecrübe kaynağı oldu. Direnişin ve ihanetin yan yana yürüdüğü, var olmakla yok olmanın içiçe yaşandığı, bu kısa yaşam pratiğinde çok şey öğrendim. Faşist Türk sömürgeciliğinin iç yüzünü daha iyi, daha net gördüm. Sömürgeci vahşeti zulmü ve her türden insanlıkdışı uygulamalarını yaşadım ve tüm bunları bilince çıkardım. Evet, zindandaki yaşamım bana muazzam bir deney, tecrübe ve zengin bir birikim sağladı. Kararlılığın, fedakarlığın, bükülmez çelikten iradenin ve Stalinist disiplin anlayışının en güzel örneklerini gördüm. Siyasal kişiliğimize yaraşan, Parti, halk ve kutsal değerlere bağlı kalmanın en yüce örneklerini gördüm.

Yoldaşlar!

Size şu kadarını söyleyebilirim ki, ben fiziki olarak aranızdan ayrılacağım. Kuşkusuz ki, darağacında bile bana yaraşacak en iyi ve en doğru tavır PKK'ye layık olabilmektir. PKK'li olma bilinci ile sömürgeciliğin, emperyalizmin ve her türden gericiliğin yüzüne haykırmaktır. PKK'nin bana verdiği ruhla başım dik, alnım açık olarak gideceğim darağacına. Bununla da vicdanen rahat ve onurun en güzelini tatmış olacağım. Fiziki olarak aranızdan ayrılmak, bence işin en basitidir. İnsan, bir anlık acı çeker ve maddi hayatla bağlarını keser. Ancak, önemli olan, bir insanın, yaşadığı; daha doğrusu mücadele saflarından yerini aldığı süre içerisinde PKK'li olma bilincinden kopmaksızın üzerine düşecek görevleri en iyi şekilde yerine getirmesi olmalıdır. Bu görevleri yerine getirebilmek de halkla, Partiyle ve ulusal bağımsızlık ideolojisiyle yaşamını bütünleştirmekten geçer. Bir devrimcinin, konumuna yaraşır bir tavır sergilemesi, yaşamın her türlüsüne, Partisine, ideolojisine bağlı kalarak göğüs germesi; onun yaşamsal önemdeki görevidir. Ve işte bu görevlerini yerine getirmiş bir devrimci için ölüm, ölüm değil, ölümsüzlüktür. Bir devrimci için en kötü, en zor ölüm, onun düşmana boyun eğmesidir. İşte, Diyarbakır Zindan Direnişimiz, bu yönüyle de tarihsel bir mirastır.

Halkıma!

Binlerce yıl tutsaklığın içinde nice isyanları yaşadın, nice ayaklanmalara giriştin ve o kadar çok katliamdan geçirilip kana boğuldun ki, adeta damarlarında akıtılacak kan bırakılmadı.

Tarih boyunca, genellikle örgütsüz, öndersiz ve dağınık bir halk olarak yaşadın. Bugünlere gelmen bile büyük bir mucizedir. Önderliğini yapan güçler kurtuluşunu sağlayacak mücadeleyi yürütmediler. Bu yüzdendir ki, haykırışların yerine ulaşamadı.

Önderliğini yapan güçler çağını doldurmuş, paslanmış, barutu tükenmiş tüfek misaliydiler. Sen örgütsüzlük ve öndersizliğin acısını çok çektin. Bu yüzden önüne çıkan her istilacı ve despot güç senin kutsal yurdunu gaspetti. Düşman seni, gericiliğin, çağdışılığın batağına sürükledi. Özgür gelişmene kilit vurarak iç dinamiklerine saldırdı. Bu yüzden bir türlü çağdaş güçlerini yaratamadın... Gele gele halk olarak yok olmanın eşiğine sokuldun. Düşman seni halk olarak, katliamlarla yok edemeyince, başkalaştırmaya, kendisine benzetmeye başladı. Bağrına ihanet ve uşaklık tohumları ekmeye çalışarak beyinsel sömürgeciliğe hız verdi. Ve sen artık, vahşi Türk sömürgeciliğinin zulüm zehiri altında uyuşturularak yok olmaya, bedenin kadavra olarak kullanılmaya başlandı. İşte, tam bu sırada APO'nun gür sesi yükseldi Kürdistan'da: *"Halk olarak teslimiyet içinde yok olmaktansa; savaşarak yok oluruz"* diyordu. Bu ses ülkemizde yankısını buldu. İnsanlarımızda yurtseverlik bilincinin ilk tohumları adeta bu ses oldu. Zira kendi varlığımızı dahi unutmuştuk. Kısa sürede Başkan APO önderliğinde başlatılan yoğun bir çalışma ve insanüstü bir azim, kararlılık, inanç ve fedakarlıkla Partimiz, PKK doğdu. Artık biz nefes almaya başlayan bir halktık. Partimiz, devrimimizin ihtiyaçlarını tespit ederek devrimimizi örgütlemeye koyuldu. Kurtuluş kuvvetlerin ARGK'yi ve ulusal direniş örgütün ERNK'yi yaratarak, bağımsızlığını kaçınılmaz kıldı. Sana düşen, görevini yerine getirmen ve öz değerlerine sahip çıkmandır.

Türkiye halkına!

Sana da düşman olan, üstündeki sömürü ve zulmün mimarı Türk burjuvazisi ve faşist devleti, ülkemi ve halkımı tutsak olarak yokoluş sürecine sokmuştur. Halkım bugün Partisi PKK önderliğinde giriştiği ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesinde Türk sömürgeciliğinin katliam ve soykırımlarına uğramaktadır. Kürt halkının mücadelesini ve önderi PKK'yi; iğrenç yüzünü gizleyerek size, düşman diye tanıttı. Bizi, "çete", "bölücü" ve "eşkıya" olarak size ve dünya kamuoyuna yalan ve iftiralarla tanıtmaya çalışmaktadır. Çilekeş Türk halkı! Siz, bizim dost ve müttefiğimizsiniz. Düşmanın yalanlarını, bize vereceğiniz destekle yüzüne vurun.

Türkiye devrimci-demokratik güçleri! Bizim başlattığımız bağımsızlık savaşını, PKK önderlikli mücadelemizi kendi halkınıza anlatın. Mücadelemizle zayıflattığımız faşist devlete karşı demokratik devrim sürecini hızlandırın. İki ayrı ülke ve devrim temelinde sömürgeciliğe karşı, faşizme karşı, Kürdistan ve Türkiye halklarının birleşik; demokratik mücadele cephesini yaratmanız gerekir. Proleter enternasyonalist yükümlülüğünüzü en iyi şekilde yerine getirmek; ortak örgütler yaratmaktan geçer.

ARGK ve ERNK'ye!

Düşman, 12 Eylül faşizmiyle mücadelemizi boğmayı amaçladı ve bu konuda kendisine oldukça güveniyordu. Fakat düşman, Partimizin inanç ve kararlılığıyla halkımızın engin yurtseverliğini bilmiyordu. Bizi, daha tanımıyordu. Bilmiyordu ki, artık bizim, PKK gibi bağımsızlıkçı, tavizsiz komünist bir örgütümüz var.

Halkımızı kurtuluşa götürecek olan silahlı kuvvetlerimiz ve ulusal direniş örgütümüz; halkımızın size olan umudu ve güveni sonsuzdur. Siz halkımızın özlem ve umutlarının ürünüsünüz. Ülkemizin en büyük eksiklikleri sizlerdiniz. Sizler de yaratıldıktan sonra, halkımızın artık yarınlarına olan güveni sağlanmıştır. ERNK, yarının Kürdistan'ında Ulusal-Demokratik Devletimiz, ARGK, milli ordumuz olacaktır.

Zindanlarda geçirdiğim yıllar yaratılışınızı görmeme engel olduy-

Devamı 23. sayfada

Faşist Türk devletinin ikiyüzlülüğü ve Bulgaristan'daki "azınlık Türkler" meselesi

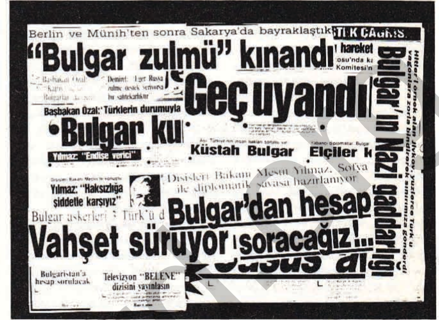
Baştarafı 1. sayfada

ya çalışmış ve bunlara yönelik girişimlerde bulunmuşsa da, özellikle de bu dönemde bu derece açığa çıkmasının nedenlerini irdelemek, meselenin özünü kavramak açısından da gereklidir. Sorunun çeşitli boyutları mevcuttur. Bütün yönleriyle ortaya koymamız pek gerekmese de, önemli hususlara değinmenin zorunluluğu vardır.

Bulgaristan uzun yıllar, Osmanlı İmparatorluğu'nun egemenliği altında kalmıştır. Bu dönemde, Bulgaristan'a belli bir sayıda Türk nüfusu da yerleştirilmiştir. Osmanlı egemenliği altında Türkleşen Bulgarlar da olmasına rağmen, Osmanlı İmparatorluğu, birçok ülkede olduğu gibi burada da Türk kolonileri oluşturdu. Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşe gitmesiyle birlikte diğer Balkan halkları gibi, Bulgaristan da bağımsızlığına kavuştu. Bulgaristan'ın bağımsızlığına kavuşması ve diğer Balkan halklarının da Osmanlı İmparatorluğu'nun egemenliği altından çıkması, Osmanlılar'ın Balkanlar'daki gücünü kaybetmesine yol açtı. Osmanlı İmparatorluğu egemenliğini yitirmiş olmasına rağmen, Balkanlar'a yerleşmiş olan Türk nüfusu burada kalmaya devam etti.

Osmanlılar döneminde ve daha sonra TC'nin kuruluş yıllarında Türk egemenleri Türk nüfusu dayanarak, Balkanlar üzerindeki emellerini gerçekleştirmek için çabalarını hep sürdürmüşlerdir. Türk egemenleri günümüzde de Bulgaristan ve Yunanistan'daki "azınlık Türkler" üzerinde çabalarını, bunları kendi çıkarları doğrultusunda harekete geçirmek için sürdürüyorlar. Yine, Türk egemenlerinin 1974 yılında Kıbrıs'taki Türk azınlığı bahane ederek, burayı işgal ettiği de biliniyor. Bunun yanısıra, Kerkük Türklerini de bahane ederek, Musul ve Kerkük'ü ele geçirme emellerini hep canlı tutan Türk egemenleri, adeta nerede bir Türk varsa o alana el atmakta; başarabilirlerse kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmektedirler.

Bulgaristan'a yönelik olarak, bu ülkedeki Türk "azınlık" kesimini kış-

kırtma çabaları TC'nin NATO'ya girişi ile birlikte hızlandı. II. Dünya Savaşı sonrasında Bulgaristan'da sosyalist iktidarın kurulmasıyla birlikte, hem emperyalist güçlerin hem de emperyalizmin uşağı TC'nin Bulgaristan'a karşı çeşitli komploları gelişti. TC, NATO'ya alınmasıyla birlikte, diğer sosyalist ülkelere karşı olduğu kadar Bulgaristan'a karşı da kullanılmaya başlandı. Türk egemenleri, Bulgaristan'daki "azınlık Türkler" üzerinde, daha çok kendine bağlama, satın alma ve sosyalist iktidara karşı kullanma temelinde girişimlerini yoğunlaştırmaya başladı. 1960'lı yıllarda Bulgaristan'la Türkiye arasında yapılan anlaşma gereğince bir kısım Türk, Bulgaristan'dan Türkiye'ye göç etti.

Türk egemenleri, Bulgaristan'dan göç eden bu "azınlık" kesime, en verimli alanlarda ev ve toprak vererek, bu kesimi ülke içerisindeki devrimci gelişmelere karşı kullanmaya çalıştı. Bu kesimler içerisinde özellikle de MHP gibi faşist bir partinin örgütlenmiş olması Türk egemenlerinin göç olayı ile hangi amaçlara varmak istediklerini de göstermektedir. Türk Devleti'nin Bulgaristan'daki "azınlık Türkler"e yönelik çabaları eskiden beri sürmesine rağmen, özellikle 15 Ağustos Atılımı sonrasında daha da hızlandı. Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin gelişimine karşı, faşist Türk Devleti Bulgaristan'daki Türkler sorununu ortaya atarak şovenizmi dalgalandırmaya çalıştı. Şovenizmi körükleyerek, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin Türkiye kamuoyunda haklı olarak yarattığı etkiyi önlemeye yöneldi.

"Bulgaristan'daki Türklerin ismi değiştiriliyor, zorla Bulgarlaştırılıyorlar" biçimindeki iddiaları ortaya atan Türk egemen çevreleri, bu tutumlarıyla Kürdistan'da uyguladıkları vahşeti gizlemeye çalıştılar. İnsan hakları vb. gibi kelimeleri ağzına dolayan Türk devleti, kendi suçlarını gizleme yoluna başvurarak, büyük bir sahtekarlık içerisinde, kendisinin yarattığı bu soruna el attı. Gerek basın, gerek radyo ve TV gibi yayın araçları, gerekse de direkt kendi ajanları vasıtasıyla "azınlık Türkler" meselesini karıştırarak kışkırtmaya başladı. Bu yönlü çabaları günümüze doğru gelindiğinde, büyük bir artış gösterdi.

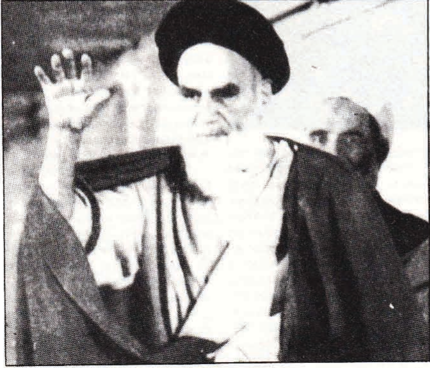
1989 yılı Bahar Atılımı ile birlikte ulusal kurtuluş savaşımızın büyük bir ilerleme gösterip sömürgeci ordu birliklerine ağır darbeler indirerek yoğun bir gelişmeyi yaşaması, Türk egemenlerini cansimidi gibi yeniden Bulgaristan'daki "azınlık Türkler" meselesine sarılmaya götürdü. Birdenbire, sorunun bu boyutlarda alevlenmesi, bu bakımdan bir tesadüf değildir. Türk egemenleri özellikle de bu dönemde sorunu körükleyerek, dikkatleri Kürdistan bağımsızlık mücadelesinden başka yönlere çekmeye yönelik olarak bu meseleyi kışkırttılar.

Kürdistan'da, halkımızın lehine savaş yoğunlaşıp, gelişmeler hızlandıkça Türk basını Bulgaristan meselesini daha fazla işlemeye başladı. Böylece, Bulgaristan'a yönelik girişimlere hız verdiler. Mayıs ayıyla birlikte, Bulgaristan'daki "azınlık Türk" kesimi kışkırtılarak, gösteri düzenlemeye, rejime karşı çıkmaya teşvik edildi. Gösterilerin sayısında artış olurken, çok az sayıdaki bir grup da açlık grevine başladı. Türk egemenleri, bu gösterileri destekleyerek, daha da fazlalaşması için çaba sarfetmeye başladı. Gösterilerin aralıksız bir şekilde sürmesi karşısında, Bulgar hükümeti de yeni önlemlere başvurdu. Gösterilere aktif olarak katılan ve öncülük edenlerden 50 kişi tutuklanırken, geri kalan çoğunluğa da pasaport çıkarma hakkı tanınarak, Türkiye'ye gitmelerine izin verildi.

Bulgaristan'dan göç ederek Türkiye'ye gelenlerin sayısı 50 bini aştı. 150 bin kişinin daha pasaport aldığı, 100 bin kişinin de pasaport için başvurduğu söyleniyor. Bu durumda Türkiye'ye göç etmek isteyenlerin sayısı 300 bini bulacak. Böylesi toplu bir göç karşısında, Bulgaristan'ın ekonomik olarak zorlanacağı açık olan bir durum. Bulgar hükümeti, uğradığı zararı azaltmak için yeni önlemler aldı. İşgücü ihtiyacının fazla olduğu alanlara aktarma yapılırken, mesailer arttırıldı. Ayrıca, bir kısım emekli ile öğrenciler de çalışmaya başladılar. Bu önlemlere rağmen, yine de Bulgaristan'ın ekonomik olarak zarar görmesi bekleniyor.

Faşist Türk devletinin bu konuda gösterdiği ikiyüzlülük üzerinde durmadan önce, Bulgaristan'da ortaya çıkan bu sorunun diğer bir yönüne de değinmekte yarar var. Türk egemenleri, eskiden beri Bulgaristan'daki "azınlık Türkler" meselesini canlı tutarak kışkırtıcılık yapmışlardır. Günümüz de de görüldüğü gibi bu konuda tam bir utanmazlıkla hareket etmekteler. Bütün bunlara rağmen, Bulgaristan kendi ülkesindeki bu sorunu daha önceden doğru bir çözüme kavuşturamaz mıydı? Ya

İRAN'IN DİNİ LİDERİ AYETULLAH HUMEYNİ ÖLDÜ

Baştarafı 1. sayfada

nemli bir rol yüklenmiş olması, Humeyni sonrası İran'ının nereye gideceği soruları da sık sık gündeme getirdi. Daha devrimin ilk yılında, Irak'ın İran'a saldırması, ABD'nin çeşitli müdahaleleri, İran'ın konumunu sürdürüp sürdüremeyeceği konusunda kuşkuları çoğalttı. Ancak, İran Humeyni yönetimi altında 10. yılını doldurduğu gibi, beklendiği gibi öyle kısa bir sürede mevcut konumunu da terketmeyecektir.

Humeyni sonrası İran'ındaki gelişmelere değinmeden önce, kısaca Humeyni'nin temsil ettiği politikaya değinmek istiyoruz. Humeyni içerde kendi halkına karşı katı uygulamalarla dikkat çekerken, dışarıda da anti-Amerikancı ve giderek anti-emperyalist bir politika yürütmüştür. Humeyni, emperyalizmin bölge üzerinde oluşturmak istediği dengeyi de izlediği politika ile zorlamıştır. İç uygulamalarındaki olumsuzluklara rağmen, Humeyni İran'a dışarıda antiemperyalist bir rol oynatarak, bölgede halkların çıkarına olan gelişmelere daha fazla gelişme imkanını yaratmıştır.

Irak'ın ABD emperyalizmi tarafından İran'a saldırtılmasıyla birlikte, İran'ın bölgede oynadığı antiemperyalist rol daha da belirginlik kazanmıştır. Irak'ın, tamamen emperyalizmin çıkarları temelinde İran'a saldırtıldığı ve emperyalizm aleyhine İran'da ortaya çıkan koşulları lehlerine çevirmek istedikleri bilinmektedir. Humeyni, böylesi bir saldırı karşısında, İran'ın anti-emperyalist rolünü sürdürmesini sağlamakla kalmayıp, bölgedeki devrimci çıkışlar için de elverişli bir ortamın oluşmasına katkıda bulunmuştur.

İran ve Irak arasındaki savaş nedeniyle, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı Irak ve Türk faşist rejimlerinin oluşturduğu birliğe İran'ın katılmaması, Kürdistan'da devrimci mücadelenin geliştirilmesi için objektif olarak olumlu bir ortam yarattı. Irak'la zaten savaş içerisinde olan İran'ın faşist Türk cuntasıyla da anlaşmaması, sömürgeci devletlerin birliği şeklindeki klasik politikanın günümüzde sürdürülmesini de olanaksız kıldı.

İran'ın bölgede böylesine antiemperyalist bir rol üstlenerek, emperyalizm aleyhine dengenin bozulmasına yol açan bir konuma gelmesinde Humeyni'nin oynadığı rol önemlidir. Yine, Humeyni'nin ölümünden kısa bir süre önce, Batı Avrupa emperyalistlerinin İran'a geri adım attırmaya yönelik çabalarının beklenen sonucu vermemesi ve İran'ın tutumundan tek bir geri adım atmayarak, kararlılığını sürdürmesinde Humeyni'nin varlığı birincil önemdedir.

İran'ın politikasında bu kadar önemli bir yeri olan Humeyni'nin ölümü ardından İran'ın yaşadığı gelişmeler, ilk günlerde yapılan yorumların tersine oldu. Batı Avrupa emperyalistleri Humeyni'nin ölümüyle birlikte, İran'ın hemen büyük bir iç çatışma içerisine gireceğini bekliyorlardı. Yaptıkları yorumların içeriği de bu yönlüydü. Bir bakıma emperyalistler, İran üzerindeki emellerine ulaşmak için Humeyni'nin ölümünü beklemekten başka bir çarelerinin olmadığını itiraf etmek zorunda kalmışlardı. Bu aynı zamanda, Humeyni'nin anti-emperyalist politikasının yol açtığı sonuçları da gösteren bir işarettir.

Humeyni'nin ölümünün dünya kamuoyuna açıklanmasının ardından ilk tepkiyi ABD Başkanı George Bush gösterdi. George Bush yaptığı açıklamada "Humeyni'den sonra İran'ın uluslararası topluluk içinde sorumluluk duygusuyla hareket etmesi umudunu" dile getirdi. ABD emperyalizminin beklentisinin, İran'ı yeniden işbirliğine çekmek olduğu bilinmektedir. Benzer içerikteki açıklamaların diğer emperyalist ülkelerden de gelmesi, emperyalizmin İran'ın anti-emperyalist konumunu, kendi lehindeki gelişmelerle değiştirmek için, bundan sonra da yoğun çaba içerisinde olacağını göstermektedir.

İran'ın bu yoğun çabalar karşısında daha ne kadar mevcut politikasını yürüteceği önümüzdeki günlerde daha da açığa kavuşacaktır. Bu konuda İran üzerinde her yönden müthiş bir mücadelenin yaşanacağı aşikar olan bir durumdur. Bu mücadelenin sonuçlarının ne olacağını giderek hızlanacak olan İran'ın iç gelişmeleri belirleyecektir.

İran, son dönemlerde SSCB ve diğer sosyalist ülkelerle ekonomik-diplomatik ilişkilerini yoğunlaştırdı. Humeyni'nin ölümünün ardından halen Meclis Başkanı olan Haşimi Rafsancani yaptığı bir açıklamada, bu ilişkilerini daha da arttıracaklarını belirtti. Bunun yanısıra, İran'ın emperyalist güçlere karşı bundan sonra takınacağı tavrın nasıl gelişeceği de önem taşıyor.

İran'ın iç gelişmeleri, şu anda şiddetli çelişkilerle bezenmiş bir durumda değil. Yönetim güçleri arasında çelişkiler mevcut olsa da, en azından bu aşamada bunlar, aralarında belli bir uzlaşmaya varmayı başardılar. Humeyni'nin yerine atanan Cumhurbaşkanı Hamaney olsun, Ağustos ayındaki cumhurbaşkanlığı seçiminde adaylığını koyacak olan Haşimi Rafsancani olsun yaptıkları açıklamalarda Humeyni'nin politikasına bağlı olduklarını söylediler.

Humeyni'nin cenaze törenine milyonlarca insanın katılması, mevcut yönetimin önemli bir kitle desteğinin varolduğunu da göstermektedir. Gerek yönetimin kendi arasında sağladığı uzlaşma gerekse de varolan kitle desteği, İran'ın mevcut anti- emperyalist konumunu daha bir müddet sürdüreceğini göstermektedir. Yine, birçok çevrenin beklediği gibi, Humeyni'nin ölümüyle birlikte İran'ın bir iç savaşa sürüklenmesi de kısa sürede gerçekleşecek bir gelişme değil. Sonbahara doğru cumhurbaşkanlığı seçiminde de sonuçlarının alınmasıyla birlikte, İran'ın iç durumu ve dışarıdaki politikasının yönelimi açıklık kazanacaktır.

Ancak, Humeyni'nin ölümü, İran'ın yönetimindeki bir denge unsurunu da ortadan kaldırdı. Humeyni güçlü karizması ve yönetim gücüyle dengeyi oluşturmuştu. İran'da yeni güçler dengesi çerçevesinde bu boşluğun yaşanacağı açık bir durumdur. Ama bu boşluk ne kadar sürede büyüyebilir ve buradan gerçek halk güçleri devrimci bir çıkış yapmayı başarabilirler mi? Bu da önümüzdeki dönemlerde izahını bulacak bir sorudur.

da diğer bir deyişle, sorunun bu derece de boyutlanmasının önüne geçemez miydi?

Bulgaristan açısından değerlendirdiğimizde, sorunu daha önceden de doğru bir şekilde çözüme kavuşturmanın imkanlarının varolduğunu görmekteyiz. Ancak, Bulgaristan hükümetinin soruna sosyalizmin doğru uygulanması temelinde yaklaşmaması, Türk egemenlerinin çabalarının mayalanma imkanını bulacağı bir zemin yarattı. Halbuki, sosyalizm doğru bir temelde temsil edilmiş olup, doğru uygulanması gerçekleştirilmiş olsaydı; bu sorun, bugünkü düzeyde boyutlanmayacak ve TC'nin kışkırtıcılığı sonuçsuz kalacaktı. Sosyalizmin doğru bir uygulamasının gerçekleştirilmemiş olması nedeniyle, sorunun bu derecede alevlenmesi de mümkün olmuştur.

Bizzat kışkırtarak ortaya çıkardığı soruna dört elle sarılan faşist Türk devleti, tarihte bir eşine daha ender rastlanabilecek cinsten bir sahtekarlığa başvurarak, sorunu işlemeye başladı. Bütün dünyaya çağrıda bulunan faşist Türk cuntası, Bulgaristan'a baskı yapılmasını ve "azınlık Türkler" meselesinde kendisine yardımcı olunmasını istedi. Bu çağrı ile bütün dünyayı da kendi ikiyüzlülüğüne alet ederek, suçlarına ortak yapmak istiyor.

Kürdistan'da çağımızın en alçakça uygulamalarına başvuran faşist Türk sömürgecileri, vahşetin en koyusunu halkımız üzerinde gerçekleştirmektedir. Asimilasyon politikası sonucunda, halkımızı tamamen Türkleştirmeye çalışan sömürgeciler, varlığını inkar ederek, Kürt geleneklerine göre yaşamasını, isim koymasını ise engellemektedir. Halkımızı "Dağlı Türkler" olarak adlandıran Türk egemen sınıfı, bu politikasının aşılması sonucu halkımızın varlığını zimnen kabul etmek zorunda kalmakla birlikte, inkarcılığı da elden bırakmayarak sürdürmektedir. Başbakan Özal bir yandan, "Bende de Kürt kanı olabilir" diyerek, yeni bir manevra yaparken, diğer yandan ise, "Kürtler de Türktür", "Tıpkı Amerika gibi bir ulusu yaratacağız" diyerek sahtekarlığa başvurmaktadır.

Son aylar içerisinde faşist Türk devletinin Kürdistan üzerinde yürürlüğe koyduğu uygulamalara baktığımızda bile, ne büyük bir sahtekarlığın içerisine girdiğini görmek mümkündür. Siirt Belediye Çöplüğü'ne atılan toplu cesetler, yine Şırnak'ta ortaya çıkarılan iki toplu mezar, Yeşilyurt köylülerine insan dışkısı yedirilmesi vd. vahşet örnekleri, faşist Türk devletinin ne denli bir ikiyüzlülük içinde bulunduğunu göstermektedir. Yine, cezaevlerinde uygulanan vahşetin boyutlarında büyük bir artış vardır. Bayrampaşa ve Nazilli cezaevlerinde tutsaklara saldırıldı ve çoğu yaralandı.

Kürdistan'da özel savaşın her türlü yöntemini sınırsız bir şekilde uygulayan faşist rejim, Kürdistan'ı boydan boya bir vahşet alanına çevirdi. İnsanlarımız üzerinde uygulanan insanlık dışı uygulamalarla çoğunluğu göç etmek zorunda bırakılıyor ve sürgün ediliyor.

Bütün bu vahşetin sahibi değilmiş gibi, dünya kamuoyunun karşısına çıkan faşist rejim, aynı zamanda bu ikiyüzlülüğüne kendi ülkesinde karşı çıkanları da susturuyor. "2000'e Doğru" dergisi bu konuda bir yazı yayınlayarak; Türk hükümeti'nin Cizre'de insan dışkısı yedirme olayını gözardı ederken Bulgaristan meselesini işlemesinin ikiyüzlülük olduğunu yazdı. Derginin bu sayısı, hemen toplatıldı.

Bu örnekten de açık olarak görüldüğü gibi, faşist rejim suçlarının açığa çıkarılmasına, ikiyüzlülüğünün gözler önüne serilmesine tahammül edemiyor. Büyük bir sahtekarlık yürütmek istiyor, ama buna karşı suçlarının büyüklüğü hatırlatıldığında adeta küplere binerek "milli duyguları zayıflatma" teranelerine sarılıyor.

Muhalefetiyle iktidarıyla, bütün Türk egemen kesimlerinin Bulgaristan meselesi karşısında aynı tutumu takınması, bu sorunla Türk egemenlerinin şovenizmi körüklenme amaçlarını da açığa vurmaktadır. "Milli Birlik" politikası ardında tek bir doğrultuda hareket eden partiler, kendi suçlarını da bu şekilde gizlemeye çalışıyorlar.

Bulgaristan'dan göç edeceklerin sayısının 300 bine yaklaşacağı tahmin ediliyor. Bu sayının önemli bir kesimi GAP alanına, yani Kürdistan'ın en verimli alanlarına yerleştirilmek isteniyor. Bu seçim de bilinçli olarak yapılmaktadır. Faşist Türk devletinin daha önce GAP alanına 100 bin kişiyi Karadeniz'den getirip, yerleştirmeyi planladığını basın yazdı. Böylece GAP alanının etnografik yapısını değiştirerek, halkımız içerisine beyaz ordu birliklerini şimdiden yerleştirmeyi amaçlıyor. Bu henüz uygulanmamış olsa da, uygulanmasından vazgeçilmiş de değil.

Bu kez, Bulgaristan'dan gelen göçmenlerin önemli bir kesimi bu alana yerleştirilmek isteniyor. Bu yerleştirme de aynı amaçları taşıyor. Etnografik yapıyı değişikliğe uğratarak, Kürt nüfusunun aleyhine Türklerin sayısını çoğaltmaya çalışıyor. Bu şekilde de ulusal kurtuluş mücadelemizi içerden hançerlemek istiyor.

Faşist Türk devletinin büyük bir ikiyüzlükle sarıldığı bu "azınlık" meselesinde, dünya kamuoyu gerçekleri bilmekte ve faşist rejimin kendi suçlarını gizlemesine olanak tanımamaktadır. Faşist Türk devleti ağzına ne kadar insan hakları terimini alsa da, gerçekte bu rejimin insanlığın büyük bir düşmanı olduğunu tüm dünya kamuoyu bilmektedir. TC, işlediği suçları gizleyemeyeceği gibi, cezasını ödemekten de kaçınamayacaktır.

Serxwebûn okuyucularına ve dağıtıcılarına!

Gazetemiz Serxwebûn'a abone olalım; abone bulalım!

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin sesini en ücra köşelere kadar ulaştıralım!

ÇHC'NDEKİ GELİŞMELER VE SOSYALİZMİN SORUNLARI

Mayıs ayı başlarından itibaren Çin'de öğrenciler büyük gösteriler düzenlemeye başladılar. 1 aya yakın bir süre devam eden gösterilerde öğrenciler, "daha fazla demokrasi" ve "Deng Shio Ping ile Başbakan Li Peng'in istifa etmesi"-ni istediler. Çin'in Mayıs ayı içerisinde yaygın gösterilerle çalkalanması, ÇHC'nin kuruluşunun 40. yılını kutlamaya hazırlandığı bir dönemde dikkatleri yeniden Çin üzerinde yoğunlaştırdı.

Gösteriler, Komünist Partisi'nin eski liderlerinden Huo Ya Bang'ın ölümüyle birlikte alevlendi. Bang'ın cenaze töreninin bir gösteriye dönüştüren öğrenciler, sonraki günlerde eylemlerini arttırarak sürdürdüler. Ve en büyük gösterileri başkent Pekin'de düzenlediler.

Pekin'in tarihi ve aynı zamanda büyük meydanı olan Tieananmen' de toplanan öğrenciler, isteklerini kabul ettirmek için gösterilerini açlık greviyle de destekleyerek sürdürmeye başladılar. 2000'e yakın öğrenci açlık grevine giderken, alanda toplanan yüzbinlerce öğrenci de destekte bulundu. Mayıs ayı ortalarında Gorbaçov'un Çin'i ziyaret etmesi, gösterilerin yönünü "Perestroika ve Glasnost" politikasına yöneltti. Gorbaçov'a coşkun destekte bulunan öğrenciler, Çin'de de "Perestroika ve Glasnost"un uygulanmasını istediler.

Öğrenci gösterilerinin işçi, aydın ve kadın kesimleri tarafından destek görmesi ve Shanghai başta olmak üzere, Çin'in diğer büyük kentlerine de yansıması üzerine, hükümet gösterileri bastırmak için yeni önlemler almaya başladı. Pekin'de sıkıyönetim ilan eden Çin hükümeti, öğrencilere gösterilerine son vermeleri çağrısında bulundu. Göstericiler, hükümetin bu çağrısını kabul etmeyerek, Tieananmen Alanı'nındaki eylemlerini sürdürdüler. İlk günlerde, sıkıyönetim ilan edilmesine rağmen, uygulanamadı. Askeri birliklerin şehir merkezine yönelik harekatları, öğrencilerin ve diğer kitlelerin yollara barikat kurması ve yolları işgal etmeleri sonucunda engellendi.

Bu gelişmeler olurken, öğrenciler de yeni gösteriler düzenlemeye başladılar. Ancak, öğrencilerin gösterilerine ilk günlerdeki gibi, kalabalık kitleler katılmadı. Sonraki günlerde de katılımdaki sayı azalmaya devam etti. Bu arada, ordu Tieananmen Alanı'nı boşaltmaya ve şehri denetim altına almaya yönelik hazırlıklarına da devam ediyordu.

Ordu birliklerinin Tieananmen Alanı'nı kesin boşaltmaya karar vermesi ve harekete geçmesiyle birlikte, öğrencilerle ordu birlikleri arasında yer yer çatışmalar da meydana geldi. Meydana gelen bu olaylar neticesinde askerlerden ve sivillerden ölenler ve yaralananlar oldu. Bu gelişmenin dışında Çin hükümeti, çok sayıda öğrenciyi tutukladı. Halen tutuklamaların devam ettiği Çin'de gösteriler de sona ermiş durumda.

Çin'de meydana gelen bu gelişmeler üzerine, emperyalist ülkeler Çin Halk Cumhuriyeti Hükümeti'ne karşı, sert tepki gösterdiler. Başta ABD olmak üzere emperyalist devletler gösterilerin ordu birlikleri tarafından bastırılmasına karşı tepkilerini açıkladılar. SSCB ve diğer sosyalist ülkelerse bu konuda yaptıkları açıklamalarda sorunun Çin'i ilgilendirdiğini açıkladılar.

Çin'deki gelişmeleri değerlendirirken, bazı çevrelerin yaptığı gibi, sorunun bugün açığa çıkan bazı sonuçları etrafında dönmek istemiyoruz. Gerek gösterilerin niteliği ve gerekse de ordu birliklerinin şiddet kullanarak yaptığı müdahale üzerinde durarak, bu kadarı doğru, şu kadarı yanlış gibi, sorunun temelini yakalamaktan uzak bir yaklaşımı tercih etmiyoruz. Bu yöntemin, sosyalizme bir yararı olmayacağı gibi, meselenin asıl nedenlerinin derinliğine inmeyi de getirmeyecektir.

Birçok sosyalist ülkede, Çin'dekine benzer veya değişik biçimlerde gelişmelerin ortaya çıkması emperyalizmin ve yeni-sol maskeli çevrelerin iddia ettiği gibi, sosyalizmin iflası anlamına gelmemektedir. Bugün herkesin bildiği gerçekler vardır: SSCB başta olmak üzere diğer sosyalist ülkelerde yaşanan sorunlar vardır. SSCB'de görüldüğü gibi, halkların birbirini katletmesine varacak kadar da ciddi boyutlara ulaşan bu sorunlar, sosyalizmin geçerliliğini yitirdiğini kanıtlamak isteyen çevrelerin iddialarını hiç de doğrulamıyor. Kaldı ki sosyalist ülkelerde yaşanan bu sorunlar, bugün doğmuş sorunlar değil. Bunlar, daha önce de var olan, fakat çözümlenmemiş bulunan, bugün kendilerini en üst boyutta açığa vuran sorunlardır.

Çin'deki son gelişmeleri ele alırken, bugünkü gelişmelerin nedenlerini biraz gerilere gidip, orada aramak gerekir. Çözümlenmemiş olan sorunlar bugün patlak veriyorsa, bu birçok gelişmenin biraraya gelmesi nedeniyle oluyor.

Çin Halk Cumhuriyeti'nde Mao Zedung'un ölümü ardından, parti ve devlet yönetimine Deng Shio Ping'in temsil ettiği oportünist çizgi egemen oldu. Deng Shio Ping, giderek sosyalist uygulamadan uzaklaşarak, başta ABD olmak üzere, diğer emperyalist ülkelere daha fazla yaklaşmaya başladı. Hatta ABD ile ekonomik ve siyasi ilişkilerini ileri boyutlara vardırdı. Ülke içerisindeyse özel mülkiyeti serbest bırakarak, özellikle de tarım alanında küçük ve orta mülkiyetin gelişmesini hızlandırdı. Bu gelişmelerin yanısıra, devlet yönetiminde de yozlaşma ve rüşvetçilik, sosyalizme aykırı olumsuzlukların doğmasına sebebiyet verdi.

Çin'deki bu gelişmeler ve sosyalizmin doğru uygulanmasından sapış, toplumsal çelişkileri de körükleyen bir gelişme oldu. Bugün patlama derecesinde, sorunlar bu şekilde ortaya çıkıyorsa, temelinde sosyalizmin doğru uygulanmasından sapış yatmaktadır. ÇKP'nin oportünist ve reformist çizginin egemenliğine girmesi ve bunun sonuçlarının her alandaki sosyalist uygulamalara yansıması, Çin'in sorunlarının çözümsüzlüğünü getirmiştir.

Bugün Çin'de olsun ya da diğer bir sosyalist ülkede olsun, sorunların varlığından bahsediliyorsa, bu sosyalizmin tümüyle uygulanmaması, yanlış uygulamalar içine girilmesinin bir sonucudur. Bu yanlış uygulamaların halen devam etmesi, diğer bazı gelişmelerle de birleşince, gördüğümüz olayların patlak vermesine yol açıyor. Çin'de, bugün var olan sorunların eskiden beri çözülemediği ve çözümsüz bir şekilde günümüze kadar getirildiği açık olan bir durumdur. Sorunlar karşısındaki çözümsüzlük, sosyalizmin çözümsüzlüğü değildir. Bu, sosyalizmden sağa kayan ve emperyalizmle yakınlaşan çizginin çözümsüzlüğüdür. Bu çizginin sorumluluğu da Deng Shio Ping'e aittir. Yıllardır, partiye egemen olan bu sağcı çizginin yürütücüsü olan Deng'in Mao'nun sağlığında da izlediği revizyonist çizgi nedeniyle bir süre partiden dışlandığı bilinmektedir. Bugün de Deng, bu çizgisini sürdürmekte ve Çin'i sağa yatırarak, sosyalizmi doğru yolundan saptırmaktadır.

Bu temelde, meydana gelen son olaylara baktığımızda sorunun görünen boyutlarından derine indiğimizde, çözümsüzlüğün sosyalizmin uygulanmasında değil, uygulanmamasında olduğunu görmekteyiz. Halbuki sosyalizmin yaratıcı uygulanması, çözümsüzlük yerine, çözümü getirir. Bugün dünyamızda sosyalizmin çözüm getiremeyeceği hiçbir problem yoktur. En çözümsüz gibi görünen sorunları bile, sosyalizmin yaratıcı gücü çözüme götürmektedir. Eğer, bugün sosyalist ülkelerde, sorunların çözümü gecikmişse, bu sosyalizmin yaratıcı özünün uygulamada tamamıyla temsil edilememesinden kaynaklanıyor. Bu, Çin'in durumunda daha belirgin bir şekilde görülmektedir. Çin'deki sorunların çözümsüz bırakılması, sosyalizmden meydana gelen sapış sonuçlarını en açık bir şekilde tanık olduğumuz bu son gelişmelerde gösterdi.

Çin'in bundan sonraki durumu ne olacak? Bu konuda çok açık nitelemelerde bulunmak için zaman henüz erken. Çin, SSCB ile yeniden kurduğu ilişkiler temelinde sosyalizmin doğru bir uygulanmasına yönelip, bugün çözümsüz kalan sorunların üstesinden gelebilir mi? Yaratıcı sosyalizm temelinde bu mümkün. Çin'in de seçmesi gereken yol budur.

Cezaevlerinde direnişimizi doğuran...

Baştarafı 19. sayfada

diye kadar yapılan saldırıların en büyüğü, böylesini görmedik" diyorlar. Böylesine büyük bir saldırının amacı neydi? Emir kimden alınmıştı?

Hemen olayın bir gün ertesinde Cezaevi Müdürü **Hayati Tuncel**, Cezaevi Savcısı **Burhanettin Yarkın** 15 gün izine ayrılıyor. Ardından alelacele Sağmalcılar Cezaevine yeni bir müdür atanıyor. Müdür ve savcı ise başka yerlere atanıyor. Olayın içinde, kim bunlara izin veriyor ve atamalarını yapıyor? Hükümet bunlardan habersiz mi? Yoksa kamuoyuna "sürgün"mü edildiler denilecek! Adalet, hukuk yok mu? Tüm tutukluların suç duyuları dikkate alınmayacak mı? Suçlular kamuoyu önüne çıkarılmayacak mı? Bütün bunlar yapılmadan nasıl bu işkenceci güruhlar başka yerlere atanıyor? Yoksa ödül mü aldılar? Kimdir bunları besleyenler? Bu sorulara yanıt gerekmez mi? Bugün Bulgaristan'daki, bir "Türk" için kıyamet koparılırken, bütün bunlara neden sessiz kalınıyor? Neden hükümet en ufak bir açıklama yapmıyor? Bu kadar insan yaralanırken, radyo ve televizyon bir tek haber dahi vermiyor. Bütün bunlar olayın nereden planlandığını ortaya koyuyor sanırız.

Bugün rejimin en yetkili ağızları "Türkiye demokratik bir ülkedir; işkence yoktur, cezaevlerinde normal insanca bir yaşam mevcuttur" açıklamalarında bulunuyorlar. Oysa bizzat Bakanlığın emriyle bizler ölüm hücrelerine kilitleniyoruz, tüm insani değerlerden mahrum bırakılıyoruz; her şeyimiz talan ediliyor ve elimizden alınmak isteniyor! Bu işkence, insanlık suçu değil de nedir? Bizler her günü insanca bir yaşamı elde etme taleplerimize karşı; psikolojik, fiziki yıpratma, maddi ve manevi işkencelerle yaşamımızı geçiriyoruz. Dışarıda ailelerimiz her gün yaşamımızdan endişelenerek yaşıyorlar, binbir zorlukla karşı karşıya geliyorlar, yokluk ve sefaletten çektikleri yetmiyormuş gibi, bir de bizler için binbir acı, endişe ve çileyle yaşamlarını geçiriyorlar. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de katliam niteliğindeki saldırılara maruz kalıyoruz. Nerede bunun adaleti, nerede demokratik ve insan haklarına saygılı Türkiye! Her şey sahte değil mi?

Bugün Türkiye'de ve sömürgeciliğin egemenliği altındaki Kürdistan'da her şey ayaklar altına alınmıştır. 12 Eylül rejimi hükmünü olduğu gibi icra etmektedir.

Türk egemen güçlerinin tarihinin, anti-demokratik, insan hak ve özgürlüklerinin yok edildiği, tüm insani değerlere ve diğer halklara karşı katliam, hile, entrika, provokasyon, komplo ve yok etme tarihi olduğunu bilmeyen yoktur sanırız. Bugün de yürürlükte olan budur; işte, budur bugünkü Türkiye gerçeği.

Nerede demokrasi, hak ve özgürlüğün savunucuları? Bugün halkımız bağımsızlık, özgürlük, demokrasi, hak, hukuk vb. kavramlara yabancı bırakıldığı gibi, biz savaş tutsakları da bunlardan mahrum bırakılıyoruz. Kanla elde ettiğimiz haklarımızı koruma, insanca bir yaşam istediğimiz ve davamıza sahip çıktığımız için işkencelerden katliamlardan geçiriliyoruz. Artık biz savaş tutsakları üzerinde işkencenin nasıl kurumlaştırıldığı açıklık ve kesinlik kazanmıştır.

Devrimci-demokratik kamuoyu, dünya ilerici insanlığı, yurtsever halkımız!

Bugün bu olup bitenlere sessiz mi kalacaksınız? İnsanlığın yarattığı değerlere kim sahip çıkacak? Yoksa yapılanları bizlere reva mı göreceksiniz? Cezaevlerindeki savaş esirlerinin hiçbir cangüvenliğinin olmadığını bir kez daha hatırlatmak istiyoruz.

Bizler özgürlük, demokrasi ve insanlığın yarattığı değerlere sahip çıktığımız için tutukluyuz. Bizlerin şahsında bu değerler yok edilmek isteniyor. Bunun için baskının, zulmün ve işkencenin en katmerlisine bizler tanık oluyoruz. Bir de Kürt olduğumuz için çifte baskı altına alınıyor ve farklı muamelelere tabi tutuluyoruz.

Siyasi tutuklu ve hükümlülerin sesine kulak verin, bizlere sahip çıkın, sesinizi yükseltin! Bizler insanlığın yarattığı tüm değerlere sahip çıkıyoruz. Bizlerin mücadelesi sizlerin de mücadelesidir. Bunun için ödenmesi gereken bedeller vardır. Bu bedel canımız da olsa, vermeye hazırız. Birçok değerli arkadaşımızı bu uğurda şehit verdik. Şehitlerimizin yarattığı değerlere sahip çıkacağız, anılarını yaşatacağız mücadelemizde. Yine de gerekirse kan vermekten çekinmeyeceğiz.

Açık ki, bizlerden sürekli açlık çekmemiz ve ölü vermemiz isteniyor. Bu durumda kamuoyu doğacak gelişmelerden, —hükümet başta olmak üzere—, Adalet Bakanlığı, Cumhuriyet Savcılığı ve cezaevi idaresinin sorumlu olduğunu bilmelidir.

Sağmalcılar Cezaevinde bulunan PKK'li savaş tutsakları adına
Seyfettin Rüzgar
Mehmet Eksen
1 Haziran 1989

Düşman cephesinde son siyasal...

Baştarafı 9. sayfada

stratejik önderliktir diyoruz. Kendimizi geliştirmeye çalışıyoruz. Böyle olmasaydı herhalde PKK gelişemezdi. Biz de diğer grupçuklar gibi kalmış olsaydık, şu veya bu gücün ilk hamlesinde etkisiz duruma düşerdik. O kadar güç TKP'yi desteklemesine rağmen, işte ABD'nin, CIA'nın değerlendirmesiyle, aciz ve değinilmeyecek durumdadır diyoruz. Halbuki çok sayıda güç arkasındaydı. Niye öyle oldu? Önemli bir husustur. Bizim içinse, "en tehlikeli örgüttür" diyebiliyor. Demek ki stratejik önderliğin belli bir gelişiminden bahsetmek gerekiyor. O da, dünya çapında düşünebilmek, politika belirleyebilmek ve uygulama —yönetme— gücü durumunda kalmasını bilmektir. Bu PKK'de sağlanmıştır. PKK geniş bir mücadele sahasını açmıştır. Onun ne kadar zor yaratıldığını bilen, günlük gelişmeye militanca yaklaşım gösterir. Bu, yaşamı devrimcileştirmekten tutalım, çevremizi adım adım örgütlemek; köyü-kenti, dağı-ovayı örgütleyerek savaştırmaktır. Bunun için de cephe silahını, gerilla silahını çok iyi kullanmayı bilmektir. Günlük olarak kurtarılması gereken durumun azamisine ulaşmaktır. İşte bunun için de politik önder olmak gerekir. Sosyalist ülkelerde yarın iyi bir ilişki çıkar. TKP kırk yıldır ilişki halinde ama varlığı ile yokluğu bir olmuştur. Bizimle de daha ayrı ilişki geliştireceklerdir; bundan hareketle, "Sosyalist dostlardır, ardına kadar kendimi dayatayım, kırk yıllık yorgunluğu çıkarayım" yaklaşımı gösterilemez. Hayır, kırk yıllık yorgunluğu değil, kırk günlük yorgunluğu bile hiç kimse çıkaramaz. Yine burada yapımızın çok dikkatli, duyarlı olması şarttır. Belki bu ilişkilerle bir şeyler elde eder, bir şeyler olur insan; ama sosyalist ülkeler kapısını açsan gidenlerin kaç tanesi devrimci olarak geri döner, belli değildir. Çok sayıda öğrenci gidiyor; kaç tanesi devrimci olarak geri dönüyor? Bunun çok az sayıda örneği vardır. Demek ki reel sosyalizme karşı da görüşmeleri veya ilişkileri çok iyi yürütmek gerekir. Bütün bunlar devrimlerin sonunu da getirebiliyor. Bütün bunları biraz daha açmamızın nedeni, önemli bir politik gelişme dönemine girdiğimizden dolayıdır. PKK'nin kendisi zaten önemli bir politik güç olarak gelişim göstermiştir. Bu dönemde daha fazla politik mücadeleyi yaşayacaktır. Bu, her düzeyde sağlam politik kadrolarımızın olmasını gerektirir. Ve yine yaşama sığca, darca yaklaşmanın, Partinin hak ettiği gelişmeleri engelleyen yaklaşımların aşılması görevini önümüze koyuyor. İşte bu temellerde hazır olan Parti, önümüzdeki dönemde devrim seçeneğini daha güçlü bir biçimde somutlaştırabilecektir.

Gerek Türkiye emekçi seçeneğinin ortaya çırılmasında ve gerekse güçlendirilmesinde; yine, bölgesel ve uluslararası alanda demokratik halk iktidarının gelişmesinde yetkince rolünü oynayabilecektir. Öyle inanıyoruz ki; bu aşamada eğer bütün bu ilerlemeler doğruysa ve Partimizin çekirdeği bu konuda donanımını ölçülere göre yapmışsa, başarılı olabilecektir. Bunu başarmada hepimizin vazgeçilemez görevleri vardır. O görevlerin gereklerini, kesinlikle ne erteleyerek; ne sağ bir yaklaşımla, ne de sekter bir yaklaşımla başkalarının omuzuna yığarak yerine getirebiliriz. Görevlerimizin bizden başarı istediğini bilerek ve kaldırabileceğimiz kadar yükü omuzlayarak gereklerini hakkıyla yerine getirdiğimizde, bu başarılarda hepimizin önemli bir payı olabilecektir.

"Yaşasın Başkan APO" şiarıyla...

Baştarafı 20. sayfada

sa da; içerde, yaratılışınızı duymak beni de diğer tutsaklar gibi sevinçlere boğdu. Ülkemin dağlarında sizlere kavuşamadığım için üzüntülüyüm. İdam sehpasında görevime olan bağlılığımı kutsal bilerek yerine getirirken, isminizi sevinçle anacağım.

Zindan tutsaklarına!

Zindanlar ülkemizde yeni bir süreç olan zindan direnişleri sürecini açtı. Artık bu alanda büyük bir miras ve deney, tecrübe biriktirdik. Zindan yıllarında, teslimiyet de en büyük miraslarımızdan biridir. Utanılası teslimiyeti yaşatan o korkunç vahşetleri yaşamasaydık; kuşkusuz, teslimiyeti de yaşamazdık ve direnişimiz de bu kadar mirasa dönüşemezdi.

Zindan şehitlerimizin, bedenleri üstünde yükselttikleri zindan direnişlerinin kızılca alevini hep canlı tutmak, biz zindan esirlerinin vazgeçilmez ve ertelenemez görevidir. Devraldığımız mirası zindanlarda kanımızla, canımızla ve inancımızla şehitlerimizin anısına bağlı kalarak koruyalım. Sizlerden ayrılırken üzüntülü, bir başka göreve giderken mutluyum. Hepinizi isyan ateşinin sıcaklığıyla kucaklarım. Şehitlerimizin anısı önderimizdir.

APO'ya!

Halkımız, senin gibi yaratıcı ve çağdaş bir öndere tarih boyunca rastlamadı. Bunun bedelini de çok pahalıya ödedi. Sen Kürt halkının bize vermiş olduğu en büyük armağan ve kurtarıcısın. Seni, her Partili gibi minnetle anar, önünde saygıyla eğilirim. Sadece varlığın bile zindanlarda bize en büyük ümit ışığı olmuştu. Zindan direnişinde senin rolün ve öneminin büyüklüğünü burada ifade etmek oldukça güçtür. Son nefesimi verirken; "Yaşasın Başkan APO!" diye sömürgecilerin ve cellatlarının yüreğine korku salacağım.

—Yaşasın APO!
—Yaşasın PKK-ERNK- ARGK!
—Kahrolsun sömürgecilik ve emperyalizm!
—Yaşasın bağımsız Kürdistan ve proletarya enternasyonalizmi!

M. Emin Gökdemir
4.4.1987

F. Alman devletinin saldırıları...

Baştarafı 11. sayfada

emperyalist sistemin, NATO'nun, AT'nin, Avrupa Parlamentosu'nun rolünü ortaya çıkaracağız. Kürtlük adına geliştirilen senaryoların gericiliğini, bunların Kürt halkının varlığının ortadan kaldırılması karşısında aslında timsahın sahte gözyaşları olduğunu ortaya koyacağız. Tabii bütün bunlar yapıldığında, nasıl ki Diyarbakır zindan direnişçileri o mahkemeyi Kürdistan halkının bir varlık alanına dönüştürdülerse, Alman mahkemelerinde de güçlü geliştirilecek bir savunmayla Kürdistan devriminin savunulması, Kürdistan halkının savunulması, PKK'nin savunulması, insanlığın güçlü bir savunulmasına dönüştürülecektir.

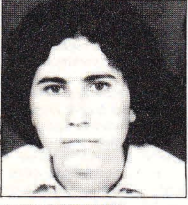
Avrupa'nın tam da ortasında ve Avrupalıların çoktan 'bizim öz malımızdır' deyip, ama neredeyse tarihin çöplüğüne attıkları bu soylu demokrasi ve sosyalizm kavramlarına da güçlü bir savunmayla sahip çıkmamız sözkonusu olabilir ki; bu da PKK'nin enternasyonalizme en sağlam katkılarından birisi olacaktır. Görülüyor ki, PKK çizgisi nerede olursa olsun haksız bir uygulamaya tabi tutulmak istenildiğinde onun doğru bir savunulmasını getireceği, karşısındaki güç ne kadar büyük olursa olsun, kendini ne kadar efendi görürse görsün PKK tarafından yargılanmaktan kurtulamayacağı açıktır. Bu açıklık, Partimizin, onun çizgisinin büyük haklılık, insanilik, bağımsızlık temelinden kaynaklanır. Yine bu açıklık, karşı tarafın büyüklük adına tarihin kirine, gericiliğine, illiklerine kadar batmış olmasından kaynaklanır. Bu tip yargılamalar Engizisyon mahkemelerinden tutalım Hitler mahkemelerine kadar tarihin her döneminde olur ama, karşılarındakiler ne kadar azınlıkta olurlarsa olsunlar, kendilerini savunmaktan ne kadar yoksun kılınmak istenirlerse istensinler, tarih her zaman bu tarzda yargılama yapmaya kalkışanları yargılandığını ve tarihin hükmünün de bu resmi yargılayıcıların değil, yargılananların lehine tecelli ettiğini göstermiştir.

Tarih bize de bu temelde bir şans tanımaktadır. Belli ki, biz bu şansı iyi değerlendireceğiz. Tarihin tanıdığı en çapulcu, en despot ve günümüzde de en faşist rejimine karşı Kürdistan devriminin savunmasını yapmakla, bize dayattıkları mahkemelerini nasıl ki, Kürdistan gerçeğinin itiraf edildiği bir kürsü haline getirdiysek, bu anlamda açıktan verilen savaşta ve kazanılan zaferlerden daha yaman bir savaşımın burda verilmesinde ve kazanılmasında gösterdiğimiz bir direnişçiliği, Alman mahkemelerinde de göstereceğiz. Bunun sonucunda belki cezalar çok olur, belki şehit vermeler de olur. Ama yine de bu sefer güçlü bir emperyalist devlete ve onun arkasındaki sisteme karşı, büyük bir yargılama gücü ve bu anlamda ulusal kurtuluşumuzun enternasyonalist anlamının parlak bir örneğini oluşturacağız. Bunu böyle yapmak da özü çok güçlü olan devrimci bir örgütün, bir Partinin şanındadır, şanlı görevlerindendir. Buna sahip çıkıyoruz. Bu şansa sahip olmayı bir gurur vesilesi de yapıyoruz. Şüphesiz gerekleri yerine tam getirildiğinde, yine kazanacak olan Kürdistan halkıdır; onun önderi Kürdistan İşçi Partisi'dir; ve yüce enternasyonalizmdir."

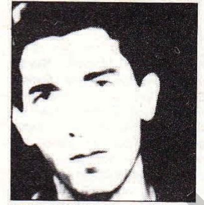
PKK, bu yargılama hakkını kullanarak, yargılamak isteyenleri bir daha aklanamayacak bir şekilde mahkum edecektir. PKK, halkımızı ve ulusal bağımsızlık mücadelesini hiçbir gücün yargılama gücünde, hele onu engelleme ve mahkum etme gücünde olmadığını, kendini çok güçlü sanan emperyalist bir metropolün kürsülerinden bütün dünyaya haykıracaktır. Kürdistan ulusal kurtuluş gerçeği karşısında en alçakça yöntemler ile saldırı üstüne saldırı geliştirip, her türlü hukuksuzluğu sergileyenlerin gerçeklerinin neler olduğunu tüm dünya halklarına gösterecektir. En başta Alman halkı olmak üzere, tüm dünya halklarını ortaya çıkan bu gerçekler ve mahkumiyet karşısında tarihe bu gücü nefretle anarak geçirecektir.

PKK ve temsilini yaptığı Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarihe, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve insanlığın gerçek değerlerinin savunucusu olarak geçerken, FAC rejimi, tarihe Hitler'den sonra ikinci büyük ulusal ayıbını halkının yüzüne kara bir leke gibi yapıştıran bir rejim olarak Kürdistan halkına karşı işlediği suçların ağırlığı ve halkların büyük nefretiyle tarihin çöplüğüne karışacaktır. Halepçe'de 5 bin canımızın kıyılmasına destek verenler, bugün de faşist Türk devletinin halkımızı kıymasına alkış tutuyorlar. İşte, PKK bu kadar tarihsel suçun içine batmış olan bir emperyalist devletin karşısında yargılama hakkını iyi kullanacak, tüm haklılığına, insanlığına dayanarak, halkımızın bağımsızlığını silinmez harflerle bir kez daha ilerici insanlığın bayrağına yazacaktır.

HAZİRAN AYI ŞEHİTLERİMİZ ÖLÜMSÜZDÜR!
DİRENİŞLERİ ZAFERE GÖTÜREN YOLUMUZDUR!

Hanım YAVERKAYA

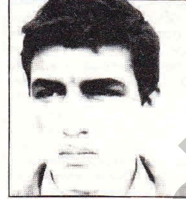
"Şehitlerimiz yaşıyorlar; Partimiz PKK biçiminde yaşıyorlar ve gerçektirler"
(PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN)

Yaşar ORGAN

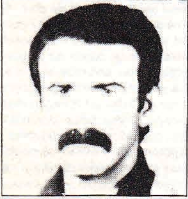

Nafiye ÖZ

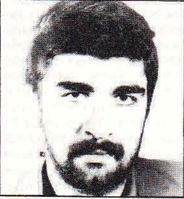

M. Ata ASLAN

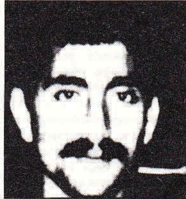

M. Latif YILDIRIM

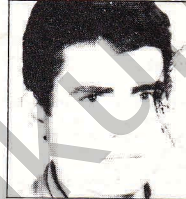

Haydar KURU

Sabır SAKİN

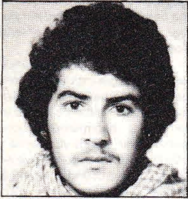

Mehmet ATMACA

Emin YAŞAR

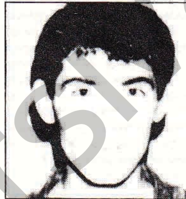

Veli ÇAKMAK

Mehmet AĞASLAN

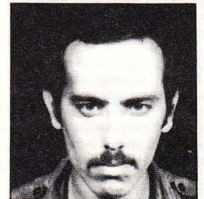

Tacettin ARAT

İsmet ÖZKAN

Mustafa MARANGOZ

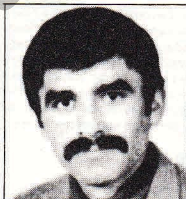

İrfan AY

Mahmut BENEK

Seyfettin ÖZEN

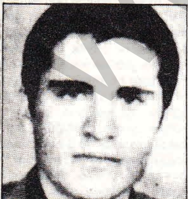

Abdullah KUMRAL

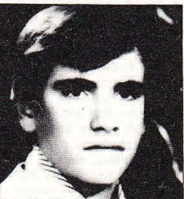

Kemal ÇELİK

Şerif ARAS

Asker DEMİR

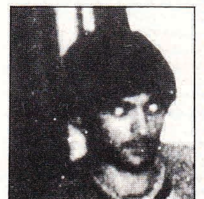

Ahmet ÇALIŞKAN

Şehabettin KURT

Ahmet DEMİR

Zülfü TÜRK
Ferhan BABAT
Necip ALPTEKİN
Mehmet IŞIK
Sadık ...
Nezir ABAK
Hüseyin KANPAK
Celal KORELİ
Ahmet YETKİN
Selahattin ÖZDEMİR
Hasan OSMAN
Fadıl TUNÇ
Hasan BULUT

Cemal ÇOBANYILDIZ

Hasan YILMAZ